

இதழ் 14 புரட்டாதி 2021 ₹4

சிறுகளத் தமிழ்ச்சரி

ஆசிரியர்: மு.தயாளன்

மாதநிதழ்



வளர்ந்த வளைச் சுடைப்பளிகளைக்கண களை

பஞ்சாளர்கள்



குஹச எட்வெட்
பக்கம் 4
இலங்கை



போராசிரியர்
யால் சுகுமார்
பக்கம் 10
இங்கிலாந்து



விமல் பரும்
பக்கம் 13
இங்கிலாந்து



வி. மைக்கேல்
கொலின்
பக்கம் 16
இலங்கை



தியான்
பக்கம் 18
ஜெர்மனி



குரு சுதாசிவம்
பக்கம் 25
அமெரிக்கா



ராஞ்சகுமார்
பக்கம் 30
அவஸ்திரேலியா



ந. ஜயநுபலின்கம்
பக்கம் 32
இங்கிலாந்து



ஏ.ஏன்.ஏஸ்
நியாஸ்
பக்கம் 35
இலங்கை



போராசிரியர்
செ. யோகநாசா
பக்கம் 38
இலங்கை



நந்தினி
சேவியர்
பக்கம் 40
இலங்கை

உள்ளடக்கம்...

2 கூட நடந்து தேரிழுப்போம்

மு. தயாளன்

3 வாசிப்பறுபவம் 9

மு. தயாளன்

4 மூளைச் சலவை - குசை எஸ் டீவெட் - இலங்கை

9 கடல் பசி - ராஜேந்திரன் ஜீத் ஹம்சன்

-இலங்கை

10 அவன் - பால் சுகுமார் - ஸன்டன்

13 மனதின் ஓசை - விமல் பரம் - ஸன்டன்

16 வெற்றிலை - வி. மைக்கல் கொலின் - இலங்கை

18 விதி மீறிய சதி - தியான் - ஜெர்மனி

25 விதியின் வழியில் - குரு சுதாசிவம் - அமெரிக்கா

30 மோகவாசல் - சிறப்புச் சிறுகதை

ரஞ்சுகுமார் - அவஸ்திரேலியா

32 கைவாதம் - ந. ஜயபருபலிங்கம் - ஸன்டன்

35 விஷம் கக்கிய விரியன் - ஏ. ஏன். எஸ் நியாஸ் - இலங்கை

38 மஞ்சரி 12 ஒரு பார்வை

பேராசிரியர் செ. போகராசா -இலங்கை

40 எழுத்தின் அனுபவம்....

நந்தினி சௌவியர் - இலங்கை

எமக்கு வரும் படைப்புகளைத் திருத்தும் உரிமை மஞ்சரி ஆசிரியருக்கு உண்டு என்பதை அன்போடு தெரிவிக்கிறோம்.

அத்தோடு கதைகளில் வரும் கருத்துகளுக்கு எழுதிய ஆசிரியரே பொறுப்பாவார்.

சிறுகதை மஞ்சரி 13 சிறந்த மூன்று சிறுகதைகள்

1. பதவி - பவானி
2. சைக்கிள் புராணம் ... குப்பிழான் ஜ. சண்முகன்
3. கெத்து - நடராஜா பார்த்திபன்

நன்றிகள்.. பாங்காளர்களுக்கும் இச் சிறுகதை மஞ்சரியை ஒப்பு நோக்கித் தந்த திருமதி ஆர்த்தி துவாரகனுக்கும் எனது மனைவி சாருகேசிக்கும் அட்டையை வழவழைத்த என் மகன் ரமணனுக்கும் சிற்திரங்களை அழுகும் வரைந்த கைலாசநாதருக்கும் அட்டைக்கான படத்தை வரைந்த டிசாந்தினிக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றிகள்.

1000 பேரை கிடையப்போம்.....

தாய்மன்னில் உள்ள பாடசாலைகளுக்கு மஞ்சரியை அனுப்புவதற்கு புலம்பெயர் மண்ணிலுள்ளவர்கள் பங்கு பெறலாம்.

ஸன்டன்: ஒரு பாடசாலை ஒருவருடம் £5.00

ஐரோப்பா: ஒரு பாடசாலை ஒரு வருடம் 6 Euro

மற்றைய நாடுகள்: ஒரு பாடசாலை ஒரு வருடம் \$10

அட்டை வழவழைப்பு: ரமணன்

அட்டைப்பட ஓவியம் டிசாந்தினி

பிரதம ஆசிரியர் : மு. தயாளன்

உதவி ஆசிரியர்கள் : வி. மைக்கல் கொலின், செல்வி த. சரண்யா

ஆலோகர்கள் : பேராசிரியர் செ. போகராசா, Dr P. இராசையா, நந்தினி சேவியர்

தொடர்பு முகவரி:

Sirukathai manjari, 14 Brands Road, Berkshire SL3 8QP,UK

sirukathai1@gmail.com, +447505455811

Sirukathaimanjari 91, barathi street, Trincomalee, Srilanka

sirukathai1@gmail.com, +94765554649

சந்தா விபரம்:

Srilanka: 800Rs/Year

Bank detail : Mrs Thanabalasingam, Commercial bank, Trinco branch, 8370042817

England £20/Year

Other countries: \$80/year

Bank details: M. Natkunathayalan, Barclays,

Sort code 20-37-15, A/C Number 60389307

IBAN : GB11BUKB20371560389307 SWIFTBIC BUKBGB22

விநியோகம்:

யாழ்ப்பாணம்: குலசிங்கம் வசீகரன் , +94 773788795

மட்டக்களப்பு: வி. மைக்கல் கொலின் +94 774338878

திருகோணமலை: த. சரண்யா, +94765554649

வாசிப்பதனால் மனிதன்

பூரண மனிதனாகிறான்



கூட நடந்து தேரிமுப்போம்

சிறுகதை மஞ்சரியின் தோற்றமும் அதன் தேவைபற்றியும் உரையாடவேண்டிய ஒரு சந்தர்ப்பம் இன்று உருவாகியுள்ளது. இன்றைய இலக்கிய உலகில் ஏராளமான சஞ்சிகைகள் புற்றிசல்கள்போல் வெளிவருகின்றன. சந்தோசமான வருகைகள்தான். ஆனால் பெரும்பான்மையானவை இணையச் சஞ்சிகைகளாகவே இருக்கின்றன. இதனால் எமது வாசகர்கள் இலவச படித்தலுக்குப் பழகிவிடுகிறார்கள். அதுவும் இணையச் சஞ்சிகைகளைப் பெரும்பான்மையாக எழுத்தாளர்களே படிக்கி நார்கள். சாதாரணர்கள் அவற்றை அனுகுவதில்லை. பெரும்பான்மையாக எழுத்தின்மீது ஆர்வம் கொண்டவர்கள் தங்களின் மனத் திருப்திக்காக இந்த இணையச் சஞ்சிகைகளை வெளியிடுகிறார்கள். மேற்கு நாடுகளிலும் இணையச் சஞ்சிகைகள் உண்டுதான். ஆனாலும் வளர்ச்சியடைந்த இந்த நாடுகளில் அச்சில் வரும் சஞ்சிகைகளே கூடுதலாக உள்ளன. சாதாரணர்கள் கூட இச் சஞ்சிகைகளை வாங்கிப் பயனடைகிறார்கள்.

எங்கள் மக்கள் ஒரு காலத்தில் கலைமகள், ஆனந்த விகடன், தீபம் போன்ற சஞ்சிகைகளைப் பணம் கொடுத்து வாங்கியே படித்தார்கள். இன்று எத்தனைபேர் எங்கள் சஞ்சிகைகளை பணம் கொடுத்து வாங்கிப் படிக்கிறார்கள்!.

இணையச் சஞ்சிகைகளின் ஆக்கிரமிப்பால் எழுத்தாளர்களை எழுத்தாளர்களே அறிகிறார்கள். சாதாரண மக்களுக்கு எழுத்தாளர்களைத் தெரிவதில்லை. சிறுகதை மஞ்சரி இலவசமாகக் கொடுக்கப்படமாட்டாது என்ற கோச்துடனேயே ஆரம்பிக்கப்பட்டது. பல சாதாரணர்களை நாம் அடைந்துள்ளோம். இது எமது வெற்றியே.

சிறுகதை மஞ்சரியில் வரும் கதைகளின் தரம்பற்றிச் சிலர் கதைகள் தரம்காணாது என்ற ஒரு அபிப்பிராயத்தை முன் வைத்துள்ளார்கள். சிறுகதை மஞ்சரி எழுத்தாளர்களை உருவாக்குவதற்கும் எழுத்தாளர்களை மக்களுக்குத் தெரிய வைப்பதற்காகவுமே தோற்றுவிக்கப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் தவணைபவர்களை ஆதரித்து ஊக்கம் கொடுப்பது எமது பணி. தவளாது ஓடத்தொடங்கிய மேதாவிகள் வாய்க்குப் பூட்டுப்போடுவது சாலச் சிறந்ததே

எங்கள் நோக்கம் மிகத் தெளிவானது. அதனில் மாற்றங்கள் எதுவும் நடைபெறாது. எழுத ஆர்வம் உள்ளவர்களே தயங்காமல் மஞ்சரிக்கு எழுதுங்கள்.. உங்கள் எழுத்துக்களுக்குக் களம் தருவதோடு ஊக்கத்தொகையும் தருவோம். அத்தோடு உங்களின் எழுத்துத்திறனைப் பண்படுத்தப் பயிற்சிப்பட்டறைகளும் தொடங்க உள்ளோம்.

கூட நடந்து தேர் இமுப்போம் சேர்ந்து பயணியுங்கள்.

உங்கள்

மு. தயாளன்

.





வாசிப்பறைபவம்

9

ஐயங் தீர்

வகை : நாவல்

ஆசிரியர்: ந. ஜெயராபலிங்கம்

ஐயம் தீர் என்ற நாவலை ஒரே முச்சாக நேற்று வாசித்து முடித்தேன். நீண்ட நாட்களுக்குப் பின் போர், விடுதலை போன்ற எதுவுமற்ற சாதாரண மனித உணர்களை மையமாகக் கொண்ட ஒரு நாவலாக இது இருந்தது. குடும்ப நிகழ்வுகளை மாத்திரம் கொண்ட ஒரு நாவல்.

கணவன் மனைவி வாழ்வில் துயரத்தைக் கொடுக்கும் சந்தேகம் தான் இக் கதையின் மூலவேர்.

இந்நாவலில் பல பாத்திரங்கள் வந்து போனாலும் கவிதா, மூர்த்தி, ராகவன் ஆகிய மூன்று பேருமே மனதில் நிற்கிறார்கள்.

கவிதாவின் சந்தேகம் இந்த நாவலை நகர்த்திச் செல்கிறது. ஒரு பெண்ணின் மனதில் ஏற்படும் சந்தேகம் அவளின் மனதைத் துன்பப்படுத்தும் பாங்கை மிக அழகாக ஆர்ப்பாட்டில்லாமல் ஆசிரியர் கூறியிருக்கிறார். சந்தேகத்தால் எழந்த துயரத்தை அறிவார்ந்த பார்வையால் அவள் கையாழுகின்ற விதத்தைப் பெண்கள் புரிந்து கொள்ளவேண்டியது அவசியமாகும்.

மூர்த்தி, ராகவன் பாத்திரங்களும் அவற்றை அமைத்த விதமும் அபாரம்.

ஆனால் ஒரு விடயம் உறுத்தலாக இருந்தது. இந்த நாவலில் வரும் ஆண் பாத்திரங்கள் வலிந்து நல்ல வர்களாகப்பட்டது போல் உள்ளது. ஆண்கள் மனதில் சந்தேகம் எழுவதில்லையா? என்ற கேள்வியை இந்த நாவல் எழுப்புகிறது.

இன்னொரு ஆணோடு அவனது படுக்கையில் கவிதா படுத்துள்ள படத்தைப் பார்த்து கவிதாவின் கணவன்

மூர்த்தி எவ்வித கோபமும் கொள்ளாது இருப்பது யதார்த்தமாகப்படவில்லை ஆனாலும் நம்பிக்கையின் உச்ச அளவுதான் சந்தேகம் என்ற நிகழ்வை இல்லாமற் செய்யும் என்பதை கட்டுவதற்காக உருவாக்கப்பட்ட காட்சிகளோ என்றும் எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

ஒரு விடயத்தைச் சொல்லித்தானாக வேண்டும். இந்த நாவலை வாசிக்கும்போது இந்திய எழுத்தாளர்களான ரமணி சந்திரன், லக்ஷ்மி போன்றோர் எழுதும் குடும்ப நாவல்கள் போன்ற ஒரு தோற்றும் எனக்குள் ஏற்பட்டது.

நாவலின் சிறப்பம்சம் எந்த ஒரு பாத்திரமும் முடிவில் கைவிடப்படாமல் கவனிக்கப்பட்டுள்ளமை ஆசிரியரின் திட்டமிடுதலை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

இந்த நாவலில் எதைத் தவிர்த்திருக்கலாம் என்று எண்ணும்போது என் மனதில் பட்டது துப்பறியும் ஏஜன்சி விவகாரம்தான். இது சிறிது செயற்கையாகப்பட்டது.

கவிதாவின் தகப்பனார் மூலமாக மகஞக்குக் கொடுக்கப்படும் ஆலோசனைகள் கவிதாவுக்கு மட்டுமல்ல ஏனைய பெண்களுக்கும்தான் என்பது சொல்லாமற் சொல்லப்படுகிறது.

அத்தியாயத்திற்கு அத்தியாயம் எதிர்பார்ப்புகள் நிறைந்த நல்ல ஒரு நாவல். ஒவ்வொருவரும் வாங்கிப் படிக்கவேண்டிய ஒரு நாவல்தான் இது.

ராகவன் என்ற பாத்திரம் பெண்களால் வஞ்சிக்கப்படும் ஒரு பாத்திரமாகத் தோன்றினாலும் முடிவில் அப்படி அல்ல என்று கூறுவது மனதைத் தொடுகிறது.

பெண்களுக்கு ஒரு உதாரணம்தான் கவிதா.

இத்தகு திறமை வாய்ந்த இக் கதாசிரியர் மேலும் மேலும் பல நாவல்களை எமக்குத் தரவேண்டும்.

மு. தயாளன்

முளைச் சலவை



வனநாதன்: கொவாசுநாதன்

குசை எட்வேட்

அன்புள்ள மனைவி தேவராணி நாமிருவரும் ஒரே பிரதேசத்தில் இருந்தும் கடிதழுலம் தொடர்புகொள்ள வேண்டிய துர்ப்பாக்கிய நிலையில் இருக்கிறோமே என்பதை நினைக்கப் பெரும் வேதனையே மிஞ்சகிறது!..... என்னைவிட்டுப் பிரிந்து நீ பெற்றோருடன் வாழ்கிறாய்! நான் தனிமையில் சுகவாழ்வை, கடந்தகால வாழ்வை என்னிக் கொண்டே கவலையற்றிருக்கிறேன்! நாமிருவரும் எங்கெங்கோ பிறந்து வளர்ந்தவர்கள். நான் திருகோணமலையில் படித்துப் பட்டம் பெற்றவன். ஆசிரியர் நியமனம் தெல்லிப்பனை மகா

வித்தியாலயத்தில் கிடைத்தது. நான் தூர்க்கையம்மன் கோவிலுக்கு இடைக்கிடை வந்துபோவேன். அங் கேதான் உம்மை இடைக்கிடை தரிசிப்பேன். பூவும் பொட்டுமாக பழமும் தேங்காயுமாக நீர்வந்து அம்மனைத் தரிசிப்பீர்! உமது அழகும் பக்தி சிரத்தையும் என்னைக் கவர்ந்தே வந்தது! இவள் என்மனைவி ஆகமாட்டாளா? என்று ஏங்குவேன் சில நேரம்! ஏன் கனவில்கூட வந்து தாலாட்டுவாய்! நீ கரம் குவித்துப் பக்தி சிரத்தை யோடு கோவில் வலம் வரும்போது சன நெரிசலில் என்னை முட்டனாய்! விழிகள் மலர்ந்தன: இருவர் கண்களும் சந்தித்தன. கந்தர்வலோகத் துக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தோம் நாம்!.... அதன் பின்பு அம்மன் தரிசனத்தைவிட நமது தரிசனத்துக் காகத்தான் கோவிலுக்குப் போவதென்று ஆகிவிட்டது! இருவருக்குமே கதைபேசி மகிழ் வேண்டும் என்ற ஆர்வம் மேலிடலாயிற்று! நீர் மகிழ் மரத்தடியில் எனக்காகக் காத்தி ருப்பது தெரிந்தது. நாம் கொஞ்ச நேரமே கதை பேசினோம். அதனால் ஒருவரைப் பற்றி மற்றவர் நன்கு தெரிந்து கொண்டு இன்னும் நெருக்கமாகினோம்!

“நீர் ஏன் நெடுகத் தனியாக வருகிறீர்? அப்பா அம்மா வாறு இல்லையா?”

“நான் தனியாக வரவில்லை. தமிழ்யோதான் வாற நான்! அங்க பாருங்க என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான் பொங்கல் தீண்டு கொண்டு!” நான் திரும்பிப் பார்த்தேன். இவள் முகச்சாயவில் ஒரு பையன் பதினைந்து வயதிருக்கும் நின்றிருந்தான்.

“ஏன் அப்பா அம்மா இந்தக் கோவிலுக்கு வாறு இல்லையா?”

“அம்மா முந்தி இந்தக் கோவிலுக்கு அடிக்கடி வந்து போய்க்கொண்டுதான் இருந்தவ. இப்ப இங்க வாறத நிப்பாட்டிப் போட்டா”

“என் என் என்ன காரணம்?”

“அவ மதம் மாறிற்றா! கிறிஸ்தவ சபையென்டு இருக்கே பெந்தக் கோஸ்ரா எண்டு அதில சேர்ந்தற்றா. அதாலதான் வாற இல்ல”

இதை நான் பெரிதுபடுத்தவில்லை. எம்மதமும் சம்மதம் என்றே தோன்றியது எனக்கு. ஆனால் இதுதான் நம் அன்பான இல்லற வாழ்க்கைக்கு வேட்டுவைக்கும் என்று நான் கனவிலும் கருதியிருக்கவில்லை! இப்போ பிரிந்திருக்கும் இந்நிலையில் பழைய சம்பவங்களை எல்லாம் மீட்டுப் பார்க்கவே வேண்டியிருக்கிறது!.... நீ உன் ஆசைநாயகனைப் பற்றி வீட்டில் சொல்லியிருக்கிறாய். அவரைப் பார்க்கவேண்டும் என்று உன் பெற்றார்கள் கேட்டுக்கொண்டதன் பிரகாரம் உங்கள் வீட்டுக்கு வந்தேன். என் தோற்றுத்தைப் படிப்பு ஆசிரியர் என்பவை போன்ற விபரங்களைக் கேட்டறிந்தவுடனேயே அவர்களுக்கு என்னைப் பிடித்துப் போய்விட்டது! ஆனால் மதம்மாறினால் நல்லது என்று கேட்டார்கள். உங்களுக்கு திருமணம் கிறிஸ்தவ சபை சேர்க்கில் தான் நடக்கவேணும் என்றும் கேட்டார்கள். நான் இதற்கெல்லாம் சம்மதிக்கவில்லை!

“என் உங்கள் மகளே நம் இந்துக் கோவிலுக்குத்தானே வந்து போகிறாள். நாம் ஆதிமூலமாக அனுசரித்து பலாபலன்களை பெற்றுவந்ததை விட்டு கடைசிமட்டும் விட்டுவிலக மாட்டேன். என் பெற்றோரும் இதற்கு சம்மதிக்கமாட்டார்கள்! திருமணம் முடிக்கவேண்டிய நாங்கள் விரும்பாத ஒன்றை ஏன் பலாத்காரப்படுத்தி திணிக்கிற்கள்!” என்றேன். எப்படியோ பொம்புளைக்காக எல்லாவற்றையும் விட்டுப்போகும் ஆண்பிள்ளை நானில்லை என்று அவர்களுக்குத் தெரிந்துவிட்டது போலும்... நீயும் வீட்டுக் குள் இருந் து போராடியிருக்கிறாய்! “கட்டினால் அவரைத்தான் கட்டுவேன். அவர்தான் என் புருசன். அவரையன்றி வேறு யாரையும் கட்டமாட்டேன்” என்று நீரும் உறுதியாகக் கூறிவிட்டார். ஆகையால் துர்க்கையம்மன் ஆலயத்தில் இந்து கலாச்சார முறைப்படி இனிதே எம் திருமணம் நிறைவேறியது. திருமணத்துக்காக உம் பெற்றோர் வந்திருந்தார்கள் தான். ஆனால் வேற்றார் போல வெளியே நின்றிருந்தார்கள். முகத்தை சளித்துக் கொண்டு!.... கலியாணச்செலவுகள் எல்லாம் என் தலையிலேதான் பொறுத்தது!. லோன் (கடன்) எடுத்து எப்படியோ சமாளித்துக் கொண்டேன். என் பெற்றோர்தான் திருகோணமலையில் இருந்துவந்து

நல்ல ஒத்துழைப்பு வழங்கித் திருமணத்தைச் சிறப்பித்தார்கள் என்று சொல்ல வேண்டும்!

என் அப்பாவும் ஒரு தமிழாசிரியராய் இருந்தவர்தான். சும்மா இருக்கமாட்டார். வேலை ஒழிந்த நேரங்களில் எதையாவது வாசித்துக் கொண்டிருப்பார் தன்னை மறந்து! அவர் சொல்வார் “வெள்ளைக்காரன் பெரிய கொள்ளைக்காரன்டா! அவன் வந்த பிறகுதான் எங்கட பாரம்பரிய கலாச்சாரம் பண்பாடு மத அனுஸ்டானம் வாழ்வுமுறை எல்லாம் சீழிந்து போயிற்று! அவன் வர்த்தக வியாபாரத்துக்காவே வந்தான். இங்கே இருக்கும் மூலவளங்களின் சொத்துக்களின் பெறுமதியை அறிந்துகொண்டான். எப்படியும் இவைகளை எல்லாம் கபள்கரம் செய்யத்திட்டமிட்டான்!.... எம்மக்கள் எழுமூல வளங்களின் சொத்துக்களின் பெறுமதி தெரியாமல் இருக்கையில் வந்து சேர்ந்தான். ஆயுதங்களோடு பெரும்படைகளோடு! வரும்போது எமக்கு நல்வாழ வளிக்கவரும் இரட்சகர் போலவே காட்சி கொடுத்தனர். ஒரு கையில் பைபிஞாம் மறுகையில் ரைபிஞாம் இருந்ததை நம்மில் யார் அறிவார். கொஞ்சக்காலம் போக பைபிள் எமது கைக்கு வந்துவிட்டது நாடு அவன்ற கைக்குப் போய் விட்டது! எமது பாரம்பரிய கலாச்சாரமெல்லாம் அழிந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறது!” என்பார்.

எப்படியோ மதவேறுபாட்டால் எம் திருமண வாழ்வு எந்த இடையூறுமில்லாமல் சமூகமாகவே இயங்கிவந்தது! தெல்லிப்பளை வீட்டில் இல்லற வாழ்வை இனிய இங்கிதமாகவே நடத்திவந்தோம்! எத்தனை கதைகள் சிரிப்புக்கள் சரசல்லாப உல்லாசங்கள் என்று மகிழ்ந்திருந்தோமே! விடுமுறை தினங்களில் கீரிமலைக் கேணிக்குப்போய் நன்றாக நீந்தி விளையாட விட்டுப் பக்தி சிரத்தையோடு கோவிலுக்கும் போய் மன்றிறைவோடு மீண்டிருக்கிறோம்!... செல்வச் சந்திதிக்கும் போயிருக்கிறோமே. எத்தனை மடாலயங்கள் அவியல் படையல்கள் எத்தனை எத்தனை அடுப்புகளிலிருந்து ஆவிமேல் நோக்கி பறந்தபடி இருக்கும்!... நாட்டில் நொந்து போனவர்கள், சாப்பாட்டுக்கு வழிதெரியாதவர்கள், அங்கவீர்கள் வாழ்விழந்தவர்கள், வாழ வகை தெரியாதவர்கள்... என்று எத்தனை எத்தனையோ வகையினர். அங்கு வந்து அடுகடபடுகடாய்க் கிடந்து ஆறுதல் பெற்று மீழ்வாரும் அங்கேயே கிடந்து அமைதி காண்பாரும் என்று எத்தனைபேர் சந்திதியே தஞ்சமெனக் கிடந்து வருவார்கள்! எல்லாவற்றையும் கண்டு கேட்டு என்னோடு சேர்ந்து அனுபவித்தவள் நீ! நீயே இப்படிச் சொல்லியி

ருக்கிறாய்: “துப்பரவு புனிதம் ஆசார பணிவு என்றால் நம் சைவம்தான்! நல்லாக தோய்த்து சுத்தமாகி (கிருமிநாசினியான) திருநீறு பூசி” காலனி மேலனிகளைக் கழற்றி சாஸ்டாங்கமாக விழுந்து கும்பிட்டு இறைவன் முன்னால் நான் அற்பதை என்பதாக பக்குவப்படுத்திக் கோவிலுள் உள்நுழைகிறோம்!... வேறு சமயங்களில் இப்படியில்லை. சப்பாத்து தொப்பியைக் கூடக் கழற்றாமல்தான் உள்நுழைந்து ஆலய தரிசனம் இறைவழிபாடு எல்லாம் நடக்கும்!...

இப்படியாக என்னோடு சேர்ந்து பல கதைகள் பேசியிருக்கிறாய்! நான் சொல்லியும் நீயும் சேர்ந்து கதைத்த எத்தனை விடயங்கள் மனதில் உள்ளன. நாமிருவரும் எத்தனையோ கோவில் திருவிழா கொண்டாட்ட நிகழ்வுகளுக்கெல்லாம் போய் வந்திருக்கி றோம். எத்தனையோ இசைக்கலைஞர்கள் வாத்தியக் கலைஞர்கள் நாடகக் கலைஞர்களைல்லாம் எம் முன்தோன்றி பரவசப்படுத்துவார்கள்! வீட்டுக்கவலை நாட்டுக்கவலையென்று யாவற்றையும் மறந்து ஏதோ வொரு இன்பலோகத்தில் சுஞ்சரித்து மகிழ்ந்திருந்தோமே!.... நான் பேசும்போது நீயும் தலையசைத்து சேர்ந்து கதை பேசியிருக்கிறாய்! எவ்வளவு கருத்தோற் றுமையோடு சிலகாலமென்றாலும் வாழ்ந்தோம் மகிழ்ந்தி ருந்தோமே!..... இவை மட்டுமா என் மன ஆதங்கத்தை பிரிந்திருக்கும் இந்நேரத்தில் கொட்ட வேண்டித்தான் இருக்கிறது! அப்போதுதான் என்மனம் ஆறும்! உம் மனமும் தேறும்!

நீர் சங்கீதம் பயில ஆசைப்பட்டார் எனத் தெரிந்து சங்கீத வகுப்புக்கும் போக ஏற்பாடு செய்தேன்! நீர் கோண்டாவில்லுக்குப் போய் பயிற்சி பெற்று வந்தாய். சில நாட்களின் பின் கர்நாடக இசை ஆலாபனைகளை இராகமிழுத்து எனக்குப் பாடிக் காட்டுவாய். நான் பரவசப்பட்டுப் போவேன்! உன்னில் ஒரு ஸ்ர்ப்பு வளர்ந்து கொண்டே வந்தது!..... சில நாளின் பின் சொன்னாய்: “நான் வீணை வாசிக்க கொஞ்சம் பழகியிருக்கிறேன். சொந்தமாக ஒண்டு இருந்தா நல்லா கற்றுத் தேறலாம்” என்றாய். நானும் வாங்கித் தந்தேன். இசை மழையால் வீடே மங்களரகரமாய் ஆகிக்கொண்டிருந்தது!

நாம் மணமாகி மூன்று வருடம் கடந்துவிட்டது. இன்னும் பின்னைப்பாக்கியம் கிட்டவில்லையே! அயலில் உள்ளவர்களும் வினோதமாக எம்மைப் பார்த்தனர். எனது பெற்றோர் உனது பெற்றோர்க்கும் இது பெரும் கவலை!

உனது உடம்பும் வரவர பெருத்துவந்தது! கொழுப்புக் கூடினால் கருத்தறிக்காது என்றார்கள். கொழுப்புக் கரையப் பருமனைக் குறைக்க அப்பியாசம் செய்வதற்காக நின்ற இடத்தில் நின்றே பெரும் பாய்ச்சல் ஓட்டம் நடத்தித் தேகம் முழுவதுக்குமான நல்ல அப்பியாச உபகரண சாதனத்தையும் வீடு கொண்டுவந்து சேர்த்தேன்! நீயும் காலையும் மாலையும் இப்பயிற்சியில் ஈடுபட்டுக் கொண்டே வந்தாய்!.... இப்படியாக உனக்காக உனத் திருப்திப்படுத்துவதற்காக மகிழ்விப்பதற்காக நான் மட்டுமல்ல நீயும் செயல்பட்டே வந்தாய்: எனக்கு எது பிடிக்குமோ ஒத்துவருமோ அவற்றைத்தான் சமையல் செய்து படைப்பாய்! எனது ஆடைகளை கழுவி இல்திரிக்கை பண்ணி ஆசிரியர் என்ற கௌரவத்தோடு நான் வெளிக்கிட்டுத் திரிய வைத்தாய்! வீடுவளவெல்லாம் எப்போதும் துப்பரவாக பளிச்சென்றிருக்கும்!.... எனது பிறந்த நாளையே நான் மறந்துவிடுவேன். ஆனால் நீயோ பிறந்தநாள் வாழ்த்துக் கூறி கேக்கும் வெட்டி எனக்கும் ஊட்டிவிடுவாய்! அன்று பொங்கல்தான் சாப்பாடு!....

இப்படியே அன்புத்தம்பதிகளாக நாமிருவரும் வாழ்ந்ததை சொல்லிக்கொண்டே போகலாம்!... இப்படியிருக்ககையில் உன் தாயார் இடைக்கிடை வந்து போய்க் கொண்டிருந்ததை நானறிவேன். ஏனோ தெரியவில்லை அவ நானில்லாத நேரம் பார்த்துத்தான் வருவதும் போவதுமாக இருந்தா!.... அதன்பிறகு உமது செயற்பாடுகளில் கதை பேச்கக்களில் மாற்றம் ஏற்பட்டுக் கொண்டுவந்தது! ஏதோ கடமைக்கு சமைத்து வைப்பாய் நானும் திண்டு தொலைக்க வேண்டியதாகிவிட்டது! முன்னர் சாப்பிடும்போது இருந்த இதம் பதம் எங்கே தொலைந்ததோ! வீடுகூட்டுவதுமல்லை துடைப்பதுமல்லை அழுக்கு மண்டி கிடக்கலாயிற்று! சமையலறையைப் பார்க்கவே வேண்டாம். புகைபிடித்து கரிமண்டி கிடக்கிறது! உள்ளிட்டு சாப்பிட மனம்வராது!... வீணை ஒசையை சங்கீத இசையெல்லாம் காணாமலே போய் விட்டது. உடற்பயிற்சி சாதனமும் கறல்பிடித்துப் போய்விட்டது. என் இதயமும்தான்! எப்படியெல்லாம் என் நெஞ்சை மகிழ்ச்சிப்படுத்தி தாலாட்டியவள் இப்படி ஆகிவிட்டானே! மனவருத்தம் ஆத்திரமாகவும் ஆகியது!... இவற்றுக்கெல்லாம் காலாய் மூலகாரணமாய் இருந்தவர் உனது தாயார்தான்! அடிக்கடி பைபிளோடு வந்து போதனை செய்து ஊட்டினாட்டி தன்பால் பிரட்டி தன் வசமாக்கிவிட்டார்! இப்போது என்மனைவி தேவராணி எப்போதும் பைபினும் கண்ணுமாகவே ஆகிவிட்டாள்! தான் மதம் மாறியது மட்டுமல்ல என்னையும் அந்த

மதத்தில் சேர்க்கும் முயற்சியில் இறங்கிவிட்டாள்! பைபிள் வாசகங்களை எனக்கு வாசித்துக் காட்டுவதாக ஆகிவிட்டாய்! எனக்கு விளக்கம் வேறு சொல்லுவாய்! நானொரு ஆசிரியன் எத்தனை பேரை ஆளாக்கிவிட்ட ஆசான்! எனக்கு நீ பாடம் படிப்பிக்கிறாயா? என மனதில் நினைத்தாலும் நீ சொல்வதை விளக்கமளிப்பதை வாசித்துக் காட்டுவதை எல்லாம் செவிமுடித்துக் கேட்பேன்! எங்கட இந்து சமயத்தில் உள்ள தத்துவங்களில் கோட்பாடுகளில் அர்த்தபுஸ்தியான விளக்கங்களில் இல்லாதவையா பிறமதங்களில் உண்டு! என்றே எனக்கு தோன்றும்! எதையும் வெளிக்காட்டவில்லை அப்போது... உங்கள் சேர்ச்சக்கு வருமாறு வற்புறுத்தி வந்தாய். சரி என்னதான் நடக்குதென்று பார்ப்போமே என்று உன்னோடு அங்கு வந்தேன். அங்கே நான் கண்ட காட்சிகள் வியப்பாகவே இருந்தது! நான்மட்டும் தான் வேட்டி உடுத்திருந்தேன். மற்றெல்லாரும் அட்வகேட், டொக்ரர், மேலதிகாரிகள் போல இல்லை ஜரோப்பியர் போலவே கோட்குட்டரை போது என்று நின்றிருந்தனர்! பெண் பாலாரில் இப்போது என் மனைவி உட்பட யாருமே சேலை உடுத்தியிருந்ததாய் தெரியவில்லை! எல்லாருமே பறங்கி நாகர்கம் தான். தமிழ் கலாச்சாரம் நாகர்கம் காணாமலே ஆகிவிட்டது!

சர்ச்சில் உள்ள எல்லாவிடமும் தழாவிப் பார்த்தேன். தெய்வச் சிலைகளா படங்களா உருவங்களா ஒன்றுமே இல்லை!! எல்லோரும் பாஸ்ட்டரையே (போதகர்) பார்த்தவண்ணம் கேட்டவண்ணம் கரம் கூப்பி நிற்கிறார்கள்!.... நாம் யாரை நினைத்தாலும் அவர் உருவம் ஏற்கனவே தெரிந்திருக்கும். கண்ணால் காணாதவரை உருவமே தெரியாதவரை எப்படி நினைக்கமுடியும்! பக்தி பண்ண முடியும்!.... எல்லோரும் போதகரையே கரம் கூப்பி பார்த்தவண்ணம் அவர் சொல்வதைப் பக்திசிரத்தையோடு கேட்டவண்ணம் அவரோடு சேர்ந்து பாடிப்பாடு கைதட்டி கோசமெழுப்பிக் கொண்டிருந்தனர்!.... “இயேசுப்பா... இயேசுப்பா எங்களை காருமப்பா! அல்லேலுயா அல்லேலுயா!.... என்று பாடிக் கொண்டேயிருப்பார்கள். இயேசு எந்த உறவோ தொடர்போ இல்லாது தறவியாக திரிந்து மக்களுக்கு நற்போதனை செய்தார். பார்வையற்றோரைப் பார்க்கச் செய்தார் கேளாதவரை கேட்கச்செய்தார். ஊமைகளைப் பேசச் செய்தார். வியாதிக்காரரை சொல்தப்படுத்தினார். கடல்மீது நடந்து காட்டினார். வலை கிழிய மீன்பிடிக்கச் செய்தார். ஐந்து அப்பங்களை வைத்து ஜயாயிரம் பேருக்குமேல் உணவளித்தார்!.... இப்படியாக கடவுள் வல்லமையைக் காட்டினார்!... இவரது சீடர்களும்

குடும்பத் தொடர்பே இல்லாமல் துறவிகளாயே இவர் பின்னால் திரிந்தனர்..... உனக்கு மதப்பிடிப்பு ஏற்பட்டு மதவெறி பிடித்தவளானாய்! உன் மண்டையில் யேசுப்பா மோட்சம் நரகம் என்பதைத்தவர் வேறேந்த சிந்தனையோ கவனமோ இல்லை! வழமையாக நீ செய்துவந்த எனக்கான வீட்டுக்கான கடமைகள் எல்லாம் காணாமல் போய்விட்டது! நாமிருவரும் கண்ட சுகிர்த்த இன்பங்கள் சுகநலன்கள் எல்லாமே காணாமலாகிவிட்டது!.... நான் மோட்சம் போகப்போகிறேன் நரகம் போகமாட்டேன் என்று சொல்லிக்கொண்டு கடமைகளைக் கணவனைப் புறக்கணித்து நரகல்தனமாய் நடந்து நரகத்தில் கிடந்து உழல்வதை என்னென்பது!.... நான் சொல்வது எதையும் ஏற்பதில்லை. எல்லாவற்றுக்கும் மறுப்புக்கதை நானொரு முட்டாள் நரகத்துக்குப் போகப்போகிறவன்! என்பதாக உன் போதனைகள் வாதாட்நகள் கொளுந்துவிட்டெரியும்!

இப்படி திடீரென்று நீ எனக்கேற்ற மனைவியாய் வீட்டுக்கேற்ற பெண்ணாய் இல்லாமல் மறுதலையாய் வீட்டுக்குள்ளேயே எனக்கொரு எதிரியாய் ஆனதை நான் கனவிலும் எதிர்பார்க்காததை எனக்கு ஆனதை என்னால் தாங்கிக்கொள்ள இயலவில்லை! அதன் விளைவு....! நான் கோபத்தின் உச்சத்துக்குப் போய்விட்டேன்! என் எதிரிகள் யார் தெரியுமா? முட்டாள்கள்தான்! முட்டாள்தனம் என் வீட்டுக்குள்ளே ஆட்சிசெய்து என்னைத் தூக்கி ஏறிவதை எப்படி என்னால் தாங்கிக்கொள்ள முடியும்!.... எவ்வளவு அன்பாக ஓற்றுமையாக மகிழ்ச்சியாக ஆசார்சீலர்களாக நாமிருவரும் வாழ்ந்திருந்தோமே! எல்லாம் தலைகீழாக மாறி புரட்டிப்போட்டு விட்டே! என்பதை நினைக்கையில் எனக்கு ஆத்திரம் வந்துவிட்டது. நான் என்னை இழந்தேன். உம்மை அடித்து நொருக்கினேன்!... நான் நினைக்காதவை எல்லாம் நடந்தேறிவிட்டது!!

நீ வீட்டைவிட்டு வெளியேற ஆயத்தமானாய் உனது உடுப்புக்கள் உபகரணங்கள் எல்லாவற்றையும் பெரிய பையிலே அடைத்துக்கொண்டு தாலி உட்பட நகைகளையும் கழற்றி வைத்துவிட்டு (இந்த மதக்காரர் நகை போடுவதில்லை) என்னை நிமிர்ந்துகூடப் பார்க்க மனமில்லாமல் எடுத்தடி வைக்கலானாய்!.... என் கண்களில் இருந்து நீர் சொரிந்தது. அதை நீ கண்டும் காணாதவளானாய்!.... என் இருந்தாலும் நான் உன்னை அடித்தது பெரும் தவறுதான்! அதற்காக மிக வருந்தினேன். மன்னிப்பும் கேட்டேன்! நான் வாய்விட்டுக் கெஞ்சிக் கேட்டேன்: “தேவராணி நான் உன்னை அடித்திருக்கச்சூடாதுதான்! அதற்காக மன வருத்தப்படுகிறேன். மன்னிப்பும் கேட்கிறேன்! நான்

உமக்காகச் செய்தவைகளை வாழ்ந்த சுகந்தத்தை நினைத்துப்பாரும்! என்னை விட்டு போகாதேயும்” என்று கெஞ்சினேன் நீர் மல்க. ஆனால் நீர் முகத்தை வெறிபிடித்த அம்மலாக வைத்துக்கொண்டு சொன்னாய் “எனக்கு இயேசுமட்டும்தான் வேணும்! சைத்தான்களை தொழும் பாவியான உம்மோடிருந்து நான் நரகம் போகமாட்டேன்! எனக்கு கணவனும் வேண்டாம். நரகமும் வேண்டாம். இயேசுமட்டும் வேண்டும்!” என்று அடித்துச் சொல்லிவிட்டு போய்விட்டாய்! நான் சில நாட்கள் சாப்பிடவும் மனமில்லாமல் என் கடமைகளை சீராக நடத்தமுடியாமல் அல்லல் பட்டுக்கொண்டுதான் இருந்தேன்! ஆனால் போகப்போக உன்பிடவாத போக்கை நோக்கநோக்க நான் தெளிவாக ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டேன்: நான் கெஞ்சி மன்னிப்புக் கேட்டு கண்ணீர்விட்டும் கேளாமல் “எனக்கு இயேசு மட்டும்தான் வேணும். மோட்சமே வேண்டும். நரகம் போகமாட்டேன்! என்று உறுதியோடு இருக்கும் உன்னை நானும் தேடிவரப் போவதில்லை! என்று பிரதிக்கனை செய்துகொண்டு தொலைபேசியூடாக உனக்கும் சொல்லி விட்டேன்! நாலு நாளின் பின் கைபேசியில் கதைத்தாய். “எனக்கு இயேசுமட்டுமே வேணும். அவரை நினைக்கையில் மோட்சத்தைக் காண்கிறேன்! இயேசு உம்மைக் கொண்டுவந்து என்னிடம் சேர்ப்பார் என்று நம்பியிருக்கிறேன்! நீரும் என்னோடு சேர்ந்து மோட்சத் தைக் காண்பீர் என்று நம்பியிருக்கிறேன்.... என்னோடு வந்து சேருங்கள்!” என்று பேசினாய்! அறிவிழந்த பாமர மனிதருக்கு அவர்கள் பாணியிலே கீழிறங்கிப் போய்த்தான் தத்துவ உண் மைகளை விளங்கப்படுக்க வேண்டியிருக்கிறது! ஆகையால்தான் இப்படியான வேசங்களை போட்டு மக்களை தெய்வத்தின் பால் ஈர்க்க இப்படியான வழி முறைகளை வகுத்துவைத்தார்கள். ஒன்றை மட்டும் சொல்கிறேன். அறிவென்பது கூர்மையாக அகலமாக ஆழமாக இருக்கவேண்டும் என்பதைக் குறிக்கும் சின்னமே வேலாயுதம்!... இப்படியாக ஒவ்வொன்றுக்கும் பல விளக்கம் கொடுத்து வந்திருக்கிறேன்! ஆனால் உமது மண்டையில் ஒண்டுமே ஏறவில்லை! ஏச்பா ஏச்பாவைத் தவிர வேறு ஒன்றுமே உம்மில் இல்லை!

நான் அறுதியும் உறுதியுமாக ஒன்றை சொல்கிறேன் கவனமாக கேளும். நீர் இயேசுவே இயேசுவே என்று எப்படித்தான் கதறினாலும் நீர் வேண்டுவதுபோல் இயேசு என்னைத் தூக்கிக்கொண்டு உமக்குப் பக்கத்தில் இருத்தமாட்டார்! அது நடக்காது! இயேசு தன் போதனைகளின்படி சாதனைகளின் படி வாழ்பவர்க்கே அருள்செய்வார்! இயேசு “உன்னைப்

போல் பிறனையும் நேசி” என்றார். மனம் திருந்தின எந்தப் பாவிக்கும் மன்னிப்புண்டு என்றார். தன்னை சித்திரவதை செய்து சிலுவையிலே அறைந்து உயிர் விடும் போது சொன்னார். “பிதாவே இவர்கள் அறியாமல் செய்கிறார்கள். இவர்கள் பாவங்களை மன்னியும்!” என்றார். நம்பிக்கையை வடிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார்: “கடவுளின் பூரண நம்பிக்கையோடு இந்த மலையைப் பார்த்து இடம்பெயர்ந்து அப்பால் போ! என்று சொன்னால் அது அப்பால் போகும்!” என்றார். இப்படியாக எத்தனையோ நற்கருத்துக்களை போதித்தி ருக்கிறார் சாதித்தும் காட்டியிருக்கிறார்!... நீங்கள் ஒன்றையும் பின்பற்றாமல் கவனத்திலெல்லாக்காமல் இயேசு நாமத்தை மட்டும் உச்சரித்தால் ஒன்றும் நடக்காது! வாழ்க்கையை நரகலாக்கி நரகவாழ்வு வாழவேண்டியதுதான்! நீங்கள் “பிறேயின் வோஸ்” (முளைச்சலவை) செய்யப்பட்ட ஜென்மங்கள்! மனநோயாளியாய் ஆகிவிட்டங்கள்! உங்களோடு சேர்ந்து பைத்தியமாக நான் தயாரில்லை! எனக்கு அறிவே தெய்வம்! முட்டாள்கள் என் எதிரிகள்!

உமக்கு மூன்று மாத அவகாசம் தருகிறேன். நீராக என்னைத் தேடி வரவேண்டும்! நீரதான் எனக்கு இயேசு மட்டுமே! மோட்சம் மட்டுமே வேண்டும்! கணவனும் வேண்டாம்! அவரோடு வாழவும் வேண்டாம்! என்று சொல்லிவிட்டு வெளியேறின்ரி! “எனக்கு இயேசுவும் வேண்டும்! கணவனோடு வாழவும் வேண்டும்! நல்வாழ்வும் வேண்டும் என்று சொல்லிவிட்டு வருவதானால் நான் உன்னை ஏற்கத் தயாராயிருக்கிறேன்! நமது இல்வாழ்க்கை புத்தொளி வீசி புத்துக்குலுங்கும்! இந்தப்பிரச்சினை பற்றி என் பெற்றோரோடு தொடர்புகொண்டு கதைத்திருக்கிறேன். அவர்களும் என் கருத்தையே ஆமோதித்துக் கதைத்துள்ளார்கள். “மூன்றுமாத காலக்கெடு விதித்துக் கரிதான்! அவள் மனம் மாறி மதப்பைத்தியம் நீங்கி வீட்டை விட்டு வெளியேறிய அவளே கணவனும் அவரோடு குடும்ப வாழ்வும் வேண்டும் என்று ஒத்துக்கொண்டாலே அவளோடு சேரவேண்டும்! இப்பிடியொரு மதப் பைத்தியமாகி எல்லாவற்றையும் தூக்கியெறிவாள் என்று நாங்கள் கனவில் கூட எதிர்பார்க்கவில்லையே! நீ ஒண்டுக்கும் யோசிக்காத ராசா! இங்க எத்தின பொம்புளைகள் இருக்கு உனக்கு நல்வாழ்வுதா! நாங்கள் அனுப்பி வைப் பம் ! நீ கவலைப் படாமல் இரு !” என்றார்கள். இனியென்ன! நான் நலமாகத்தான் இருக்கிறேன். இன்னும் நல்வாழ்வு காத்திருக்கிறது! உமது நல்வாழ்வுக் காகத்தான் காத்திருக்கிறேன்!

திடல் உச்சி

செந்தில் மற்றும் கணேசன் இருவரும் படகில் கடலின் நடு பகுதி வரை செல்கின்றனர்.

“எல்லாம் சரியா இருக்குல” என்று செந்தில் படகின் ஒரு முனையில் நின்று கொண்டு கணேசனிடம் கேட்க, “பயப்படவே தேவை” கணேசன் ஒரு வித தோரணையில் பதிலளிக்கின்றான்.

“என்ன எவ்டா இது, இவனுக இஸ்டத்துக்கு நேரத்துக்கு நேரம் எல்லாத்தையும் மாத்துறைஞுக நம்ம தான் கெடந்து அடிப்படனும்” என்று சங்கர் கூற, புகை பிடித்து கொண்டே செந்தில் “இன்னைக்கு நெட்டே கடலுக்கு இறங்கி அவனுகளா இல்ல நம்பலானு பார்த்துருவோம் என்னா கணேசை” என்று செந்தில் கூற மற்ற இருவரும் ஒப்பு கொள்ளும் பாணியில் மௌனத் தினை வெளிப் படுத்துகின்றனர்.

திடீரென தூரத்தில் இருந்து “செந்திலு என்னா இந்த நேரத்துல கடலுக்கு இறங்கிட்ட, குடிச்சிட்டு சொன்னனு பார்த்தா” என்று ராமையா தாத்தா அவருடைய படகில் இருந்து சிரித்து கொண்டே கூறுகின்றார். கணேசன் சிரித்து கொண்டே “விடிஞ்சா விஷயம் தெரிய போகுது” என்று ராமையாவின் பேச்சை இடைமறித்து பேசிவிட்டு அவர்களை தாண்டி செல்கின்றனர்.

“நம்ம நிலமைக்கு இந்த மாதிரி விசயம் எல்லாம் தேவை அப்பறம் வாழ விடமாட்டாங்க” என செல்வி கூற, கணேசன் சிரித்து கொண்டே வலையை எடுத்து கொண்டு வெளியே வந்து “இங்க பாரு இவனுக நமக்கு ஒன்னு தெரியலனு நினைச்சுக்கிட்டு இருந்த காலம் போய் இப்ப என்ன பேசி சமாளிக்குறதுனு தென்றிட்டு இருக்கப்போ இதெல்லாம் சகஜம்” ஆதங் கத்தை வெளிப்படுத்திய வலைணம் கிளம்புகிறான்.

“இது நம்ம எடம்னு நினைச்ச வந்த அடுத்தவன் குடுக்குற காசுக்கு நம்மலயே நாயாக்குறானுங்க” காலில் குத்திய கம்பியில் ஏற்பட்ட ரத்தத்தோடு தன் ஆதங்கத்தை கடலின் நடுவே மறித்த அதிகாரிகளுக்கு எதிராக வெளிப்படுத்தி சாய்ந்தபடி செந்தில் இருக்க, கணேசன் வேகமாக படகை செலுத்தி கொண்டு போகின்றான்.

“இவனுக நாட்ட பெருசாக்குறேனு இதுவரைக்கும் செஞ்சது பத்தாம் அங்க சுத்தி இங்க சுத்தி நம்ம பொழப்புலயே கைய வச்சுடானுக, இதுல இவனுகள் நம்பி இருந்தானுகள் அவனுகளுக்கும் இப்ப ஏரிச்சல கெளாப்பி இருக்கும்” கோவம் கலந்த கேளி பேச்சில் கட்டு மரத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு ராமையா பேச கின்றார். அந்தப் பேச்சின் யோசனையில் கிளம்பி

சங்கர், கணேசன் மற்றும் செந்தில் மெதுவாக நடந்து வருகின்றனர்.

“இந்த பாரிய திட்டமானது நாட்டின் வளத்தை மேம்படுத்தவதோடு மட்டுமின்றி மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை மேம்படுத்துவதாக கூறப்படுகின்றது” வாணை லியில் சொல்ல, அதை கேட்டுக் கொண்டு செந்தில் புகையும், காபியுமாக கடலின் இரவு இரைச்சலோடு தனியே யோசித்து கொண்டு இருக்கின்றான். “நீ தனியானு வேற இந்த மாதிரி பண்ண போய் செத்துராத” என்று பெட்டி கடை முருகேசன் கூற, “நம்ம இருக்க இங்கேயே ஆயிரத் தெட்டு கண்டிசன போட்டுட்டு அடுத்தவனுக்கு தூக்கி குடுக்குறான்ஸ்” கோவமாக செந்தில் சொல்ல, அருகே வந்த கணேசன் “என்னனே இங்க பேசிட்டு இருக்க வா போவோம்” என்று செந்திலை அழைத்து கொண்டு கரை பக்கமாக செல்கின்றனர்.

“நம்ம கிட்ட இருக்க வேண்டியது இருந்த நம்ம சொல்ரதயும் கேப்பானுக” ஆதங்கத்தை வெளிப்படுத் தியவாறு படகை செலுத்துகின்றான். இது போதாது என்று செந்தில் உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்தி கொண்ட “நமக்காக பேச எவனும் வர போறது இல்ல அப்பிடி இருந்த இங்க ஏற்கனவே இருக்க பிரச்சன எல்லாம் காணம் போய் இருக்காது” செந்தில் கூறுகின்றான்.

“உள்ளேயே வச்ச கதய முடிக்கவா அவங்களுக்கு தெரியாது நம்ம எளவு என்ன நேரமோ வேற பெரிய பிரச்சன இவங்க தலையில விழ நம்மள விட்டுடானுக வாய தொற்று கேட்ட அவ்வளவு தான் என்ன பதவி தான் இல்லாமா போச்சு” வசையுடன் கூடிய சிரிப்பினில் பெட்டி கடை முருகேசன் கடை முன்னாடியில், செந்திலின் விடுதலை அறிந்து பேச வந்த கணேசனுடன் சேர்த்து மற்றவர்களுக்கும் புகைத்தப்படி கதையை விவரித்தான். கூட்டம் கலைய “இது என் அப்பாவுக்கு நடந்துச்ச தப்பிக்க அன்னைக்கு வேற பிரச்சன இருக்கல ஒரே பிரச்சன தான், ஆனா இன்னைக்கு அப்பிடி இல்லனு சொல்லிற முடியாது” என ஒருமையில் கணேசன் மற்றும் சங்கருக்கு செந்தில் சொல்லி முடிக்கின்றான். படகின் வேகத்தினைக் குறைத்து கொண்டு திடீரென கணேசன் கடலில் குதித்து உயிரை மாய்த்து விட்டான்.

ராஜேந்திரன் ஜ்ஞ ஹம்கூண்.

அவர்

பால. சுகுமார்

என் அலுவலக அறைக்குள் நுழைகிறேன் என் பணிச் செயலாளர் ஒரு கடிதத்தை நீட்டுகிறாள் ”விஞ்ஞானப் பகுதியில் வேலை செய்யும் நீதன் தந்தான்” எனச் சொல்கிறாள் அவள். கடிதத்தைப் பிரிக்கிறேன். 10.30மணிக்கு தான் இருக்கும் இடத்துக்கு வருமாறு அவன் கட்டளையிட்டிருந்தான். கல்விப் பொறுப்பாளர் என்ற கையெழுத்து வேறு. அவனைப் பற்றிக் கேள்விப்பப்படிருக்கிறேன் ஆனால் நேரில்

பார்த்ததில்லை அவர்கள் கடிதம் என்றாலே பதற்றம் நம்மை பற்றிக் கொள்ளும். தொலைபோசி மனி அடிக்க அழைப்பை எடுக்கிறேன். மறு முனையில் எங்கள் நிறுவன பணிப் பாளர் தான் “ஜந் து துறைப் பொறுப்பாளர்களுக்கும் அழைப்பு வந்திருக்கிறது வாகன ஒழுங்கு செய்யப்பட்டுள்ளது ஒன்பது மணிக்கு ரெடியா இருங்க”

“ஓம்” என நான் முடிக்கிறேன் தட்ட முடியாத அழைப்பு. தட்டினால்.....விசாரணை அது இது என நீஞும்

நிறுவனத்தின் முன்னால் உள்ள வீதியெங்கும் கவச வாகனங்களும் இராணுவ ரக் வண்டிகளும் அணி வகுத்து போய்க் கொண்டிருந்தன. ஏதோ ஒரு தாக்குதலுக்காக அந்த இரைச்சல் காதைப் பிளக்க நான் நடக்கிறேன். அது ஒரு சித்திரை மாதும் ஆகையால் வளாக வீதியெங்கும் மருச்சள் பூக்களைச் சொரிந்து எனக்கு வரவேற்பா வழியனுப்பா என அதை ரசிக்க முடியாமல் கடந்து செல்கிறேன். வாசலில் நின்ற

நாகவிங்க மரப் பூ வளைந்து என் தலையை தடவ நிமிர்ந்து பார்க்கிறேன் வெள்ளை வான் என் முன்னால். எனக்கு முன்பாகவே என் நன்பர்கள் அங்கிருந்தனர் வான் புறப்பட்டது முதலாவது இராணுவச் சோதனைச் சாவடி எங்கள் நிறுவன ஜடி காட்டை காட்ட “எங்க போறது” என கொச்சை தமிழில் கேட்டான் ஒரு இராணுவ சிப்பாய் நாங்கள் சொன்னோம் “ஆடு வாங்க” அவனுக்கும் விளங்கும் ஆடு வாங்க என்றால் எங்கே போகிறோம் என்று. எல்லாம் ஒரு மீச்சவல் அண்டஸ் ஸ்ராண்டிங் தான். எங்கள் வாகனம் அந்த இடத்தை விட்டு அகல்கிறது. அடுத்து வருவது சிறுத்தைப் பாலம். ஒரு காலத்தில் இந்த இடம் சிறுத்தைகள் அதிகமான இடமாம் குறுக்காய் ஒடும் இந்தச் சிற்றாற்றில் சிறுத்தைகள் தண்ணி குடிக்க வருமாம், ஆத்துக்கு



வரைந்து: காகவூசாநாதன்

மேலாக ஒரு பாலம் அது சிறுத்தை பாலம் என அழைக்கப் பட்டது. இங்கு பெரியதொரு முகாம் அதிரடிப் படையினது ஒவ்வொரு படைக்கும் ஒரு குணம் உண்டு. எங்கள் வானைக் கண்டதுமே ஒன்றும் பேசாமல் தடை தாண்டியைத் திறந்து வழி விட்டார்கள். பாலத்தை கடந்ததும் எங்கள் வாகனம் வேகம் எடுத்தது.

பச்சையாய். வயல்கள் விளைந்து வெட்டுக்குத் தயாராகித் தலை குனிந்த கதிர்கள் இருபக்கமும் பொன்னிறத்தில் பொலிவு முகம் காட்டிப் புன்னைகைக்க எதுயுமே ரசிக்க முடியாதவனாய் ஏரிச்சல் முட்ட, எல்லாம் கடந்து கொண்டிருந்தது. ஆட்டுப் பட்டிகளும் மாட்டு தாவளங்களும் அந்த நிலத்தின் வளத்தைச் சொல்லி வைக்க வயற் காட்டை கடந்த எங்கள் வாகனம், இப்போ பாலை மரங்களும் வீரர் மரங்களும் இடையிடையே முதிரை குயிலை என்பனவும் தலை காட்ட அடர்ந்த வனமாய் அது நீள குகை போன்று வளைந்து வழி சமைத்தி ருக்கும் பாதை வழியே எங்கள் வாகனம் கொஞ்சம் பள்ளமும் திட்டியான அந்த இடங்களைக் கடந்து நன்கு திட்டமிடப்பட்டுக் கட்டமைக்கப் பட்ட ஒரு முகாம் போன்ற அமைப்பு தைய துவக்குக்களுடன் காவல் காக்கும் வாசல் வழியே நாங்கள் அழைக்கப்பட்டோம். இரண்டு சிறுவர்கள் ஒரு பதினாலு பதினைந்து வயதிருக்கும். எங்களை அக்கு வேறு ஆணி வேறாகச் சோதித்தனர் என் பக்கற்றில் ஒரு பேனாவும் ஒரு ஆயிரம் ரூபாயும் மாத்திரமே இருந்தன. நாங்கள் உள்ளே அனுமதிக்கப் பட்டோம் .

ஒருவன் ஏகே 47 தோளில் தொங்கக் குவக்கின் பாரம் தாங்காமல் சவண்டு சவண்டு அவன் நடந்தான். எங்களை

அழைத்துச் சென்று ஒரு கொட்டிலில் ஆறு கதிரைகள் போடப்பட்டிருந்தன அதில் இருக்க வைத்தான் "இருங்க மாஸ்ரர் இப்ப வந்திருவார்" என்று சொல்லி விட்டுப் போனான் .

நான் சுற்றி வர நோட்டம் விட்டேன். அது ஒரு பெரிய வளாகம் சுற்றிவர நெருக்கமான காடு வெளியே இருந்து பார்த்தால் இப்படி ஒரு இடம் உள்ளே இருப்பது தெரியாத வகையில் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. நான்கைந்து பெரிய கொட்டில்களும் பல சிறிய கொட்டில்களுமாய் அந்த நாளைய ஒரு குறு நில மன்னனது இடம் போன்ற தோற்றுத்தைத் தந்தது. ஏனெனில் அங்கு அடிமை களைப் போலப் பல இளையோர் வேலை செய்து கொண்டிருந்தனர். அது ஒரு சிறைச்சாலை போலவும் ஒரு தோற்றுத்தைத் தந்தது.

என் தலையைய இடது பக்கம் திருப்பினேன் எங்கள் நிறுவனத்தில் ஒப்பந்த அடிப்படையில் வேலை செய்யும் ஒரு பத்துப் பன்னிரண்டு பேர் ஏதோ மண் வெட்டிப் பாரிய கிடங்குகளைத் தோண்டி கொண்டு நின்றனர். நான் பக்கத்திலிருந்த விழுஞானத் துறைப் பொறுப்பாளரிடம் கேட்டேன் “என்ன இவர்கள் அங்கு வீவு போட்டிற்று வேலை செய்கிறார்களா” என

“இல்ல ஒவ்வொரு நாளும் இங்க வேல செய்றதுக்கு மாறி மாறி ஆக்கள் அனுப்பனும் ஆனா சம்பளம் நாம குடுக்கணும்” என்றான் என் அடுத்த நண்பர் “சத்தமாச் சொல்லாத நம்ம தல போகும்” என்று பயமறுத்தினான். தூரத்தில் சிறிய மரத்தால் அடைக்கப்பட்ட கூடுகளையும் காணக் கூடியதாய் இருந்தது. அவை சர்க்கஸ் கூடா ரத்தில் மிருகங்களை அடைத்து வைக்கும் கூடாரங்களைப் போல

இருந்தன. ஒரு புலிக் குட்டி அந்த இடம் முழுவதும் துள்ளிப் பாய்ந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. நாய்களும் அதனோடு சேர்ந்து விளையாட பழக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். நாங்கள் கொஞ்சம் அவன் குறிப்பிட்ட நேரத்துக்கு முன்னதாகவே சென்றிருந்தோம். அந்தச் சூழல் ஒரு வகையான அச்சத்தையே உறைத்து சொல்லிக் கொண்டிருந்தது. சுற்றுத் தொலைவில் எனக்குப் பழக்கப்பட்ட பாடசாலை அதிபர் ஒருவர் வெறும் மேலுடன் இருப்பதைப் பார்க்க முடிந்தது.

சரியாக 10.30 மணி ஆகியது. ஒரு வெள்ளை மெல்லிய உருவும் எங்கள் முன் வந்தது. நடிக்கநாகேக்குக் கட்டையாய் முடி வெட்டினால் அல்லது மொட்டையடித்துக் கொஞ்சநாளில் முடி வளர்ந்தால் எப்படி இருக்குமோ அப்படி இருந்தான் அவன். எங்களுக்கு முன்னால் இருந்த ஆறாவது கதிரையில் வந்த மர்ந்தான் அவன். அப்போதே ஊகித்து கொண்டேன் இவன்தான் அவன் என்று. அவனுக்கு பின்னால் நான்கு பேர் ஏ கே 47 துப்பாக்கிகளை தாங்கியபடி நின்றனர். அவர்களைப் பார்த்து அவன் சொன்னான் ‘நீங்க போங்க இவங்கள்ல யாரும் என்னச் சு மாட்டாங்க அந்தனவு தைரியம் இவங்கள்ல யாருக்கும் இல்ல’ என்று அட்காசமாகச் சிரித்தான்.

சிரித்து விட்டு என்னை ஒருதரம் பார்த்தான். அவன் கையில் கட்டுக் கட்டாய் கோப்புகள் இருந்தன. அதுவும் எங்கள் நிறுவன அட்டை போட்ட கோப்புகளாக அவை இருந்தமை எனக்கு ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்தியது. எங்கள் உயர் அதிகாரிகள் கூட எங்கள் நிறுவனத் துக்கு வந்தால்தான் அத்தகைய கோப்புக்களை விசாரணைக்காகக் கூடப் பார்க்க முடியும் ஒவ்வொரு

துறை சார்ந்த கோப்புகளும் உயர் மட்ட ஆலோசனை சபைக் கோப்பு களும் நிதி தொடர்பான கோப்புகள் என ஒவ்வொன்றாக எங்களுக்கு முன்னால் இருந்த மேசையில் தூக்கிப் போட்டான் அவன்.

அவன் கதைக்கத் தொடங்கினான். தான் ஒரு மகா புருங்கள் போலவும் நாங்கள் எல்லாம் அவனுக்கு முன்னால் இருக்கும் புழுக்கள் போலவும் அற்ப பதர்களாகவும் எங்களைப் பார்த்தான். அவன் பேச்சு அவன் உடல் மொழி எல்லாம் தன்னை விட இந்த உலகில் யாரும் இல்லை என்ற மனோபாவத்தை மேலும் மேலும் உறுதி செய்வதாய் இருந்தது.

ஒவ்வொரு துறையாய் குற்றச் சாட்டுகளை அடுக்கிக் கொண்டிருந்தான். என்னோடு வந்த மற்ற வர்கள் அவன் சொன்னதுக்கு ஆமாம் சாமி போட்டுக் கொண்டிருந்தனர் கூழைக் கும்பிடு போடுவது ஒன்றுதான் குறையாய் இருந்தது. அவன் சொன்னவை எல்லாவற்றையும் ஆமோதித்து நின்றனர். எல்லாவற்றையும் சிரித்து நக்கலாகவே அவன் மொழிப் பாவனை இருந்தது. இருந்து போட்டு அட்டகாசமாக சிரித்து நய்யாண்டி தொனிக்கக் கோபத்தை ஏதிர் மறையாய் வெளிப்படுத்தினான். என் முறை வந்தது எங்கள் துறை சார்ந்த கோப்பை எடுத்தான் ஒவ்வொன்றாகப் பிரித்து மேயலாம் என அவன் எண்ணியிருக்க வேண்டும் கதைக்கத் தொடங்கினான் அதே பானி தொடர்ந்தது. நான் இடை மறித்தேன். என் நியாயத்தை எடுத்து சொன்னேன் இவனுக்கு விளக்கம் சொல்ல இவன் யார் என மனதுக்குள் எண்ணிக் கொண்டு அவன் சொன்ன குற்றச் சாட்டுகளை மறுத்தேன் ஆதாரத்துடன் அவனை மடக்கினேன். சிரித்து

மழுப்ப பார்த்தான், நான் விடவில்லை மற்றவர்கள் பேசாமல் இரு எனகண்ணைக் காட்டினர். நான் விட வில்லை நான் தலமை தாங்கும் துறையில் பிழைகள் நடக்கவில்லை. நான் ஒவ்வொன்றையும் நேர்த்தி யாகத் திட்டமிட்டுச் செய்கிறேன் என்பதை உனக்கு ஒன்றும் தெரியாது என அந்த மாங்குனிக்கு எடுத்துச் சொன்னேன். கொஞ்சம் உறைக்கவும் வெளிப்படுத்தினேன். அவன் கண்கள் சிவந்து வந்தன ஆனாலும் அந்த இடத்தில் என்னை ஒண்ணும் செய்ய முடியாது எனவும் எனக்கு தெரியும். அவன் எனக்குப் பதில் சொல்ல முடியாமல் தவித்தது பரிதாபமாக இருந்தது. தனக்கு தெரியாம அங்கு ஒண்ணும் நடக்காது என தன் மகா கெட்டித் தனத்தை பறை சாற்றி தன் கோபத்தைத் தணித்துக் கொண்டான். நிறுவனக் கணக்கு வழக்குகள் பற்றிக் கதைத்தான். எனக்குக் கோபம் கோபமாய் வந்தது. என்னோடு வந்தவர்கள் அவன் பெரிய ஆள் போல நினைத்து முறையிடத் தொடங்கினர். எனக்கு ஏரிச்சல் தலைக்கேறியது அவனுடை பேச்சு சுத்தி சுத்தி எங்களை மட்டம் தட்டுவதாகவே அமைந்தது. மீண்டும் மீண்டும் தான் ஒரு மகா முட்டாள் என்பதை நிருபித்துக் கொண்டிருந்தான் அவன். பத்தரை மனிக்கு தொடங்கிய சந்திப்பு இரண்டு மனியாகி விட்டது முடிவுக்கு வாறு மாதிரி தெரியல்ல அவனோடு இருக்கும் வரையும் எங்களை அவன் அவமானப்படுத்திக் கொண் டே இருப் பான். தான் படிக்கவில்லையே இவர்களைப்போல தன்னால் வர முடியவில்லை என்ற ஆதங்கத்தின் வெளிப்பாடாகவே நான் அவனை ஒரு மன நோயாளியாகவே பார்த்தேன். சாப்பிட்டுப் போகும்படி சொன்னான். மர இறச்சிக் கறி நல்லா இருக்கும் என்றான்

எனக்கு தூசனம்தான் வாயில் வந்தது. நீயும் உன்ற மர இறைச்சிக் கறியும் கொண்டு போய் உன்ற....

...என் மனதுக் குள் சொல்லி முடித்தேன் யாரும் சாப்பிடும் மன நிலையில் இல்லை வரும்போது கை தந்தான். இன்னும் மூன்று மாதத்தில் உங்களை மீண்டும் கூப்பிடுவேன் என்றான். மூன்று மாதம் முடிவதற்குள் ஒரு கிளைமோர் தக்குதலில் இறந்தாகத் தொலைக் காட்சி செய்தி சொன்னது. என்னிடம் நீ சந்தித்தவர்களில் மிகக் கடுமையாக வெறுக்கும் மனிதர் ஒருவரைச் சொல் எனக் கேட்டால் நான் அவன் பெயரைத்தான் முன் மொழிவேன்.

படைக்கும் தொழில் எல்லோருக்கும் வாய்ப்பதில்லை. பிறப்போடும் வருவதில்லை. வாசிப்பதன் மூலம் அருட்டப்படுகிறது. அந்த அருட்டலை சரியான முறையில் வளர்த்தெடுப்பது முறையான பயிற்சிகளால் மட்டுமே சாத்தியமாகிறது. இவர்களால் மட்டுமே மக்களுக்கான படைப்புகளை உருவாக்க முடியும். வாசிப்பதையும் எழுதுவதையும் நிறுத்தும்போது சாதாரணர்களாகி விடுகின்றனர்

பனதின் ஹைசெ



வணக்கம்: வைகாசுநாதன்

மணிக் கு மாமிக் கு சாப் பாடு கொடுக்கவேண்டும். ஞாயிற்றுக்கிழமை பிள்ளைகளும் வீட்டில் இருப்ப தால் பசி என்று வருவார்கள். அவசரமாய்ச் சமைய லைத் தொடங்கினேன். ஹோலில் இருந்து கோபத்தில் கத்தும் சத்தும் கேட்டது. லீவு நாட்களில் மாமிக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் இடையில் அடிக்கடி நடப்பவைதான். போனேன்.

“அப்பம்மா இன்டைக்கும் எங்களை ரீவி பாக்க விடா மல் தொடந்து பாத்துக் கொண்டிருக்கிறா. சனி ஞாயிற்றான் எங்களை ரீவி பாக்க விடுவீங்கள். நாங்கள் பாக்கப்போறும் அப்பம்மாட்ட சொல்லுங்கோ.” மகன் கேட்டதும் நான் மாமியைப் பார்த்தேன்.

“பிள்ளையாற் ர நாடகம் போகுது பாத்திட்டுவிடுறன் பிறகு நீங்கள் பாருங்கோ” ரீவியில் இருந்து கண்களை எடுக்காமல் பார்த்துக் கொண்டே சொன்னா.

“அப்பம்மா பாக்கட்டும். நீங்கள் போய் விளையாடுங்கோ பிறகு பாக்கலாம்”

விடல் பரடி

சமாதானம் சொல்லி அனுப்பி விட்டுச் சமையலைத் தொடர்ந்தேன். சமைத்து முடியும்போது மாமி சமைய லறைக்கு வந்தா.

“திவ்யா போன் பண்ணினாள் என்னைப் பாக்க இப்ப வாறாளாம். நானும் அவளைப் பாத்து மூண்டு மாசமாச்ச. வீட்டுவேலையள் எல்லாம் முடிஞ்சுதாம்” சந்தோசமாகச் சொன்னா. என்னால் சந்தோ சப்பட முடியவில்லை.

சித்திரை மாத வெயிலில் நிலம் காய்ந்து புழுதி பறந்து கொண்டிருந்தது. முற்றத் தின் இருக்கரையோரம் வளர்ந்திருந்த பூமரங்களுக்கு குழாய் பிடித்துத் தண்ணீர் பாய்ச்சிக் கொண்டிருந்தேன். நீரின் குளிர்மையில் சிலிர்த்துக் கொண்டிருக்கும் பூமரங்களைக் காணும்போது கண்ணுக்கு குளிர்ச்சியாக இருந்தது. வேலை முடிய பத்து மணியாகி விட்டது. பண்ணிரண்டு “வீட்டில மூண்டு அறையள் இருந்தாலும் வசதி காணாது அண்ணி. பிள்ளையள் இரண்டு பேரும் வளந்திட்டாங்கள் தனியறை வேணுமாம். வீட்டினர் ஒரு பக்கத்தை இடிச்சு இரண்டு அறைகளோட குளியல் அறையும் சேர்த்துக் கட்டப் போறம்” முன்பு வந்தபோது சொன்னாள். வீட்டு வேலைகளை முடித்துவிட்டு இன்று வருகிறாள். திவ்யாவைக் கண்டதும் மாமியின் முகத்தில் சந்தோசம்

தெரிந்தது.

“இவர் நேற்றுக் கொழும்புக்குப் போயிட்டார்மா. வர நாலு நாளாகும் உங்களைக் கூட்டிக் கொண்டு போக வந்தனான்” என்றாள்.

“வந் து முதல் சாப்பிடு. பிறகு கதைக்கலாம்” இருவரும் சாப்பிட இருந்தார்கள்.

“கறிக்கு உப்பு குறைவாய் இருக்கு அன்னி கொஞ்சம் தூக்கலாய் போட்டிருக்கலாம்” கறியை எடுத்து நாக்கில் வைத்து சுவைத்தபடி சொன்னாள் திவ்யா.

“வர வர உப்புகளைக் குறைச்சு பச்சைத்தண்ணி கறியாய் இருக்கு. வீட்டில் உப்பு இல்லையே அதைப் போட்டு ருசியாய் சமைச்சால் என்ன” முகத்தை சுழித்தபடி மாயியும் சொன்னா.

“போத்தில் நிறைய உப்பு இருக்கு. அதுக்காக அன்னிப் போட முடியுமே” விட்டுக் கொடுக்காமல் நானும் பதில் சொன்னேன்.

“வாய்க்கு ருசியாய் சமைச்சுச் சாப்பிட்ட அம்மாவுக்கு இதைச் சாப்பிடக் கஸ்டமாய் இருக்கும். அவாவின்ற விருப்பப்படி சமைச்சு குடுங்கோவன் அன்னி”

“மாமிக்கு கொலஸ்ரோல் டயபற்றிக் கெல்லாம் இருக்கு. மருந்து எடுக் கிறா. சாப்பாட்டில் கவனமாயிருக்க வேணும். உனக்குத் தெரியாதே” கோபத்துடன் கேட்டேன்.

“ஓவ் வொரு நாளும் இதைச் சாப்பிடலாமே. இடைக்கிடை காரசா ரமாய் சமைச்சுக் குடுக்கலாம்தானே. அம்மா என்னோட இருந்தால் நான் வடிவாய்ப் பாப்பன் ஆசைப்பட்ட தெல்லாம் செஞ்சு குடுப்பன். அதுக்கு என்ற மனிசன் விடமாட்டாரே” திவ்யா சொன்னதைக் கேட்டதும் எல்லாம் உன்னாலதானே என்று கேட்க

நினைத்தாலும் பேசாமல் இருந்தேன். மாமியின் கண்களில் திவ்யாவுடன் போய் இருக்கும் விருப்பம் தெரிந்தது. மருமகனின் பிழவாதம் தெரிந்ததால் கேட்கவில்லை. தன் ஆதங் கத்தைத் திவ்யாவுடன் சேர்ந்து என்னிடம் காட்டினா.

பரந்தனில் இருந்து மூன்று மைல் தூரத்திலுள்ள கிளிநோச்சியில்தான் திவ்யாவின் வீடு. அடிக்கடி இங்கு வருவாள். தாயை நன்றாக கவனிப் பதில்லை என்று புலம்பிக் கொண்டும் என் சமையலைக் குறை சொல்லிக் கொண்டும் சாப்பிடுவாள். குமார் வேலை விசயமாக கொழும்புக்கு போகும் நேரங்களில் வந்து மாமியை அழைத்துப் போவாள். திரும்பி வரக்கிடையில் இங்கு அனுப்பி விடுவாள். திவ்யா வீட்டுக்கு போய் வந்தாலே மாமியின் குணமும் கதையும் மாறிவிடும். நான் என்ன செய்தாலும் அதில் குற்றம் குறை கண்டு பிடித்துப் பேசிக்கொண்டே இருப்பா. நான் அதைக் கண்டு கொள்வதில்லை. வரதன் கவனித்து விட்டார்.

“எந்த நேரமும் என்னத்துக்குச் சத்தும் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறீங்கள். சுமதி உங்களை வடிவாய் பாக்கிறாள் ஏதாவது குறையிருந்தால் என்னட்ட சொல்லுங்கோ” என்றார்.

“என் சரி பிழை நான் சொல்லக் கூடாதோ. அவளுக்காகக் கதைக்க வாறாய். உங்களை நம்பி இருக்கிற தாலதானே நீங்கள் சொல்லுற தெல்லாம் கேட்க வேண்டியிருக்கு. திவ்யாவோட போய் இருக்கலாமென்டால் அவளுக்கு வந்த மனுசன் சரியில்லை. என்ன செய்யிறது” சொன்னதைக் கேட்டதும் வரதனுக்கு கோபம் வந்து விட்டது.

“அவள் உங்களைப் பார்ப்பாளே. கொண்டு போய் இரண்டு நாள் சந்தோசமாய் வைச்சிருப்பாள். பிறகு

இங்கதான் கொண்டு வந்து விடுவாள். அவளைப் பற்றி எனக்குத் தெரியாதே. வைச்சுப்பாக்கிற நல்ல குணம் இருந்தால் நாங்கள் சொல்லி றதைக் கேளாமல் அவள் ஏன்...”

“அவளைப்பற்றிக் கதைக்க மாமிகவலைப்படுவா விடுங்கோ. மாமிக்கு என்ன விருப்பமோ கேட்டு அதைச் செய்யுங்கோ” இடையில் குறுக்கிட்டு பேச்சை நிறுத்தினேன். சிறிதுநேரம் கோபமாக முகத்தைத் தூக்கி வைத் திருந்தாலும் திவ்யாவின் குணம் தெரிந்தால் விரைவில் சமாதானமாகி விடுவா. இன்று திவ்யா தன்னுடன் வரச்சொன்னதும் ஆயத்தமாகி வரதன் வந்ததும் சொல்லிவிட்டுப் போவதற்குக் காத்திருந்தார்கள்.

“அண்ணா எங்க போயிட்டார் அன்னி”

“ஒரு கலைநிகழ்ச்சிக்குக் கிளிநோச்சி போனவர் வாற நேரம்தான். வந்திடுவார்” சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே கையில் பெரிய பார்சலுடன் ஓட்டோ வில் வந்து இறங்கி உள்ளே வந்தார்.

“பெரிய பெட்டியோட வாறாய். உள்ள என்ன இருக்குது” மாமிகேட்டா. “கலைநிகழ்ச்சி முடிய ரிக்கற் வித்து சீட்டு குலுக்கிப் போட்டதில் எனக்கு முதல் பரிசு இந்தக் கலர் ரிவி கிடைக்கச்சு” என்றார்.

“இங்கதான் புதுசாய் வாங்கின பெரிய ரீவி இருக்கே. பிறகேன் உதைக் கொண்டு வந்தன்”

“காசு குடுத்து வாங்கினானே கிடைச்சுது கொண்டு வந்தன்”

“அண்ணா எங்கட வீட்டில் இருக்கிறது பழைய ரீவி. வாங்கி அஞ்சு வருசமாச்சு. நான் இதை கொண்டு போகட்டே”

திவ்யா இங்கு வரும்போது அவளுக்குப் பிடித்ததாய் ஏதாவது கண்ணில்

பட்டால் எடுத்துக் கொண்டு போவது அவனுக்குப் பழகி விட்டது.

“கட்டின வீடு பாக்கப் போகேக்க ஏதாவது குடுக்க வேணும்தானே. அவள் ஆசைப்பட்டுக் கேக்கிறாள் குடுங்கோவன்” மாமி சொன்னதும் வரதன் என்னைப் பார்த்தார்.

“வேண்டாம் வேறு ஏதாவது வாங்கிக் குடுப்பம் இது இருக்கட்டும். அறைக் குள்ள வைக்க சின்ன அளவான ரீவி” என்றேன்.

“இருக்கிற ரிவியில் பாக்க உனக்கு நேரமில்லை. எந்த நேரமும் வேலை எண்டு ஒடித் திரியிறாய் அறைக்குள்ள வைச்சுப் பாக்கப் போறியோ” மாமி கோபத்துடன் கேட்டா.

“அண்ணிக்கு விருப்பமில்லை எண்டால் வேண்டாம். பழைசையே வைச்சிருக்கிறுன்”

இப்படிச் சொன்னால் நான் தருவேன் என்று நினைத்திருப்பாள். வழக்கமாய் அதுதானே நடக்கிறது. நான் வரத னிடம் சொன்னேன்.

“இந்த ரிவி எனக்கில்லை மாமிக்கு. ஆசையாய் எல்லா நிகழ்ச்சியும் பாப்பா. இண்டைக்குக் காலமையும் மாமியைப் பாக்கவிடாமல் பிள்ளையள் சண்டை. அவங்களையும் பாக்கவிடாமல் தடுக்கேலாது. எங்க விட்ட ஆக்கள் வந்தால் பாத்த குறையில் ரிவியை நிற்பாட்டுறது. அவான்ற அறையில் வைச்சால் மாமி விருப்பின நேரம் போட்டு பாப்பா. அதாலதான் சொன்னேன்” மாமி இதை எதிர்பார்க்கவில்லை. அம்மாவுக்கு என்றும் திவ்யாவாலும் திரும்பக் கேட்கமுடியவில்லை.

“அம்மாவை நான் கூட்டிக் கொண்டு போறன். புதன் கிழமை எல்லாரும் வாங்கோ. இவர் நிற்பார். வீட்டை பாத்திட்டு நல்லாயிருக்கு எண்டு சொன்னால் சந்தோசப்படுவார். திரும்பி வரேக்க அம்மாவையும் கூட்டிக் கொண்டு வரலாம். அம்மாவை வீட்டில் இருக்க விடமாட்டார்.

அவரைப்பற்றித் தெரியும்தானே” திவ்யா சொன்னதைக் கேட்டு எனக்குள் எழுந்த ஏரிச்சலை அடக்கிக் கொண்டேன். புதன்கிழமை திவ்யா வீட்டுக்குப் போனோம். வீட்டைச் சுற்றிக் காட்டினார்கள். பார்க்கும்போது அதன் அழகும் செழிப்பும் கண்ணில் படவில்லை. ஆத்திரமும் கோபமும் வந்து கண்ணை மறைத்தது. வீடு கட்டு வதற்குச் செலவழித்த பணத்தைப் பற்றியும் அலங்காரத்துக்கு வாங்கிய பொருட்களின் விலைபற்றியும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் திவ்யா வையும் குமாரையும் பார்த்தேன். குற்ற உணர்வு இல்லாமல் எப்பிடி இவர்களால் சந்தோசமாக இருக்க முடிகிறது. நிம்மதியாக சாப்பிட முடிகிறது. மனம் குழுறியது. அனைத்து வசதிகளோடு இருந்த பிள்ளைகளின் அறையைப் பார்த்த தும் தாங்கமுடியவில்லை. பிள்ளைகளுக்குக் குறையில்லாமல் பார்க்க தெரிந்தவர்களுக்கு தெரிவது தாயையும் இப்படிப் பார்க்க முடியாதா... அம்மா என்னோடதான் இருக்கவேணும் என்று நினைத்தால் யாரால் தடுக்க முடியும். பழியை அடுத்தவர் மீது போட்டு விட்டு நிம்மதியாய் இருக்க எப்படி முடிகிறது.

“அண்ணி வீடு எப்பிடியிருக்கு சொல்லுங்கோ. அம்மா ஆசைப்படுறா எண்டு ஒரு கிழமை இருக்க ஒமெண்டு சொல் விட்டார்” சந்தோஷமாய் சொன்னவளை வெறுப்போடு பார்த்தேன்.

“நீயும் அவருக்கு ஒமெண்டு சொல் விட்டியா” பட்டென்று நான் கேட்டதும் இருவரும் திகைத்து விட்டார்கள்.

“அவற்ற அம்மாவை நீ பாக்க மாட்டன் எண்டு சொன்னதாலதானே அவரும் உன்ற அம்மாவை வேண்டாம் எண்டு சொல்லுறார். நாலு

பிள்ளையளைப் பெத்தும் உங்களை மாதிரி மற்றவையளும் பாக்கமாட்டன் எண்டு சொன்னதாலதானே கடைசி நாளை எதிர்பாத்துக் கொண்டு முதியோர் இல்லத்தில் இருக்கிறா. உரிமையோட இருக்க வேண்டிய அம்மாவை இரக்கமில்லாமல் எங்கையோ விட்டிட்டு எங்களைச் சாப்பிட கூப்பிடுறிங்கள். நான் அம்மா இல்லாமல் ஏக்கத்தோட வளந்தனான் இப்ப அந்த இடத்தில் மாமி இருக்கிறா. மாமியை அம்மாவாய் நினைச்சால் பிரச்சனையே வராது. மனதில் இருந்ததை சொல்லிட்டன். என்னால் இருந்து சாப்பிட ஏலாது நான் போறன் நீங்கள் இருந்து சாப்பிட்டு வாங்கோ” பதிலை எதிர்பாராமல் படியிறங்கி நடந்த என்கால்கள் மாமியின் குரல் கேட்டு நின்றன.

“நில்லு பிள்ளை நானும் வாறன் சேர்ந்து போகலாம்”

**எல்லாவற்றையும்
வாசிக்கவேண்டும் .
வாசிப்பில் தெரிவ இருக்கக்
கூடாது. தமிழை நன்கு
சுவைக்
வேண்டுமாயின் பக்தி
இலக்கியங்களைப் படிக்க
வேண்டும். கடவுள்
மறுப்பாளர்களும் படிக்க
வேண்டும். எதையும்
ஒதுக்கக் கூடாது. புதிது
புதிதாகப் படிக்கும் போதுதான்
புதிதாக எழுதத் தோன்றும்.
அப்போதான் புதிய
படைப்புகள் வாசகனுக்குக்
கிடைக்கும்.**

வெற்றிகள்

வி. கைங்கல் கொலின்

வகுரத்து: கைவாசநாதன்



இரண்டு நாட்களாகவே அவர் என்னுடன் முகம் கொடுத்துப் பேசவில்லை. எமக்குத் திருமணமான நாளில் இருந்து இந்த ஆறுவருட காலப்பகுதியில் ஒருநாள் கூட அவர் என்னுடன் கோபித்துக் கொண்ட தேயில்லை. அதிகம் ஏன், சத்தம் போட்டு அதட்டிக் கதைத்தாகக் கூட ஞாபகமில்லை. அவ்வளவுக்கு சாது அவர். தெளிந்த நீரோடையைப் போல் சென்று கொண்டிருந்தது எங்கள் குடும்ப வாழ்க்கை. எமது திருமண பந்தமே ஒரு விசித்திரமான நிகழ்வுதான். அதனைக் காதல் திருமணம் என்று சொல்வதா? அல்லது பொருத்தம் பார்த்துப் பேசி முடித்து கல்யாணம் என்பதா? இல்லைக் கடவுளாகப் பார்த்து எனக்குத் தந்த வாழ்க்கை என்பதா? என்பதில் எனக்கு இன்றுவரை குழப்பம்தான்.

ஆனால் இருவீட்டாரின் சம்மதத்துடன்தான் அவர் என்னைக் கண்டதாக கூறிய மாமாங்கேஸ்வரர் ஆலயத்திலேயே என் கழுத்தில் தாலிகட்டி மனைவியாககிக் கொண்டார்.

அன்று பூரணை வெள்ளிக்கிழமை காலையில் எழுந்ததும் நானும் எனது தங்கையும் நீராடிவிட்டு மாமாங்கேஸ்வரர்

ஆலயத்திற்குச் சென்றோம். அன்று பூரணை வெள்ளிக் கிழமையாதலால் வழமையை விடப் பக்தர்கள் கூட்டம் அதிகமாகவே இருந்தது. பூசை முடிந்து ஆலயத்தைச் சுற்றி விட்டு வீடு வந்த எனக்கு அன்று மாலை எனது தந்தையின் நன்பரான சண்முகம் மாமா ஒரு இளை ஞான அழைத்து வந்திருந்ததும் எனது பெற்றோரிடம் கதைத்ததும் உள் அறையில் இருந்த எனக்குத் தெளிவாகவே கேட்டது.

“இங்க பாரு நல்லசிவம் இவர் சுதாகரன், எனக்குத் தூரத்து உறவு. உங்கட டவுன்லதான் ஒரு ஸ்கால்ல மாஸ்டரா இருக்கார்... விசயம் என்னைந்தா இன்றைக்கு காலை மாமாங்கேஸ்வரர் கோயில்ல வச்சி நம்மட சிவகாமியக் கண்மிருக்கார். கட்டினா இவைதான் கட்டுவன் என்று ஒத்த பிடியா நின்று தமிபி என்னையும் கூட்டி வந்திருச்சு...எனக்குத் தெரிஞ்சவரையிலும் நல்ல பொடியன். மேலதிகமா நீ என்ன சொல்று...?”

சண்முகம் மாமா சொல்லி முடித்ததும் அங்கு ஒருவித மெளனம் நிலவியது. என்னைப்பற்றிய கதை என்பதால் நான் காதைத் தீடியைடி கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். மனசு மட்டும் அந்த இளைஞரைப் பார்க்க வேண்டும் என்று பிடிவாதம் பிடித்தது. அப்பாவும் அம்மாவும் ஒன்றும் பேசவில்லை. அவரே பேச்சை ஆரம்பித்தார்.

“இங்க பாருங்க... எனக்கு எப்படி சொல்வதென்றே தெரியல்ல... ஓவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமையும் கோயி லுக்குப் போற நான் இன்றும் வழமைபோல் கோயி லுக்குப் போன்ன் மாமாங்கேஸ்வர பிள்ளையாரே எனக்கு மனைவியா வரப்போறவள நீதான் எனக்குக் காட்டித் தரணும்” என்று மனமுருகி வேண்டிக்கிட்டு கண்களைத்திறந்தா எதிரில் உங்க மகளைத்தான் கண்டன்... என்னவோ தெரியல்ல எனக்கு மனைவியா வரப்போறவ இவதான் என்று தோணிச்சு. அதுதான் நானே நேரடியாக வந்திட்டன். இத கண்டதும் காதல் அப்படி இப்படி என்று எதுவும் நினைச்சிடாதீங்க. முக்கியமா உங்கட மகளை சந்தேகப்பட்டிராதீங்க... எனக்கு பிள்ளையாரப்பா உங்கட மகள் மனைவியாக காட்டியிருக்கார் என்று நம்புறன் உங்களுக்கும் உங்கட மகளுக்கும் சம்மதம் என்றா.”

கேட்டுக்கொண்டிருந்த எனக்கு மயிர்க்கால்கள் சில்லிட்டு உடம்பே புல்லரித்தது. இது ஒரு தேவ சங்கற்பம் என்றே எனக்குத் தோன்றியது. அதன் பின்னர் இரு வீட்டார் இடையேயும் பல பேச்சவார்த்தைகளின் பின்னர் எமது திருமணம் மாமாங்கேஸ்வரர் ஆலயத்தில் மிகச்சிறப்பாக நடந்தேறியது.

திருமணம் முடித்து அவரது, வீட்டிற்கு வாழ வந்ததற்குப் பின்புதான் தெரிந்தது, அவருக்கு எங்கள் வீட்டில் என்னைப் பிடித் ததைப் போலவே எங்கள் வீட்டிற்கு முன்னால் நின்ற மரத்தில் சுற்றி யிருந்த வெற்றிலைக் கொடியையும்

பிடிச்சிருக்கு என்று வெற்றிலையின் தாயகம் மலேசியா என்றாலும் தமிழ் நாட்டுக் கும்பகோணம் வெத்திலைக் குப் பேர் போனதுபோல் எமது மண்ணில் களுதாவளை வெத்தி லைக்கு தனிப்பேர் உண்டு.

எங்கள் வீட்டு வெத்திலைக்கொடி களுதாவளை வெத்திலையின் காம்பு களை வெட்டி பதியம் போடப்பட்டது. பொதுவாக வெற்றிலையில் கரு கருவென கரும் பச்சை நிறத்தில் இருப்பவை ஆண்வெற்றிலைகள் என்றும் இளம் பச்சை நிறத்திலி ருப்பவை பெண் வெற்றிலைகள் எனவும் வகைப்படுத்தப்படுவதுண்டு. எங்கள் வீட்டு வெற்றிலை இளம் பச்சை நிறத்திலான பெண் வெற்றிலைகளாகும்.

அப்பாவிடம் சொல்லி எனது வீட்டிற்கு முன்னாலும் வெற்றிலைக் கொடி நட்டு பந்தல் அமைத்து நானே நீர் வார்த்து வளர்த்தெடுத்து ஒவ்வொரு இரவும் நான் வெற்றிலை மடித்துக் கொடுத்தப்பறம் தான் அவர் தூங்கப்போறது வழக்கமா கிவிட்டது. முதலிரவில் எங்கள் வீட்டு வெற்றிலையுடன் ஆரம்ப மாகிவிட்ட பழக்கம் இது. எமது வீட்டில் துளிர் விட ஆரம்பிக்கும் வரை இரண்டு மூன்று மாதங்களாக இவருக்கு எனது வீட்டில் இருந்தே வெற்றிலை வந்து கொண்டிருந்தது. ஆறுவருடகாலமாக தொடரும் இந்தப் பழக்கத்தினால் தான் இப்போது பிரச்சினை ஏற்படிருக்கும் என்பது எனது ஊகமாக இருந்தது. வேறொன்றுமில்லை எனது தங்கை அபிராமியின் திருமணம் நேற்று

தான் முடிந்தது. அவளது திருமணத் திற்கான திருமண கேக் அலங்கா ரத்தை நானே முன்னின்று செய்ய வேண்டியிருந்தது. எனது திருமணத்தின் போது எனது திருமண கேக்கை அவளே வடிவமைத்துத் தந்திருந்தாள்.

ர.எ.ல். படிப்பு முடிந்ததும் வீட்டில் சும்மா இருக்காமல் இருவரும் "ஜூசிங் கிளாஸ்" சென்றதன் பயன் எமது தேவைகளை நாமே பூர்த்தி செய்யக் கூடியதாக இருந்தது.

அன்றிரவு, அப்போதுதான் திருமண கேக் அலங்காரம் எல்லாம் முடிந்தி நந்தது. உடம்பு ஒரே அசதியாக விருந்தது. விடிந்தால் திருமணம்.. கருக்கலில் எழும்பவேண்டும். சகல வேலைகளையும் முடித்து நித் திரைக்குப் போக நேரமாகிவிட்டது. அந்த அசதியில் அவருக்கு வெற்றிலை மடித்துக் கொடுக்க மறந்து போனேன். அந்த நினைப்பு வர பாவமாக இருந்தாலும் அதற்காக அவர் கோபித்துக் கொண்டிருப்பது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை.

தங்கையின் திருமணம் முடிந்து நாமும் எமது வீட்டிற்கு வந்து இரண்டு நாட்களாகி விட்டது. வந்த தில் இருந்து அவரும் முகம் கொடுத்து பேசவில்லை. இதென்ன ஆம்பளைத்தனம் இதுவும் ஒரு ஆணாதிக்கப் போக்குதான். நானும் பேசாமலேயே இருந்தேன். எங்கள் இருவரது மனஸ்தாபத்தில் நான்கு வயது அபிஷேக பாதிக்கப்பட்டிடக் கூடாதே என்ற பயம் எனக்கு. இந்த ஆறுவருட காலத்தில் ஒரு முறையாவது நான் வெற்றிலை மடித்துக் கொடுக்காமல் இருந்திருப்பேனா? ஒரு நாள் தவறியதற்கு அவர் என்னோடு பேசாமல் இருப்பது எனக்கு வீம்பாகப்பட்டது. நான்கு நாட்கள் கடந்து விட்டன. அவரைப் பிடிச்சிருக்குதே ஒழிய

பார்க்கப் பாவமாக இருந்தது. இரவு அபிஷேக்கை அவனது படுக்கையில் கிடத்தி விட்டு அவரது அருகில் சென்ற எனது கரங்களில் வழமை போல் வெத்திலைத் தட்டு இருந்தது.

"என்னங்க இந்தாங்க வெத்திலை போட்டுக்கங்க.." வெத்திலையை எடுத்து நுணியைக்கிள்ளி, காம்பு நீக்கி, சண்ணாம்பு தடவி பாக்கையும் சேர்த்து பதமாக மடித்து நீட்டினேன்.

"வேண்டாம்"

"ஏன்?"

"நான் வெத்திலை போடுறத நிறுத் திட்டன்.."

அவர் மெதுவாகத்தான் சொன்னார். அதில் எதுவித கோபமும் தெரிய வில்லை. ஆனால் எனக்குள்தான் ஏதோ ஒருவித பச்சாதாப உணர்வு மேலெழுத்தொடங்கியது. எனது கண்களில் நீர் கோர்த்து என்னையறி யாமலேயே விசும்பத் தொடங்கி விட்டேன்.

"என்ன மன்னிச்சிடுங்க.. இனிமே அப்படி ஒரு நிலை வர விடமாட்டன்.."

நான் சொல்லி முடிக்கவில்லை கட்டிலின் மறுபக்கம் சாய்ந்து படுத் திருந்த அவர் எழுந்து என்னருகே வந்து என்னைக் கட்டிக் கொண்டார்.

"அடி அசடு.. இதுக்கு ஏன் அழறு..? ஆறு வருடமா உன் கையால் வெத்திலை மடிச்ச தந்து சாப்பிட்ட பிறகுதான் படுக்கப்போறன்.. அதுக் காக வெத்திலை என்றா எனக்கு அவ்வளவு விருப்பம் என்று நினைச் சியா?.. இல்ல அதில் ஏதோ பெரிய ருசி இருக்கு, போதை இருக்கு என்று நினைச்சியா?.. அடி பைத்தியம் உன் கையால் பக்குவமா நீ மடிச்ச கொடுத்து இத் நான் போட்டுக்கிறது எனக்குப் பிடிச்சிருக்குதே ஒழிய

வெத்தில் ருசி இல்ல...உன் கையால் சாப்பிடுறன் என்ற போதை. அது உன் மீதான தீராத காதல் அவ்வள வுதான். நீ மடிச்சுக் கொடுக்காத வெத்தில் எனக் கெதற்கு.. நான் வெத்தில் போடுறதையே நிறுத்திட்டன். அவ்வளவுதான்.. ” அவர் சொன்னதும் அவரை அணைத்துக் கொண்டு ஒ.. வென்று அழனும் போல போல இருந்தது. எனது கரங்களைப் பிடித்து வெத்திலை மடிப்பைத் தனது வாயால் கெளவி மறுகையால் என்னை இழுக்கும் அவரது கரங்களுக்குள் என்னைத் திணித்துக் கொண்டேன். மனச மட்டும் “இந்த ஜென்மத்தில் இனிமேல் இப்படி ஒரு தப்பு நடக்கவிடமாட்டேன்..” என உறுதி எடுத்துக் கொண்டது.

(சுபம்)

**தொடர் வாசிப்பினால்
மட்டுமே ஒரு எழுத்தாளன்
பண்படுத்தப்படுகிறான்.
தொடர் எழுத்துக்களின்
மூலமாகவே எழுத்தாளன்
படைப்பாளனாக்கப்
படுகிறான்.
படைப்பாளனால் மட்டுமே
மக்கள் இலக்கியத்தை
உருவாக்க முடியும்**

வீதிப்பிய சதி

தியானி

அந்தக்காலையின் அமைதியைச் சில அவசரமான வாகன ஓட்டங்களின் சத்தம் குழப்பிக் கொண்டிருந்தது. வீதியின் இருமருங்கிலும் வெளிச்சத்தைப் பரப்பிக்கொண்டிருந்தன வீதி விளக்குகள். கெளரியின் கண்களில் இருந்து வழிந்தோடிக்கொண்டிருந்த கண்ணிரின் அளவு குறைவதாயில்லை.

“என்ற பிள்ளை அநியாயமா சாகப்பாத்தாள். ஜேயோ என்ற கடவுளே என்ற மகளைக் காப்பாத்துப்பா ஜேயோ அவளுக்கு ஒன்றும் நடந்திடக்கூடாது. என்ற தாயே... அம்மா என்னைக் கைவிட்டிடாத என்ற பிள்ளையக் காப்பாத்து“ அவளது மகளின் நிலையும் மனதின் அழுத்தமும் அவளை வாய்விட்டுப் புலம்ப வைத்தது.

“அம்மா பேசாம் வாறீங்களே... இப்ப அழுது என்ன செய்யப் போற்றுகள் சனமெல்லாம் படுத்து அமைதியா கிடக்கிற நேரம் கத்திக்கொண்டு வாறீங்கள் பேசாம் வாங்கோ. “ அவளது மகன் வினயன் தாயின் மீது தனக்கிருந்த ஏரிச்சலை வார்த்தைகளில் காட்டினான்.

“தம்பி இன்னும் கனதூரம் நடக்கவேணுமே?. என்ற செல்லம் கெதியா நட அக்காக்கு என்ன ஆசுக்கோ நெஞ்செல்லாம் படபடக்குது” என்ற தாயைத் திரும்பிப் பார்த்த அவளது மகன் வினயனுக்கு வயது பதினெண்ணதைத் தாண்டாது என்றாலும் அவன் தாயின் மீது தன் கோபத்தைச் சூடான வார்த்தைகளால் “அதுக்கு என்ன செய்யிறது இப்ப அழுது அக்காவ காப்பாத்தி விடுவிங்களோ பேசாம் வாருந்கோ” என்றபடி நடையை வேகப்படுத்தினான்.

“நான் என்னடா செய்தன்?. அக்கா செய்த பிழைக்கு நான் என்ன செய்யிறது? நான் ஏன் எதுக்கு எண்டு கேட்டது குற்றமோ..?” கெளரியின் அழுகையும் கண்ணிரும் அவனை ஒன்றும் செய்யவில்லை. மாறாக அவன் அந்த வார்த்தைகளைக் காதில் வாங்காது நடந்தான்.

“நீ ஏன் என்னை விட்டிட்டு ஒடுறாய் நான் எங்கையும் விழுந்து சாகவோ...” மகளின் நடைக்கு ஈடுகொடுத்து நடக்கமுடியாத கெளரி அவனில் ஏரிச்சல்பட்டுக் கத்தினாள்.

“அப்ப கெதியா வாங்கோ” வீதியைக் கடந்து சற்றுத்தொலைவில் நடந்து கொண்டிருந்த வினயனுக்குத் தன் அக்காவை நினைக்க அழுகையும் ஆத்திரமும் பீறிட்டது. நான் சொல்லச் சொல்ல கேட்காமல் ஏன் மருந்து குடிச்சவ, அப்பாவும் எவ்வளவோ கதைச்சவர். மோட்டு

அக்கா... நாங்கள் போறதுக்கிடையில செத்திட்டால்..." வினயனால் தன் அக்காளின் சாவை நினைத்துப் பார்க்கவும் தைரியமில்லை. மூச்சி ரைக்க மூச்சிரைக்க எட்டி எட்டி நடந்து வந்துகொண்டிருந்த கெளரி வீதியைக் கடந்து எதிர்புறம் ஒடு மூற்படுகையில் வேகமாக வந்த சிற்றுந்து ஒன்று குறுக்கே வந்த கெளரியால் வேகத்தடையை அழுத் திப்பிடத்து நிலை தடுமாறி அவளைக் கீழே தள்ளி விழுத்திக் கொண்டு நிலைதடுமாறி வீதியின் நடைபாதைத் திட்டில் மோதி பெரும் சத்தத்தோடு நின்றது. அனைத்தும் கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் நடந்து முடிந்தது. சிற்றுந்திலிருந்து இறங்கிப் பயமும் பத்டமும் நிறைந்தவனாய் ஓடிவந்த அந்த வாகன ஓட்டுனன், கெளரி எழுந்து நிற்க முயல்வதைக்கண்டு நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டப்படி அவள் ஏழ உதவினான். சத்தம் கேட்டுத் திரும்பி ஓடிவந்த வினயன் தாயைத் தாங்கிக் கொண்டு பதறினான்.

"அம்மா பாத்து வரக்கூடாதா" அவனுக்கு அழுகையே வந்து விட்டது. "உன்ற அம்மாவே? நீ பாத்துக் கூட்டிப் போகவேணும். நல்ல வேளை ஒன்றும் நடக்கயில்ல." டொச் மொழியில் கூறியபடி அவளைக் கைத்தாங்களாகப் பிடித்து நிறுத்தினான் வந்தவன். "என்ற அம்மாதான் கவனிக்காமல் குறுக்க வந்திட்டார் தயவு செய்து மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று வினயன் ஓட்டுனிடம் பணிவு கலந்து கூறவும் அவன் தன் கோபத்தை வெளிக்காட்டாது இப்படிக் கவலையீனாகக் குறுக்கபோறது பிழை என்றபடி தனது வாகனத்தைச் சுற்றிப் பார்த்து உச் கொட்டனான்.

"காப்புறுதி இருக்கா... முன்னுக்குப்

பார் இதக் கொண்டுபோய் திருத்த வேணும் என்றபடி அவளைப் பார்த்து உங்களுக்கு காயம் இல்லைத்தானே" என்றும் கேட்டான். என்ற அக்காவுக்குச் சுகயீனம் என்று வைத்திய சாலைக்குக் கொண்டு போட்டினம் அதுதான் அந்த யோசனையில் அம்மா கவனிக்காமல் குறுக்க வந்திட்டார் என்று வினயன் தாய் செய்த தவறுக்கு மீண்டும் மன்னிப்புக்கேட்க அவனோ

"ஏன் என்ன நடந்தது எந்த வைத்தியசாலை என்று விசாரித்துக்கொண்டு வா நான் கொண்டுபோய் விடுகிறேன்" என்று அவர்களின் மறுப்பை ஏற்காது அவனையும் தாயையும் ஏற்றிக் கொண்டு வந்து உரிய வைத்திய சாலை வாசலில் இறக்கிவிட்டுச் சென்றான். அவனுக்கு நன்றி கூறிவிட்டுத் திரும்பிய மகனிடம்

"யாரது முன்பின் தெரியுமே நல்ல மனிசன். என்னில் பிழையிருந்தும் கொண்டுவந்து விட்டிட்டுப் போறான்... துருக்கிக் காரன்போல இருக்கிறான்." என்றாள்.

"ஓ.. துருக்கிக்காரர்தான் வேலைக்கி நேரமாயிட்டுதாம் அவசரமாய் போறார். ஆனா அவர்ட காருக்கு அடிப்பட்ட பெருசா எங்கள்டாட காட்டாம் போறார்" என்றான் வினயன். வைத்தியசாலையின் வாசலில் பகல்போல் ஒளியைக் கசியச் செய்துகொண்டிருந்த

விளக்கொளியில் தாயின் கரத்திலிருந்து வழிந்த குருதியைக் கண்ட வினயன் பதறிப்போய் தாயின் கரத்தைப் பிடித்துப் பார்த்தான்.

"அம்மா என்ன இரத்தும் வடியுது காயமே.. எங்க காட்டுங்கோ" என்றான்.

"எனக்கொன்றுமில்ல வா அக்காவப் போய் பார்ப்பம்" என்றவளைத்

தடுத்து நிறுத்திப் பார்த்தான். முழங்கையில் ஏற்பட்டிருந்த சிராய்ப்புக் காயத்திலிருந்து இரத்தம் கசிந்து கொண்டிருந்தது. அம்மா முதலில் உங்கள் டொக்ரட்ட காட்டவேணும் என்ற மகனைப் பார்த்துத் தம்பி எனக்கு ஒண்டுமில்ல முதலில் அக்காவப் பாப்பம் அக்காவ எங்க வச்சிருக்கினம் என்று கேள் என்றாள். தாய் சொல்வதும் சரிதான் அக்கா வுக்கு என்ன ஆயிற்றுதோ என்ற பயம் நெருசை அடைக்கத் தகவல் நிலையத்திற்கு ஓடினான். சற்று நேரத்தில் திரும்பி வந்தவன் தாயைக் கூட்டிக்கொண்டு தன் அக்காளை வைத்திருக்கும் அறையைத் தேடி நடந்தான். கெளரியின் மனதுள் மீண்டும் பயமும் படபடப்பும் அதிகமானது. அம்மா இதுதான் இந்த அறை.. பொறுங்கோ என்றபடி கதவில் மெதுவாகத் தட்டினான். பின் கதவை மெதுவாக திறந்தபடி உள்ளே நுழைந்தாள். மரணத்தின் வாயில் வரை சென்று இன்னும் முழுதாகத் திரும்பாத மகனின் நிலையைப் பார்த்ததும் பீறிட்டு வந்த அழுகையைத் தன் கையை வைத்துத் தானே அழுத்தி அடக்கிக் கொண்டு அழுதாள் கெளரி. பச்சை நிற உடுப்பும் மூக்கையும் வாயையும் மூடிய உயிரவாயு பம்பியும் கண்களைத் திறந்திராத ஆழந்த உறக்கத்தின் சோர் வும் மூடிய கண்களால் கண்ணத்தின் வழியாகக் காதோரம் வடிந்த கண்ணீரும் குற்றுயிரில் கிடந்த வானதியின் வாழ்வா சாவா போராட்டத்தைத் தெளிவில்லாமல் காட்டியது. கண்களில் பெருகிய கண்ணீரைத் தன் விரல்களால் அழுத்தித் துடைத்துக் கொண்ட சீராளன் தன் மனைவியின் பக்கம் திரும்பாமலேயே மகனைப் பார்த்துக்

கொண்டிருந்தார். “அப்பா..... அப்பா என்னவாம் அக்காவுக்கு ஒன்றுமில்லதானே” ... அப்பா... தன் தந்தையை நெருங்கி அவர் கரங்க ளைப் பற்றிக்கொண்டு மெதுவாகக் கேட்டான் வினயன். சீராளனால் எதுவும் கதைக்க முடியவில்லை. மகனைத் தன்னோடு அணைத்துக் கொண்டார் அவரால் கண்களில் இருந்து வடிந்த கண்ணீரைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. தற்காலைக்கு முயற்சித்த தன் செல்ல மகளைப் பார்க்கப் பார்க்க அவரால் துக்கம் தாளமுடியவில்லை. அவளது கண்கள் திறக்குமா என்ற ஆவலோடு காத்திருந்தார். சற்று நேரத்தில் வந்த வைத்தியரும் உதவியாளரும் அவர் களை வெளியே சென்று நிற்குமாறு கூறிக் கதைவைப் பூட்டிக் கொண்டனர்.

“என்னப்பா பேசாமல் நிக்கிறியன் என்ற பிள்ளைக்கு என்னவாம்? என்னென்டு சொல்லுங்கோ” என்று கெளரி தன் கணவனிடம் கெஞ்சிக் கேட்டு அழுதாள். மௌனமாகவிருந்த சீராளனின் பார்வை மனைவியின் பக்கம் திரும் பியது. அந்தப் பார்வையில் அவள் மீதான கோபம் நிறைந்திருந்தது. எனினும் அவர் எதுவும் பேசாது அருகில் போடப் பட்டிருந்த கதிரையில் அமர்ந்தார். வினயன் தந்தையையும் தாயையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான் அவனுக்கு என்ன சொல்வது என்று தெரியவில்லை. நேரத்தின் நகர்வு அவர் களுக்கு யுகங் களாக கடந்துகொண்டிருக்க தன் கடமையை முடித்துக் கொண்டு வெளியே வந்த வைத்தியர் மகளைப் போய்ப் பார்க்கலாம் ஆனால் நோயாளியைத் தொந்தரவு செய்ய வேண்டாம் என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார். மூவரும் ஆவலோடு உள்ளே நுழைந்ததும் உள் எனிருந்த பணிப் பெண் அமைதியாக வருமாறு சைகையில்

காட்டிவிட்டு வானத்தியின் கைகளில் மற்றுமொரு மருந்தினை ஏற்றிக் கொண்டிருந்தாள். வானதி சுய நினைவு வந்தவளாக மெதுவாகத் திரும்பித் தன் தாய், தந்தை, தம்பி ஆகியோரைக் கவலையோடு பார்த்தாள். சீராளன் மகளின் கரத்தைப் பிடித்துக் கூடிய கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டு உடல் தள்ளாட அழுதார். வினயன் அக்காளின் கண்களில் வடிந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு கண்களங்கி நின்றான். கெளரி விம்மினாள். ஆறாய்ப் பெருகிய கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு வாய்விட்டு அழுத்தொடங்கிப் புலம்பினாள். தன் பணியைச் செய்து கொண்டிருந்த பணிப் பெண் கெளரியைச் சமாதானப்படுத்தி இனி பயப்பட ஒன்றுமில்லை என்றும் வானதி இன்னும் சொற்ப நேரத்தில் எழுந்து இயல்பாகி நடப்பாள் என்றும் அவளைத் தேற்றினாள்.

“சாகடிக்கவே உன்னைப்பெத்தன் படுபாவி, போன இடத் தில ஒழுங்காய் இருந்திருந்தால் இப்பிடி நடந்திருக்குமா எல்லாம் தலையை முத்து இனி எப்படி தலைகாட்டி வாழுமடியும். அப்பவும் சொன்னன் கவனம் கவனம் என்டு கேட்டியே” கெளரி தான் தன் மகள் இருக்கும் குழலை மறந்து புலம்பினாள்.

“அம்மா நான் என்னம்மா செய்ய நான் சாகத்தானே..... நான் செத்துப்போறன் ஏன் என்னைக் காப்பாத்தினிங்கள்... அப்பா நான் ஒரு பிழையும் செய்யேல்லையே. ஏன்.....” வானத்தியால் தெளிவாகப் பேசுவும் முடியவில்லை. பேசாமல் இருக்கவும் முடியவில்லை. கண்கள் கண்ணீரால் மூழ்க நா தளதளக்கப் பேசினாள்.

“இனி எப்படி ஊர்சனத்தப்பாத்து

.....” என்று வார்த்தையைக் கெளரி முடிக்குமுன் சீராளனின் கரம்



வரைநூல்: வைகலாசுநாதன்

வேகமாகக் கெளரியின் கண்ணத்தில் புதிந்தது. அவரது கட்டுக்கடங்காத கோபம் மனைவியை வெளிய போ.. என்று கத்த வைத்தது. வினயன்

தாயை வெளியே கூட்டிக்கொண்டு வரச் சற்றும் எதிர்பாராத் அந்த



நிகழ்வால் திகைத்துப் போயிருந்த பணிப்பெண் சீராளனையும் வெளி யனுப்பிவிட்டாள். கண்மூடி விழிக்கு முன் நிகழ்ந்துவிட்ட அந்த நிகழ்வால்

வானதி அதிர்ந்து போனாள். திரு மணமாகிய காலத்திலிருந்து இன்று வரை தன் மனைவியைக் கடுஞ் சொல்லால் கூட ஏசியிராத் சீராளனின் பலமான அடியும் கோபமும் அவளை நிலை குலைய வைத்தது. எழுந்து வெளியே வர பணிப் பெண் விடமறுத்தாள். மொழி புரியாத அந்தப் பணிப்பெண்ணுக்குத் தங்க எது நிலை எப்படிப் புரியும் ஆனால் அவளது முகம் சிவந்து கோபம் நிறைந்திருந்தது. தன் வேலையைச் சுட்டென்று முடித்துக்கொண்டு வெளி யேறியவள் வெளியே வந்தாள். வாசலில் ஆளுக்கொரு பக்கமாக நின்று கொண்டிருந்த மூவருக்கும் உள்ளே போகவேண்டாம் என்ற எச்சரிக்கை அறிவிப்போடு வேகமாகச் சென்று மறைந்தாள் பணிப்பெண். சிறிது நேரம் ஆளுக்கொருப்பக்கம் துன்பமும் கவலையும் நிறைந்த முகத்துடன் வானதியைப் பார்க்கத் துடித்துக்கொண்டிருந்த அவர்களை நோக்கி இரண்டு காவல்துறையினர் வந்துகொண்டிருந்தனர். அவர்களுக்குப் பின்னால் அந்தப் பணிப்பெண்ணும் வந்தாள். சீராள னுக்குப் புரிந்துவிட்டது. அவருக்கு மட்டுமல்ல மகன் வினயனுக்கும் நடக்கப்போவது விளங்கியது. எனவே இருவரும் காவல்துறை யினரை எதிர் கொண்டனர். வந்துவர்கள் பணிப்பெண் காப்படிய சீராளனை நோக்கி “நீங்கள் அந்தப் பெண்ணை அடித்தீர்களா” என்று கேட்டுக் கொண்டே அவரது கைகளில் விலங்கை மாட்டினர். இதனை சற்றும் எதிர்பாராத் கொரி காவல் துறையினருக்குக் குறுக்கே வந்து சீராளனை அழைத்துச் செல்ல விடாமல் தடுத்தாள்.

“இவர் உங்களை அடித்திருக்கிறார் அது சட்டப்படி குற்றும் தயவு செய்து விலகி நில்லுங்கள்” என்றபடி சீராளனை அழைத்துச் செல்ல முயன்றனர். வினயன் காவல் துறை யினருக்குத் தமது நிலையையும் ஏன் தன் தந்தை தாயை அடித்தார் என்றும் விளக்கம் கூறி தனது அக்கா இருக்கும் நிலையில் அப்பாவை அழைத்துச் செல்ல வேண்டாம் என்றும் கேட்டான். ஆனால் காவல் துறையினர் அதனைக் கேட்டும் “எமக்குப்புரிகிறது. நாங்கள் எங்கள் கடமையைச் செய்ய வேண்டும் உங்கள் அப்பா உங்கள் அம்மாவைத் தாக்கியது குற்றும் ஆகவே எங்கள் வேலையைச் செய்ய விடுங்கள். தயவு செய்து ஒத்துழைப்புத் தாருங்கள்” என்று கேட்டுக் கொண்டு சீராளனைக் கூட்டிச்சென்றார்கள். கொரி தலையில் அடித்துக் கொண்டாள் “ஜயம்போ நான் என்ன செய்வன் எல்லாம் இப்படியா நடக் கோனும் என்ற கடவுளே என்றபடி புலம்பி அழுதாள்” அவளது பார்வையில் அந்தப் பணிப்பெண் எரிந்து சாம்பலாவதுபோல் பார்த்தாள் “என்ற புருசன் என்னை அடிப்பார் நீ ஏன் போய் பொலிசில் சொன்னனி. உனக்குப் பாசம் பரிவு எண்டா என் னென்று தெரியுமோ” என்று கதறி அழுதபடி வாசல்வரை சென்றுவிட்ட காவல் துறையினரிடம் ஓடிச் சென்றாள். தனக்குத் தெரிந்த அரைகுறை டொச் மொழியில் காவல்துறையினரிடம் கெஞ்சினாள், கத்தினாள் அவர்கள் கேட்பதாய் இல்லை. இறுதியாக அவள் சீராளனை காலகளைக் கட்டிக் கொண்டு நிலத்தில் இருந்து விட்டாள் வீதியில் பயணிகள் நமாட்டம் அதிகரிக்க ஆங்காங்கே ஒருசிலர் நின்று வேடிக்கை பார்த்தனர். காவல்துறையினர் கொரியைப் பலவந்தமாகப் பிடித்துத் தூக்கி அவளுக்குச் சட்டத்தைப் புரியவைக்க முயன்றனர். ஆனால் கொரி விடுவதாயில்லை. அவளது அழுகையும் ஆர்ப்பாட்டமும் கதறலும் அந்த சீராளனை

காவல் துறையினரையும் சிந்திக்க வைத்தது. சீராளன் கண்கள் முட்டிய கண்ணிருடன் மனைவியைப் பார்த்து மகளைப் போய் பார்க்குமாறு கூறி ஆறுதல் செய்தார்.

“நாங்கள் சட்டத்தை மீறி வாழவில்லை இன்று நடந்த துயரத்தில் அம்மா யோசிக்காமல் பேசியதால் தான் தன் தந்தை அம்மாவை அடிக்க வேண்டியதாயிற்று. அக்காவின் நிலை மோசமாகவுள்ளது. எனவே இனி இந்தத் தவறு நடக்காது தயவு செய்து தந்தையை மன்னித்து விடுங்கள்” என்று வினயன் மீண்டும் காவல்துறையினரிடம் வேண்டினான். சிறிது நேரம் யோசித்த காவல் துறையினர் சீராளனை விடுவித் துவிட்டு இனி இப்படி செய்தல் கூடாது அப்படி நடக்குமானால் கைது செய்யப்படுவார் என்ற ஏச்சரிக்கையைக் கூறி விடைபெற்றனர். கெளரி வாசலில் கிட்க்க இருக்கையில் சோர் வுடன் அமர்ந்துவிட்டாள். தலைகவிழ்ந்து தனது இரண்டு கைகளாலும் தன் தலையைப் பிடித்துக்கொண்டு மௌனமாகிப் போனாள். வினயன் “அப்பா வாங்கோ அம்மா கொஞ்சத்தில் வருவா வாங்கோ அக்காவப் போய்ப்பாப்பம்.” என்று தந்தையை அழைத்தான். சீராளன் மகனை இறுக அணைத்துக் கொண்டார். கண்களில் நீர் பெருக

“நீ அக்காட்டப்போ அப்பா வாரன்” என்றபடி கெளரியிடம் வந்து அவளது தலையை உயர்த்தி கண்களைத் துடைத்துவிட்டார்.

“எழும் புங் கோ” என்றவாறே மனைவிக்குக் கைகொடுத்து எழுப் பினார். உள்ளே சென்ற வினயன் உடனே வெளியே வந்தான். “அப்பா அக்கா வரா... அம்மா அக்காட்ட எதும் பேசாதைங்கோ அழாமல்

கண்ண துடைங்கோ” என்று அவசரமாகத் தாயின் கண்களைத் துடைத் துவிட்டான். சீராளன் எட்டிப்பார்த்தார். வானதி பணிப்பெண்ணோடு மெதுவாக வந்து கொண்டிருந்தாள்.

தானும் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு மகளை எதிர் நோக்கி நடந்தார். திருமண வயதைத் தொட்டு நிற்கும் தன் மகனுக்கு ஏதேனும் களங்கும் வந்துவிடக்கூடாது என்ற எண்ணம் மனதுள் அலைமோத வாடகை வாகனத்தைப் பார்த்துக் காத்து நின்றார். தாயையும் தமக்கையையும் தனியே விட்டுவிட்டுப் போக விரும்பாத வினயன் அக்கா ஸின் கரங்களைப் பற்றிக்கொண்டு தன் பல்கலைக் கழகத்தில் நடந்த ஏதோ ஒரு விடயத்தை இரசித்துச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். வானதியால் அந்த விடயத்தை உள்வாங்க முடியாவிட்டாலும் தம்பிக்காக அவ்விடயத்தைக் கேட்பதுபோல் பாவனை செய்தாள். கெளரி தன் நால் இனி எதுவும் ஆகிவிடக்கூடாது என்பதில் உறுதியாக இருந்து மௌனம் காத்தாள்.

“தம்பி அக்காவ கூட்டிக்கொண்டு வாருங் கோ” என்று மகனை அழைத்த சீராளன் கெளரியைப் பார்த்தார். அவள் மௌனமாகவே அவர்களுடன் சேர்ந்து சென்றாள். வாடகை வண்டியை விட்டு இறங்கி யதும் சீராளன் கூற்றிலும் பார்த்தார். நம்மவர்கள் யாரும் பார்த்துவிடக் கூடாது என்று எண்ணிக்கொண்டு மகளை அணைத்துக் கொண்டு நடந்தார்.

“என்ன படுத்த உடுப்போட வெளிய இருந்து வார்ந்கள் ஏதும் பிரச்சனையோ” அந்தக் குரலைக்கேட்பதும் சீராளனுக்குத் தூக்கிவாரிப்போட்டது. குரல் வந்த திசையில் மாலினி தன் ஒரு வயது மகளை வண்டிலில் வைத்துத் தள்ளிக்கொண்டு வருவது

தெரிந்தது.

“சே ஒன்றுமில்ல காந்தன் எங்க வேலைக்கோ” சீராளன் பேச்சைத் திசைத்திருப்பினார்.

“ஓ.. வேலைக்கே போட்டார். என்ன மகனுக்கு ஏதும் வருத்தமோ” அவள் மீண்டும் தன் விடயத்தில் குறியானாள். “இல்ல அவளுக்கு ஒன்றுமில்ல காந்தன சுகம் கேட்டாக சொல்லுங்கோ சரி பிறகு சந்திப் போம்” என்ற சீராளன் அவளது பதிலைப்பாராமல் தம் வீட்டினுள் நுழைந்தார். வினயன் தன் கண்ணியில் எதையோ தேடினான். “அப்பா அதக்காண்மில்ல.. அழிச்சிட்டினம் போலக்கிடக்கு...” மகனின் பேச்சை ஆர்வத்துடன் கேட்டபடியே அவனருகே வந்த சீராளன் “வடிவாப் பார் தம்பி” என்றார். அவர்களின் அந்த உரையாடலைத் தன் அறையிலிருந்துபடியே கேட்டுக்கொண்டிருந்த வானதியின் உடல் ஒருகணம் சில் லிட்டு நடுங்கியது.

“சே என்ன உலகமிது...” மனதுள் எழுந்த ஆத்திரத்தை யாரிடம் காட்டுவது என்று புரியவில்லை. தனக்கு நேர்ந்த அந்த அவலத்தை நினைக்க முடியாதவளாய் தன் எண்ணங்களைத் திசைத்திருப்ப முயன்றாள். ஆனால் அந்தப் பாழ்பட்ட நினைவும் அதன் தாக்கமும் அவளை விடுவதாயில்லை. கண்கள் நிறைந்த நீர் குறையாமல் ஒட தன் கைகளை நெஞ்சோடு ஒட்டியிருந்த முழங்கால்களை இறுக கிப்பிடித்து முகத்தை அதனுள் புதைத்து விம்மினாள்.

“பிள்ள அழாத... இந்தா இந்தக் தேத்தன்னிய குடி.” அவளது தாய் அவளது அருகே தேந்ரை வைத்து விட்டு மகளின் தலையை வருடிக் கூந்தலைக் கோதினாள். பீறிட்டு வந்த அழுகையை அடக்க முடியாத வளாய் தாயின் கால் களைக்

கட்டிக்கொண்டு வானதி அழுதாள். தாயும் அவளோடு சேர்ந்து அழுதாலும் மகளைத் தேற்றினாள்.

“எனக்கு ஒண்டுமே தெரியாதம்மா...” என்றவளைத் தன்னோடு அணைத்துக் கொண்டாள் அவளது தாய். அழுதகண்கள் சிவந்து வீங்கியிருக்க.. அவளது தலைமுடி வாராது காற்றில் கலைந்து அவளது கண்ணங்களில் படிந்த கண்ணேரோடு ஓட்டியிருக்க மூக்கில் வழிந்த நீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள். தேநீர் ஆறிப்போயிருந்தது. எதையும் விரும்பாத விரக்கி கண்களை மூடிச் சுவரில் சாய்ந்தாள். என்னத்தில் பதிந்து காயமாக்கிய அந்த நினைவுகள் அவளை மீண்டும் ஆட்கொண்டது.

தன் தாய் தந்தை தம்பியோடு முதன் முறையாக ஆசைப்பட்டு பயணப்பட பயணம் அது. எப் போதும் கலகலப்பான அவளும் அவளது தம்பியும் தமக்காகவே வாழும் அருமையான அப்பா அம்மா என்ற அந்த அழகான சின்னக்குடும்பத்தின் மகிழ்ச்சிக்குக் குறையே கிடையாது. அந்த நிறைவோடு சுற்றுலாகாண வந்த ஊர் அது. யாரோ ஒருவர் ஏற்பாடு செய்து தந்த சிறிய வீட்டில் தங்கி தமது சுற்றுலாவை மிகவும் இனிமையாகக் களித்துவிட்டு வீடு வந்தவர்களுக்குக் காத்திருந்தது அந்த அதிர்ச்சியான செய்தி. அந்தச் செய்தியை நம்ப முடியாமல் அப்படி இருந்திடக்கூடாது என்ற எண்ணத் தோடு ஆராய்ந்த அவர்கள் திடுக்குற்றுப் போனார்கள். பேரிடி விழுந்து குடும்பமே மாண்ட ஒரு நிலை. உடல் பதைக்க உள்ளாம் நடுங்க செய்வதற்கியாது தடுமாறித் தத்தளித் தார்கள். ஐயோ என்று வாய்விட்டு அழுது தங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் அந்த அவல நிலையை எண்ணித் துடித்தார்கள். என்ன செய்வது யாரை அழைப்பது எதுவுமே தெரியா

மல் துன்பத்தின் உச்சத்தில் இருந்த அவர்கள் தாம் ஒருவரையொருவர் ஏற்றுத்துப்பார்க்க முடியாதவர்களாக வெட்கித்து நின்றார்கள். வீடு வாக்குவாதத்தில் வசைகளைக் கொட்டியது. குற்றங்கண்டதும் குறைகண்டதும் முரண்களானது. விடை தெரியாமல் தவித்த அவர்களின் நிலையை யாரிடமும் வாய் விட்டுக் கூறமுடியவில்லை. வெகு வியான தாய் கொரியின் தாழா மையும் தாங்க முடியாத வலியும் தன் மகளைத் திட்டித்தீர்க்க தனக்கேற்பட்ட அந்த இழிவை எண்ணித் துடித்த வானதி கொச்க்கொல்லி மருந்து உட்பட கையில் கிடைத்த வற்றை உட்கொண்டு தான் செத்துவிட முயன்றாள்.

சுற்றும் எறிபாராத அந்த வினைவால் மேலும் துவண்டுபோன அவர்களின் துன்பத்தின் நிலை வானதியை உயிரோடு மீட்டிருந்தது. ஆனால் அவளுக்கு ஏற் பட்டிருக்கும் நிலையை எப்படிக் களைவது என்ற நிலை தெரியாமல்... உடலில் புழுக்கள் ஊர்வது போன்ற உணர்வு ஏற்பட தன் பின் தலையை சுவரில் அடித்துக் கொண்டவளை அருகே வந்து ஆதரவாய் அணைத்துக்கொண்ட தந்தையைப் பாராது மீண்டும் அழுதாள். தாம் தங்கியிருந்த அந்த சுற்றுலா வீட்டின் குளியலறையில் மறைத்துப் பொருத்தப்பட்டிருந்த சிறிய ஒளிப்பதிவுக் கருவியில் தன் நிர்வாண பிம்பத்தைப் பதிந்தெடுத்து இணையத்தில் போட்ட அந்த கேவலமான மனிதன் யார? அவள் மனதுள் கருவினாள். வசைமாரி பொழிந்தாள். சாபங்களைப் போடாள். வேறு அவளுக்குத் தெரிய வில்லை. உடல் நாணியது அழுவதைத்தவிர அவளுக்கு வேறு ஒன்றும் தெரியவில்லை. தந்தையின் கரங்களுக்குள் சிறு குழந்தையாகித் தேம்பியவளை

1300 கோடி

ஆண்டுகளுக்கு

முன்பு பிரபஞ்சத்தில்

பருப்பொருளும் ஆற்றலும்

தோற்றின. இயற்பியல்

பிறந்தது. அணுக்களும்

மூலக் கூறுகளும்

தோன்றின.

வேதியியல் பிறந்தது



விதியின் வழியில்

குரு சதாசிவம்

நாளையைப்பற்றிச் சிந்திக்கும் ஒரு மக்கள் கூட்டத் திற்குள் அடுத்த தலைமுறையைப்பற்றிச் சிந்திக்கும் மூர்த்தியின் நிலை பரிதாபமாகவே இருந்தது. தொழில் வாய்ப்பு, மாதச் சம்பளம் என்கிற ஒரு சாதாரண குடிமகனின் நியாமான எதிர்பார்ப்புகளைக் குறிவைத்து ஒரு கூட்டம் கல்லா கட்ட முண்டியடிப்பது அவனுக்கு வெறுப்பாயிருந்தது. குழல் மாசடைதலைத் தவிர்த்தல், பெளதிக் வளங்களைப் பாதுகாத்தல் என்று எவ்வளவுதான் நாங்கள் போராடனாலும் எங்களைக்கொண்டே எங்கள் கண்களைக் குத்தும் வேலைகளை அதிகார வர்க்கங்கள் கச்சிதமாகச் செய்துகொண்டேயிருக்கின்றன.

இந்தப் பிரதேசத்தில் ஓட்டுத் தொழிற்சாலை ஒன்று அமைப்பதற்கான திட்டமும் அதன் ஒரு வடிவமாகவே சமூக அக்கறை உள்ளவர்களால் நோக்கப்பட்டது. இந்தத் திட்டத்தை எதிர்த்தவர்களில் மூர்த்தியும் ஒருவன். இது ஒரு பிரதேசத்தில் மன் கொள்ளை நடத்துவதை நியாயப்படுத்தும் அப்பட்டமான அத்து மீறல் என்பதுதான் அவனுடைய வாதம். உத்தேச திட்டப்படி இந்தத் தொழிற்சாலை இயங்குமானால் தினசரி இரண்டு லோட் ஒடு, அல்லது செங்கல் உற்பத்தி செய்ய முடியும். அவ்வளவு உற்பத்தி இந்தப் பிரதேசத்தின் தேவையோடு ஒப்பிடும்போது மிகவும் அதிகமானது. இவையெல்லாம்

ஓழுங்குபடுத்தப்பட்ட ஒரு திட்டத்திற்கான முன் ஏற்பாடு என்பதைக் காலம் உணர்த்தும்வரை யாரும் நம்பப்போவதில்லை. இந்த தொழிற்சாலையில் உற்பத்தியாகப்போகும் பொருளஞ்சான மூலப்பொருள் முழுக்க, முழுக்க இந்தப் பிரதேசத்தின் வளமான மன் மத்திரமே. இரண்டு லோட் ஒடு வெளியே போகிறது என்றால் ஒரு நாளைக்கு இருபதாயிரம் கிலோ வளமான களிமன். எமது மாவட்டத்துக்கு வெளியேபோகிறது என்பதுதான் பொருள்..

மூர்த்தி நேரடியாக எமது அசியல் தலைவர்களைச் சந்தித்து விவசாய உற்பத்திகள், பண தென்னை வளங்கள், கடல் உணவுகள் சார்ந்து ஒரு தொழிற்சாலை பெற்றுத் தருமாறும், பெளதீக் வளங்களைச் சூண்டும் இந்த முயற்சியைத் தடுக்குமாறும் மன்றாடிக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். ரின்மீன் தொழிற்சாலைக்கும், பழங்களை தகருத்தில் அடைக்கும் தொழிற்சாலைக்கும் திட்டங்கள் எல்லாம் தீட்டித் தயாராயிருப்பதாகவும், மிக விரைவில் அதற்கான வேலைகளும் தொடங்கும் என்றும் எம்.பி. சொன்ன மேடைப் பேச்சுப் போன்ற சொல் அலங்காரங்களை அவனால் நம்பாமலிருக்க முடியவில்லை. ஆனால் மூர்த்தி நம்பிக்கையோடு வெளியே வர எழும்பியபோது அவர் சொன்ன வார்த்தைகள் அவனது நம்பிக்கையைச் சிதைப்பது போலிருந்தது.

“முர்த்தி, இந்த வியத்தில் என்னோட கொஞ்சம் ஒத்து ளைச்சால் அதுக்குள்ள உனக்கு நல்லதோரு வேலைக் கும் நான் சிபார்சு செய்யிறன்” தன்னை ஒரு குழப்ப வாதியாய் யாரோ இட்டுக்கட்டியதை அவர் நம்பியதன் வெளிப்பாடுதான் தன்னுடனான இந்த ஒப்பந்தம் என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. இவர்களை எழுப்பத் தேவையில்லை. தூங்குவதுபோல் நடிக்கிறார்கள் என்பது மட்டும் அவனுக்குப் புரிந்துபோனது.

அடுத்து என்ன செய்வது என்பதை பிரதேச மக்களோடு பேசலாம் என்று ஒழுங்கு பண்ணிய கூட்டம் முழுமை பெறாமல் முடிந்துபோனது. இது வெறும் மன் பிரச்சனைதானே என்ற சிலரின் தவறான புரிதலும், மழை, வரட்சி என்ற காலநிலைச் சிக்கலுக்குள் சிக்காமல் மாதும் முடிந்தால் சம்பளம் என்கிற போலியான திருப்திகளும் அவர்களின் சிந்தனைகளை நிகழ் காலத் திற்குள்ளேயே நிறுத்திவிட்டது. அரசின் உள்நோக்க அரசியலைப் புரிந்துகொண்டாலும் அதைத் தடுப்பதைவிட ஒத்துப்போய் இலாபம் தேடும் சுயநல் அரசியலில் எம் தலைவர்கள் ஊறிப்போயிருப்பது முர்த்திக்கு வெறுப்பாயிருந்தது.

இந்த எதிர்ப்பு நிகழ்ச்சியில் தன்னோடு நின்றவர்களிடம் அடுத்த கட்டம்பற்றி பேசியபோதுதான் ஒரே நாளில் அவர்கள் தலைக்கொய் மாறிப் போனது தெரிந்தது. கட்சி அலுவலகமொன்றில் ஒட்டுத் தொழிற்சாலை வேலைக்கு ஆட்களைப் பதிவு செய்கிறார்கள் என்ற தகவலும் அப்போதுதான் முர்த்திக்குத் தெரியவந்தது. எதிர்ப்பதை விட்டுவிட்டு அகிலுள்ள சாதகத் தன்மைகளை ஆராயுமாறு முர்த்திக்கு வகுப்பெடுப்பதில் அவனோடு சேர்ந்து நின்றவர்களே முனைப்பாயிருந்தனர். சமூகத் திற்கு நல்லது செய்யப்போய் தான் சமூக விரோதியாய் நிறுத்தப்பட்டிருப்பது போன்ற உணர்வில் அவன் குறுகிப்போனான். எல்லா எதிர்ப்புகளையும் தாண்டி தொழிற்சாலை அமைக்கும் பணிகள் முடுக்கிவிடப்பட்டிருந்தன. மகாவலி அபிவிருத்திக் கட்டுமானப் பணிக்கு வன்னியின் பச்சை மண்ணை கட்டுக்கொண்டு போகும் முயற்சிகள் துரிதமாகப்பட்டிருந்தது. சுற்று வட்டக் கிராமங்களிலிருந்து பலர் வேலையில் இணைந்துகொள்ள, மற்றும் பலர் காத்திருப்போர் பட்டியலில் பெயரிடப் பட்டிருந்தனர்.

எல்லாமே கைமீரிப் போய்விட்ட நிலையில் இன்னும் முர்த்தியோடு நின்ற ஒரு சிலரின் உறுதியும் தளம்பத் தொடங்கி விட்டது. எம்.பி.சொன்ன உறுதிமொழியும் அவனுக்கு ஒரு எதிர்பார்ப்பை ஏற்படுத்தவே அவனது

உறுதியும் உடைந்துபோனது. இது எல்லாம் பதினைந்து வருடத்திற்கு முன்பு நடந்த கறுப்பு நிகழ்வுகள்.

எல்லா எதிர்பார்ப்புகளோடும் கனவுகளோடும் ஒட்டுத் தொழிற்சாலை வேலைக்குப் போன முர்த்திக்கு பத்து வருடம் குழைக்கு விற்கு போடும் வேலையிலேயே கடந்துபோனது. சின்னச் சின்னப் பணி மாற்றங்களின் பின் அண்மையில்தான் மேற்பார்வையளர் பணி நிலைக்கு உயர்த்தப்பட்டிருந்தான்.

பதினைந்த வருடம் கழித்து தொழிற்சாலைக்கு மன் அகழும் இடத்தைப் பார்ப்பதற்குப் போயிருந்தான். அந்த இடத்தைப் பார்த்தபோது முர்த்தி அதிர்ச்சியில் உறைந்து போனான். இரண்டு ஏக்கர்வரையில் மன் அகழுப்பட்டு எதுக்குமே உதவாத கிடங்குகளாக அந்த நிலம் மாறியிருந்தது. இன்னொரு பக்கத்தில்

நாற்றுக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்கள் சூலைக்கு விற்கு என்ற போர்வையில் காடுகள் அழிக்கப்பட்டு பாலை வனம்போல் மாறிக்கிடந்தது. இரத்தத்தை விற்று அரிசி வாங்கி உண்பதுபோல மனது வலித்தது. இரவு படுத்தும் தூக்கம் வர மறுத்தது. பதினைந்து வருடத்தில் இந்த நிலமை என்றால் இன்னும் எவ்வளவு காலம் இந்தப் பிரதேசம் இதைத் தாங்கப்போகிறது. நினை வகளின் அழுத்தம் தூக்கத்தைத் தூர விலக்கிவிட்டு விடிந்துகொண்டிருந்தது.

“என்ன ஏதும் சுலமில்லையோ? இவ்வளவு நேரமும் எழும்பாமல் படுத்திருக்கிறியன்”. மனைவி பவளத்தின் குரல் கேட்டு பரபரப்பாய் எழும்பினான் முர்த்தி. நேற்றும் மட்டுமட்டான நேரத்துக்குப் போய் சிறிது சங்கடப்பட்டதால் இன்றைக்கு சுற்று முன் கூட்டியே போகவேண்டும் என்ற உந்தலில் அவசரமாய் வெளியே வந்தான். பால் கலையத்தை எடுத்துக்கொண்டு பசு மாட்டுப் பட்டியை நோக்கி நடந்தான். பாலைக்கறந்து கொண்டுவந்து பவளத்திடம் கொடுத்துவிட்டு தோட்டத்தைச் சுற்றிப் பார்ப்பதற்காய் நடக்கத் தொடங்கினான். நேற்றுத் தண்ணீர் பாய்ச்சிய மிளகாய்ச் செடிகளில் வெளிர்ப் பச்சை நிறத்தில் புதிய தளிர்கள் முழை விட்டிருந்தன. பாதி கண்விழிக்கும் வெள்ளைப் பூக்களோடு அடியிலே சில மிளகாய்ப் பிஞ்சகளும் தெரியத் தொடங்கியிருந்தது.

நாலு நாட்களுக்கு முன்னர் நட்ட வெங்காயத்தின் முழைகளும் மண்ணை உடைத்து வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. பின்னேரம் அதற்கு தண்ணீர் கட்டவேண்டும் என்று மனதுக்குள் நினைத்தபடியே வாழைத் தோட்டத்திற்கு ஊடாக வந்தான்.

தொழிற்சாலைச் சிற்றுண்டிச் சாலைக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென நினைத்த பெரிய கப்பல் வாழைக்குலையில் இரண்டு காய்கள் பழுத்திருந்தது. அதை வெட்டி எடுத்து வந்து சையிக்கிலுக்குப் பக்கத்தில் வைத்துவிட்டு வேலைக்கு வெளிக்கிட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

பவளத்திற்கு எப்பவும் பரபரப்பாகவே விடியும். பிள்ளைகளைப் பாடசாலைக்கு அனுப்பி, மூர்த்தியையும் வேலைக்கு அனுப்பிவிட்டு கூலிக்காரரோடு தானும் ஒரு ஆளாய் அவர்களுடன் சேர்ந்து பாடுபடுவாள். அவள் அப்படிக் கஸ்டப்படுவது மூர்த்திக்கு மனதுக்குக் கஸ்டமாயிருக்கும்.

“அவை வேலைசெய்வினம் நீ அவதானிச்சால் காணும்” என்று அவன் அடிக்கடி சொல்லுவதுண்டு.

“ஓ! உங்களைப்போல என்னையும் ஓவசியர் வேலை பாக்கச் சொல்லுறியனோ” என்று கிண்டல் பண்ணிச் சிரித்துவிட்டுப் போய் விடுவாள். மூர்த்தி வெளியே வந்து வாழைக்குலையைக் கரியரில் வைத்துக் கட்டினான். பவளம் கொள்கலனில் விட்ட பாலையும் சாப்பாட்டுப் பையையும் சைக்கிளில் கொழுவிவிட்டுப் போனாள்.

“அப்பா, விளையாட்டுப் போட்டிக்கு நூறு ரூபாய் கட்டவேணும்” இது மூத்த மகள் ரதி. படிப்பிலே சுட்டி. உயர்தரம் படித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

“எனக்கு வெள்ளைச் சப்பாத்து வாங்கோணும்பா” தன் பங்குக்கு இளைய மகன் சுஞ்சையும் சொல்லிவைத்தான். ஒன்பதாம் ஆண்டில் படிக்கிறான். படிப்பில் ஒகே பரவாயில்லை ரகம்தான்.

“நாள் இருக்குத்தான் சம்பளத்தோட வாங்குவம். கவனமாய் ரோட்டைப் பாத்துப் போகவேணும்” இருவரும் ஆளுக்கொரு சைக்கிளையும் உருட்டிக் கொண்டு வீதியிலே போய் ஏறும்வரை பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். ஏதோ மனதுக்குள் ஒரு இனம் புரியாத மகிழ்ச்சி. பிள்ளைகளுக்காகவே கஸ்டப்பட குகிறோம், உழைக்கிறோம் என்று நினைவு வந்தாலே மூர்த்தி தன் எல்லா வலிகளையும் மறந்துவிடுவான். தொழிற்சாலைக் கன்றினுக்கு தினசரி நாலு லீட்டர் பால் கொடுப்பதை வழக்கமாக்கிக் கொண்டிருந்தான். இப்படி வரும் சிறிய வருமானங்களிலும் தான் தேசிக்காய், மரக்கறி என்று விற்கும் காசுகளிலும் அன்றாட வீட்டுச் செலவுகளைச் சமாளிக்கப் பவளம் பழக்கப்பட்டிருந்தாள்.

என்னவோ இன்று சையிக்கில் ஒடுவதற்கு கஸ்டமா

யிருந்தது. நடு அச்சு ‘கப்’ கழன்று கொக்குவில்லோடு சிகிக்கொண்டிருந்தது. மனியன்னையிட்ட சனிக்கிழமை கொண்டுபோய் ஒருக்கால் கழட்டி கிறீஸ் வைத்துப் பூட்டுவேணும் என்று நினைத்துக்கொண்டான். பாலையும், வாழைக்குலையையும் சிற்றுண்டிச்சாலை மனேஜரிடம் கொடுத்துவிட்டு உடுப்பை மாற்றிக்கொண்டு மூர்த்தி வேலையில் இறங்கிவிட்டான். வழமையான ஆட்கள் அவரவர் பகுதிகளுக்குப் போக, மற்றவர்களைத் தேவையான இடங்களைப் பார்த்து அனுப்பிவிட்டு தனது நாளாந்தப் பணிகளில் மூழ்கிப்போனான். தொழிற்சாலையின் ஆரம்ப காலப் பணியாள் என்பதால் உயர்மட்ட அதிகாரிகளிலிருந்து சிற்றுாழியர்கள்வரை ஒவ்வொருவரையும் மூர்த்திக்குத் தெரிந்திருந்தது. அதேபோல அவர்களும் மூர்த்திமேல் நல்ல அபிப்பிராயத் தையே வைத்திருந்தனர். தொழிலாளர் மட்டப் பணிகளில் அவனுக்கு நல்ல அனுபவம் இருந்ததால் அதிலுள்ள பிரச்சனைகளைப் புரிந்து கொண்டு சிக்கல்களை அனுகுவது எல்லா மட்டத்திலும்

“மூர்த்தி சொன்னால் சரியாய்த்தான் இருக்கும்” என்ற நம்பிக்கையை வலுப்படுத்தியிருந்தது. மகாவலித் திட்டப் பணிகளுக்காக மின்னேரியாவுக்கு இன்று இரண்டு லோட் சொக்கல்லும், இரண்டு லோட் ஒடும் அனுப்பவேண்டும். நான்கு லொறிகளும் அணிவகுத்து உள்ளே வந்து நின்றன. இது வழமையான நடைமுறை தான். உள்ளூர் மக்கள் தங்களின் தேவைகளுக்காக ஒட்டுக்கும், செங்கல்லுக்கும் பணத்தைக் கட்டிவிட்டு மாதக் கணக்காக அலைந்து கொண்டிருந்தனர். உள்ளூர்ப் பாவனையாளர்கள் சிலர் உள்ளே வந்து உத்தியோகத்துக்களுடன் முரண்படுவதுமண்டு. இப்போது முன் வாசலிலே காவலறையில் உள்ளே போவதற்கான காரணத்தை ஆதாரங்களைக் காட்டி பதிவு செய்ய வேண்டும். இதனால் பொது மக்களின் நேரடிக் குற்றச் சாட்டிலிருந்து மேலதிகாரிகள் தப்பக்கூடியதாயிருந்தது. மனேஜரும் சில உயர்த்திகாரிகளும் தென்னிலங்கையி லிருந்து இறக்கப்பட்டதால் அவர்களோடு யாரும் போய் முரண்படுவதில்லை. அதனால் ஏற்படும் பின்விளைவுகள் எல்லோருக்கும் தெரியும். இதன் பின்னாலுள்ள அரசியலை மூர்த்தி படித்துப் படித்துச் சொன்னபோது யாரும் அப்போது அதை காதில் வாங்கவில்லை. எங்கள் பிரதேசத்துக்கு ஒரு தொழிற்சாலை வருவதை இவன் குழப்புகிறான் என்ற கண்ணோட்டத்திலேயே எல்லோரும் அவனை ஒதுக்கி விட்டனர்.

”எமது பிரதேசத்தில் ஒரு தொழிற்சாலையை

உருவாக்கியிருக்கிறோம். நூற்றுக் கணக்கான குடும் பங்களின் வாழ்வாதாரம் இதனால் உயரந்திருக்கிறது” என்ற வெள்ளை வேட்டிக்காரரின் வெற்று வார்த்தைகளை ஏற்று கை தட்டல்களையும், வாக்குகளையும் எமது தலைவர்களுக்கு வாரி வழங்குவதில் நாம் வள்ளல்களா யிருப்பதுதான் கொடுமை.

அன்றைக்கு பகிரங்கமாக எதிர்த்த மூர்த்தி உள்ளே வேலை செய்வதால் அநியாயங்களை மொனமாய் ஏற்றுக் கொண்டு கடந்து செல்லவேண்டி இருக்கிறது. எம்.பி.மாரின் மனேஜர், எக்கவுண்டன் வேலை என்ற வார்த்தை ஜாலங்களில் மயங்கி அவனைக் கைவிட்டு ஒடிவந்து ஒட்டிக் கொண்டவர்கள் ஏமாற்றத் தோடு வெளியேறி இன்று காலம் கடந்த ஞானத்தை அனுபவிக்கிறார்கள். மாதச் சம்பளம் என்கிற வலைக்குள் தன் போன்றவர்களின் எதிர்காலம் சீராக்க முடியாமல் சிக்கியிருப்பது மூர்த்திக்கும் தெரியும். இன்னும் ஐந்து வருடம் போனால் ஒய்வெடுக்கலாம். பதினெண்நால் வருட சேவையில் எல்லாமே பழகிப்போகும். மீதிக் காலத்தையும் இந்த அனுபவம் கடத்திவிடும் என்ற நம்பிக்கைதான் இப்போது அவனின் பலமாயிருந்தது. அன்று சனிக்கிழமை.சயிக்கிலை கழட்டிப் பார்த்துவிட்டு மணியம் தலையைச் சொறிந்தபடி யோசித்துக் கொண்டிருந்தார்.

“ம... ”

“என்னன்னை? சொல்லுங்கோ.” நேரத்துக்கு வேலையை முடித்தால் பின்னேரம் தோட்டத்தில் இருக்கிற வேலைகளைச் செய்யலாம் என்கிற அவசரம் மூர்த்திக்கு.

“கப்’ பிரச்சனையில்லை வார்’தான் புரியடிச்சிட்டுது.” ஏதோ சின்னப் பிரச்சினைதான் உடனேயே சரிக்கட்டிக் கொண்டு போகலாம் என்று வந்தவனுக்கு மணியம் சொன்னது கொஞ்சம் அதிர்ச்சியாயிருந்தது.

“என்ன செய்யலாம் என்று சொல்லுங்கோ?” ஏமாற்றம் மூர்த்தியின் முகத்தில் இளையோடியிருந்தது.

“நீதான் சொல்லவேணும். இரண்டு தெரிவுதான் இருக்கு. ஒன்று இதை தூக்கிப் போட்டிட்டு, வேறை சயிக்கில் வாங்கு. இல்லையெண்டால் எங்கையேன் பழைய ‘வார்’இருந்தால் வாங்கிக் கொண்டுவா. மாத்தித் தரலாம்” மூர்த்திக்கு தூக்கி வாரிப் போட்டது.

மணியத்துக்கு தினசரி பல சயிக்கில்களைக் கையா ஞவுதால் சர்வ சாதாரணமாக இதைச் சொல்லக்கூடிய தாயிருந்தது.ஆனால் மூர்த்திக்குக் குடும்பத்தில் ஒரு அங்கமாகவே தன் சயிக்கிளையும் மதித்தவன்.

அவனுடைய வேலை அனுபவத்திற்கும், சயிக்கிலுக்கும் ஒரே வயது. றலி சயிக்கில் ஒன்று புதிதாய் வங்கவேண்டு மென்ற கனவை நிறைவேற்றிய அந்தத் தருணம் மனதிலே வந்து போனது. அவனு பிள்ளைகள் உட்பட அவன் தேடிய அனைத்திலும் இந்த சயிக்கிலின்பங்களிப்பும் கலந்தே இருப்பது அவனுக்கு மட்டும்தான் தெரியும். தன் சயிக்கிலோடு அவனுக்கிருந்து உறவு உணர்வுகளால் கட்டமைக்கப்பட்டது.

“என்ன மூர்த்தி, கடுமையாய் யோசிக்கிறாய்? வயச் என்கிறது மனிசருக்கு மட்டுமில்லை. உயிருள்ள, இல்லாத எல்லாத்துக்கும் ஒரு கால எல்லை இருக்கு. அது முடிஞ்சால் போய் சேரவேண்டியதுதான்”

அவனின் மனக் குழப்பத்திற்கு மணியத்தின் சித்தாந்தம் சினத்தையே கிளறிவிட்டது.

“இன்னுமொரு வழி சொல்லுறன் புடிச்சால் அப்பிடிச் செய்” மணியத்தின் கதை மூர்த்திக்கு ஒரு எதிர்பார்ப்பை ஏற்படுத்தியது.

“சொல்லுங்கோ அண்ணை” முகத்தில் சிறிது ஆர்வம் தெரிந்தது.

“இதையே கிறீஸ் எல்லாம் வைச்சு வடிவாய் சேற் பண்ணித் தரலாம். கொண்டுபோய் வேலாயிதத்திட்ட குடுத்து காஸ் வெல்டிங்கில் இரண்டு இடத்தில் ‘கப்’கழராமல் ஒட்டிவிடு” இந்த யோசனை மூர்த்திக்கும் நல்லதாகவேப்பட்டது.

“தண்ணி போகாமல் பாவிச்சால் ஒரு வருடம் எண்டாலும் பாவிக்கும். அதுக்குள் ஒரு சைக்கிளைப் பாத்து வாங்கிப்போடு. ஏனெண்டால் திரும்பக் கழட்ட முடியாது. இது கடைசி வைத்தியம்”. மணியம் வழியும் ஆலோசனையும் சொன்னது அவனுக்கும் ஒரு தற்காலிக நிம்மதியாயிருந்தது. ஆறு மாதம்கூடக் கடக்கவில்லை. மீண்டும் சையிக்கில் ஒடுவதற்குக் கஸ்டமாயிருந்தது. ஒட்டுத் தொழிற்சாலை ஏற்றுத்தில் ஏற முடியாமல் உருட்டிக் கொண்டுதான் போகவேண்டியிருந்தது.

“சையிக்கில் திரும்ப ஒடக் கஸ்டமாயிருக்கு. சைக்கில் ஒன்று வாங்கத்தான் வேணும். சம்பளம் வாற நேரம் புதிசு, புதிசாய் செலவுகளும் வருகுது” மூர்த்தி பெருமச்ச விட்டபடி அலுத்துக் கொண்டான். “என்ற சயிக்கலை கொண்டுபோங்கோப்பா.பள்ளிக்கூடம் கிட்டத்தான். நான் உங்க சயிக்கிலைக் கொண்டுபோறன்’சஞ்சையின் மாற்று யோசனை மூர்த்திக்கு வியப்பாயிருந்தது.

“இந்தப் பழம் சயிக்கிலை,அதுவும் பின்னுக்குப் பெரிய பலகைக் கரியரும் பூட்டியிருக்கு”

“அது பிரச்சனையில்லை. நீங்கள் என்ற சயிக்கிலைக் கொண்டு போங்கோப்பா”சஞ்சையைப் பார்க்க மூர்த்திக்குப் பெருமையாய் இருந்தது. சஞ்சையின் சயிக்கிலும் ஒடுவதற்குக் கஸ்ட்மாய்த்தான் இருந்தது. தொழிற்சாலை ஏற்றத்தில் ஏற்ற முடியாமல் இன்றைக்கும் மூர்த்தி நடந்துதான் போனான். பாடசாலையிலிருந்து வந்த சஞ்சை “சயிக்கில் நல்லாய்த்தானையெப்பா ஒடுது” என்று சொன்னபோது மூர்த்திக்குப் பொறி தட்டியது. தன்னுடைய உடம்பிலதான் ஏதும் பிரச்சினையோ என்று உள்ளூர் பயமாயிருந்தது.

“முகம் கொஞ்சம் அதைப்பாயிருக்கு கண்ணும் சாடையாய் மஞ்சளாயிருக்கு. ஒருக்கால் நாகமணி அண்ணையிட்டக் காட்டிப் பாருங்கோ.” பவளம் இலகுவில் வைத்தியசாலைக்குப் போகமாட்டாள். மற்றவர்களுக்கும் முடிந்தவரையில். பாட்டி வைத்தியத் தோடு சுகப்படுத்திவிடுவாள். இன்றைக்கு நாகமணி அண்ணையிட்ட காட்டச் சொன்னது மூர்த்திக்கு தனக்கு எதுவும் இருக்காது என்ற நம்பிக்கை ஆட்டம் காண்பது போலிருந்தது.

நாகமணியண்ணை நாடி எல்லாம் பார்த்து சோதித்துவிட்டு “யாழ்ப்பாணம் போய் இருத்தம்,சலம் எல்லாம் ஒருக்கால் சோதித்துப் பார்த்தால் நல்லது. இன்டைக்கே போங்கோ”என்று சொல்லிவிட்டார். அவர் கை விரித்தது போலப் பேசியதும், அண்ணைக்கும் உப்பிடித்தான், அப்பூர்க்கும் உப்பிடித்தான் என்று அக்கம் பக்கத்தில் உள்ளவர்களின் உச்சப்பிவிடல்களும் எதோ நோய்களின் அறிகுறிகளை உடல் உணர்த்துவதுபோலிருந்தது.இது வெறும் பிரமையா? உண்மையா? குழப்பமாயிருந்தது. மூர்த்தி பெரிய ஆஸ்பத்திரியில் ஆய்வுகூடப் பரிசோதனையை முடித்தபின் வைத்தியரின் அழைப் புக்காக்க காத்திருந்தான். உடல் பரிசோதனையின்போது புகைத் தல், மதுப்பழக்கம் இருக்கா என்ற கேள்விக்கு “இல்லை” என்று பதில் சொன்னபோது மனதிலே ஒரு தைரியமும்,நம்பிக்கையும் வந்திருந்தது. “மூர்த்தி” நேல் அழைத்தவுடன் எழுந்து அவளுக்குப் பின்னாலேயே போனான். மருத்துவர் ஆய்வு கூட அறிக்கைகளையும், எக்ஸ்ரே படங்களையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.அவர் பார்ப்பதும் யோசிப்பதும் முன்னாலே அமர்ந்திருந்த மூர்த்திக்கு பதட்டமாயிருந்தது. “நான் சொல்லப்போற்றதை நீங்கள் பெரிசாய் எடுத்துக் கவலைப்படத் தேவையில்லை.எங்கட பிரதேசத்திலை

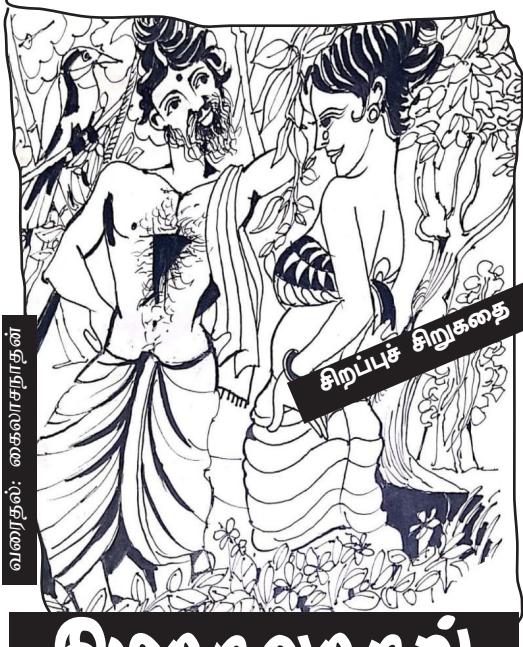
இது ஒரு பொதுவான பிரச்சனைதான். இதைப் பூரணமாய்க் குணப்படுத்த முடியாவிட்டாலும் எங்கட ஆலோசனையைச் சரியாய் பின்பற்றினால் நோயைக் கட்டுப்பாட்டில் வைச்சிருக்கலாம்” வைத்தியரின் ஆதரவான பேச்சில் தனக்கு ஏதோ குணப்படுத்த முடியாத நோய் இருப்பதைப் புரிந்துகொண்டான். குழிருட்டப்பட்ட அறையிலும் வியர்க்கத் தொடங்கியது. அவரின் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“உங்கட ஒரு சிறுநீர்கம் செயலிழந்திட்டுது. மற்றதும் பாதிக்கப்பட்டிருக்க வாய்ப்பு இல்லையென்று உறுதியாய் சொல்ல முடியாமலிருக்கு. ஒரு மாதத்திற்கு மருந்து தாறன் பாவிசுக்கப்போட்டு வாருங்கோ திரும்ப பரிசோதிச்சு அடுத்த கட்டத்தைப்பற்றி சிந்திப்பம்.பயப்படத் தேவையில்லை தைரியமாய் இருங்கோ. உங்கடை உணவு முறை எல்லாம் இதில் இருக்கு அதைக் கடைப்பிடியுங்கோ. உங்களால் ஏலக்கூடிய வேலைகளை தாரளமாய் செய்யலாம்.” மூர்த்திக்குக் காலுக்குக் கீழே நிலம் விலகுவதுபோலிருந்தது. கண்கள் கலங்கி நிலம் எல்லாம் நீர் நிற்பதுபோல தெளிவில்லாமல் தெரிந்தது. நடக்க முடியாமல் ஒரு கால் மறுகாலில் சிக்கியது. ஒரே நாளில் மரணத்தின் எல்லைவரை வந்துவிட்டதுபோல் மனம் குழம்பிக் கிடந்தது. மூன்று வருடமாய் சிறுநீர்க வருத்தமென்று குழிசை பாவித்து போன வரும் இறந்துபோன தனது உறவினர் ஒருவரின் நினைவு தேவையில்லாமல் மனதிலே வந்துபோனது. “கல்லுச் சூளையினர் வெக்கை இளம் வயதிலை தெரியாது. பின்னுக்குத்தான் தெரியும்” என்று பலர் சொன்னதும் மூளைக்குள் ஓடியது.

“மனிசருக்கு மட்டுமில்லை. உயிருள்ள, இல்லாத எல்லாத்துக்கும் ஒரு கால எல்லை இருக்கு.அது முடிஞ்சால் போய்ச் சேரவேண்டியதுதான்.”

மனியம் சொன்ன தத்துவம் தெளிவுபடுத்துகிறதா? குழப்புகிறதா என்பதை அவனால் புரிய முடியவில்லை. அடுத்த மாத் கிளினிக்’இல் இதற்கான தெளிவு வரும் என்ற நினைவுகளோடு விதியின் மேல் பார்த்தைப் போட்டு விட்டு எழுந்து கால்களை நிதானமாக வைத்தபடி பஸ் நிலையத்தை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான்.

~~~~~  
தொடர் வாசிப்பினால் மட்டுமே ஒரு  
எழுத்தாளன் பண்படுத்தப்படுகிறான்  
~~~~~



வருஷாநாதன்:

முருங்வரஸ்

தேவர்கள் இறைவனிடம் ஓடனார்கள். விசுவாமித்திரனின் தவவலிமையினால், அவர்களது தேஜஸ் குன்றிக் கொண்டே போயிற்று. இறைவனின் இதழ்களில் குமின் சிரிப்பு. கண்களில் விஷேஷக்கிறக்கம். “தேவ தேவா!..... எமைக் காத்தருள்க....” என தேவர்கள் இறைவனிடம் இறைஞ்சிய ஒலியில் சப்த சமுத்திரங்களின் குழற்றகளும் தோற்று அடங்கின.

இறைவன் மதனை அழைத்துவர பூத கணங்களை ஏவினான். கரும்புவில்லும் பஞ்சமலர் களும் மணம் பரப்ப மதனும், அவனுடன் குனிந்த சிரத்துடன் ரதியும் வந்தனர். இறைவன் இதழ்களில் குமின் சிரிப்பு மேலும் சற்றே விரிந்தது.

ரதி நடுங்கினாள். தன் நாதனுக்காக ஏங்கி னாள். விசுவாமித்திரன் சினத்தை ஈரேழு உலகமும் அறியும். அவனது தவத்துக்குப் பெண்க ஓால் குந்தகம் ஏற்பட ஏற்பட அவனது கோபாக்கினி கொழுந்துவிட்டு ஜாவாவித்தது.

தேவர்கள் விடாப்பிடியாக முயன்றனர், ரிஷிகள் அதற்கு நெய் வார்த்தனர். சகல

சம்பத்துக்களையும், நால்வகைச் சேனைகளையும், விசாலித்த தேசத்தையும் உடைய கெளசி கராஜன் பிரம்மரிஷி என பட்டமும் பெற்று விடுவானாகில்.... வசிஷ்டன் கர்வபங்கம் செய்யப்படுவான் என அவர்கள் எங்கினர். பெண்களால் உலகில் கலகம் விளையும் என்பது எவ்வளவு தூரம் பொருந்தி வருகிறது. என்னதான் ஒரு பசுவேயாயினும், சபலையும் ஒரு பெண்ணினம் அன்றோ? அவளை மோகித்து, வசிஷ்டனிடம் இச்சித்ததனால் அல்லவா கெளசிகராஜன் கடும் விரதம் அனுட்டிக்க விதியுண் டாயிற்று. விசுவாமித்திரனுக்குப் பெண்களை எண்ண எண்ண சினம் பொங்கிற்று. தேவர்களும் சளளத்து விடாமல் அப்சரஸ் களை மாறிமாறி ஏவினார். முனிவனும் தன் வயமிழந்து சபித்தல் தொடர்ந்தது. நீண்ட நெடுங்காலமாக தபஸ் இருந்து தான் பெற்ற ஆற்றல்களை யெல்லாம் விசுவாமித்திரன் நொடிப் பொழுதுகளில் இழந்தான்.

மீண்டும் பூரக ரேசக் முதலிய அட்வாயுக்களையும் ஜம்புலன்களையும் மிக முயன்று அடக்கி நிர்ச்சிந்தையாக லயிக்க முயன் றான். தேவர்கள் மறுபடி மறுபடி இறைவனிடம் ஓடினர்.

இறைவன் மேனகையை அழைத்துவரப் பூதகணங்களை ஏவினான்.

வனத்தில் வசந்தம் பூத்துக் குலுங்கிற்று. மலர்களின் நறு மணமும், தேறவின் போதையும் தித்திப்பும் எங்கும் நிறைந்தன. காட்டுப் பட்சிகளின் வேட்கை ததும்பும் கணைப்பு ஒலிகளும் எங்கும் எதிரொலித்தன.

முனிவனது சிந்தை தடுமாறிற்று. மதன் தருணம் அறிந்து குறி பிசுகாமல் கணை தொடுத்தான். கூடவே மின்னல் ஒன்றைப் பற்றியவளாய் மேனகை பூமியில் குதித்தாள்.

அவளது தேகத்தைத் தழுவிய

நாச்சுறை

காற்றைச் சுவாசித்ததுமே, முனிவன் சிலிர்த்தான். மிருக வேட்கையினால் அலைப்பற்றான்.



முன்னே ராஜனாயிருந்த காலத்தில் போக சமுத்திரங்களில் சளைக்காது நீந்தித் திளைத்தவனல்லவா?

தாபத்துடன் “மேனகா” என முனிவன் கூவி அழைத்தான். தேவர்கள் களிகொண்டு துள்ளினர். ரிஷிகள் “ஓம்” எனக் கேலியாக மந்திர உச்சாடனம் செய்தனர்.

இறைவன் இதழ்களில் புன்சிரிப்பு. விழிகளில் விஷக்கிறக்கம்.

ரதிதேவி ஆசுவாசப் பெருமுச்சவிட்டாள். தன் நாதன் தோள்களில் சாய்ந்தாள்.

கீழே, பூமியில் மேனகை முனிவனை விழுங் கிக் கொண்டிருந்தாள்.

முனிவனது விரதங்கள் மட்டுப்படுத்தப்பட்டன. ஈவிரக் கமற்ற அவளது உண்மைத் தேடல் தளர்த்தப்பட்டது. ஒரே விதமான சலிப்பூட்டும் தடத் திலே அவனது வாழ்க்கை செல்லாயிற்று.

திக்டும் வரை மேனகையை அவன் தழுவிக் கிடந்தான். ஞானத்தை எய்துவதற்கு பதில், குழந்தையை ஏந்த வேண்டியவனானான் முனிவன். முனிவனின் காய்த்துப் போன கரங்களில் குழந்தை வீரிட்டமுத்து. விதி சிரித்தது. கானகம் மானிடவாழ்வின் விசித்திரங்களை தரிசித்ததில், பெருமுச்செறிந்து ஓய்ந்தது. மேனகைக்கு முனிவனிடம் சலிப்புத் தட்டிற்று. முனிவனது தழுவங்களில் முன்பு போல மூழ்கடிக்கும் ஆவேசம் இருக்கவில்லை. தவிர தேவலோகத்தின் சௌகர்ய வாழ்வு எங்கே? கிழங்கையும், கனியையும் புசித்து தர்ப்பையின் மீது உறங்கும் இந்த மானிடன் எங்கே? போகப்போக முனிவனின் உடலில் இன்ப வேட்கை குன்றிற்று. ஆண்டாண்டு காலமாக அடக்கி வைத்திருந்த இந்திரியங்கள் பீரிட்டுப் பாய்ந்து சென்றதும், முனிவனுக்குப் பெண்ணைக் கூடுவதில் ஒருவிதமான யந்திரீகப் பாங்கு மேலோங்கிற்று. மேனகையின் மேனியில் புதுமை எதுவுமில்லாமல் போவதாகத் தெரிந்தது. அவள் ஒரு சாதாரண பெண்ணே போன்று தோன்றினாள். அவளைக் காண்பதில் சலிப்பும், வெறுப்பும் தோன்றியது. முனிவன் “திருத்து”வென விழித்தான்.

வீணை ஒலி தூரே கேட்டது. நாரதனின் மிதியடிகளின் ஒசையும் கலந்து வந்தது.

கிண்டலுக்கும், கலகத்துக்கும் பெயர்பெற்ற நாரதன்.... முனிவன் கூனிக் குறுகி நின்றான். அதலபாதாளத்தில் வீழ்ந்து பூர்வதாய் உழன்றான்.

ஒரு பொறி தட்டிற்று. மோகம் என்பது ஒரு வாசல்தான்.

கண்ணையும் கருத்தையும் பறிக்கும் அலங்காரமான மாய வாசல். அந்த வாசலை ஒரு தரம் நிதானமாகக் கடந்து விட்டால் அதற்கும் அப்பால் பெரு அதிசயங்கள் ஒன்றும் நிகழாது இருக்கவில்லை என முனிவன் உணர்ந்தான். மோக வாசலைக் கடக்கும் தருணத்தில் ஏற்படும் கணநேரச் சிலிர்ப்புக்காக, ஆண்டாண்டு காலமாகக் கட்டி வளர்த்த தனது தேஜஸை இழந்து விட்ட டோமா எனக் கலங்கி னான்.

வசிஸ்டனின் பரிகாசத் துக்கு ஆளாவோமே என என்னி ஏங் கினான். முனிவன் மேனகையைக் கடைசித் தட வையாக அழைத்தான். அவனது குரலில் வழைமைக் கு மாறான ஏதோ ஒன்று இருந்தது. மேனகை அஞ்சினாள். சாபத்தை எதிர்கொள்ள நடுங்கும்

இதழ்களுடன் காத்து நின்றாள். முனிவனோ ஒரு சிகவை ஏந்துகல் போன்று மென்மையாகத் தழுவி நேத்திரங்களிலும் நுதலிலும் முத்தமிட்டான்.

“போய் வா மேனகா!.... ஞானத்தின் வாசற் கதவை நீ எனக்காகத் திறந்துவிட்டாய்!!”

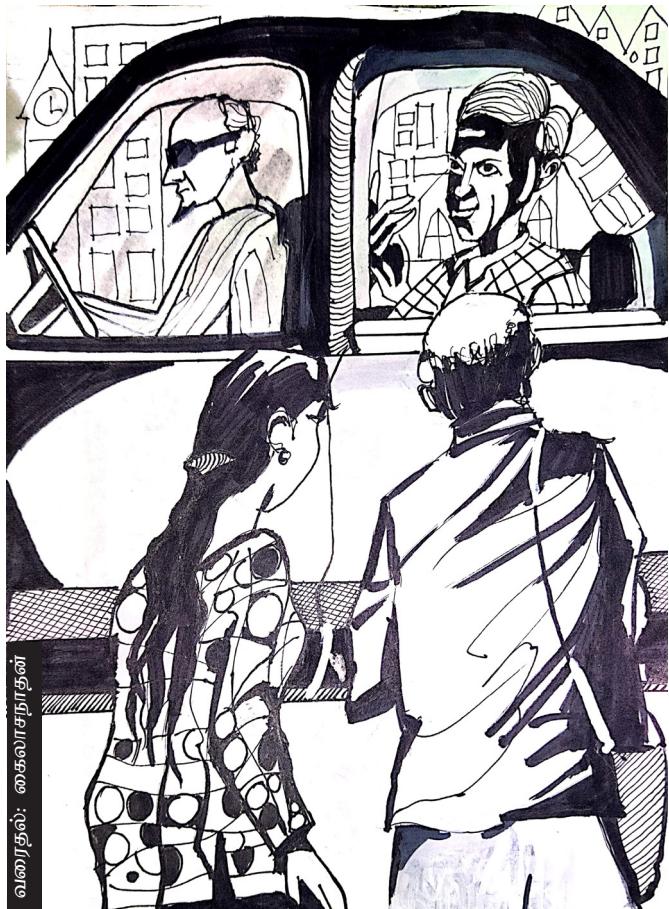
மேனகையை அழைத்துச்செல்ல மின்னல்கள் இறங்க ஆரம்பித்தன.

“ஸ்வாமி.... தங்களது குழந்தை....?”

“குழந்தை என்னுடையதல்ல பெண் ஜே..... அது பூமியின் புத்திரன் பூமி அவனைக் காக்கட்டும்” என்று மிகக்தெளிவுடன் பதில் சொன்னான் விசுவாமித்திரன். முனிவன் தனது பயணத்தை மீண்டும் மிக நிதானத்துடன் ஆரம்பித்தான். மிகவப்ரந்த கானகங்களையும் பனிப்பரந்த மலைகளையும் நோக்கி அவன் சென்றான்.

மேனகை அவன் சென்ற திக்கை நோக்கிச் சிரம்தாழ்த்தி ஒருமுறை தொழுதாள். அவனது பாத தூளியை எடுத்து சிரசில் தரித்துக்கொண்டு பிரகாசமான ஒரு மின்னலுடன் மறைந்தாள். நிராதரவாக விடப்பட்ட குழந்தை அழுதது. வாழ்க்கை எதிரே நின்று அதைப் பயமறுத்தியது. அழட்டும் பூமியில் பிறந்தவர்கள் அழாமல் இருத்தல் கூடுமா?

மீண்டும் மீண்டும் படிக்கப்பட்டுத் திருப்பித் திருப்பி எழுதப்படும்போது மட்டுமே அது நல்ல படைப்பாகப் பரிணமிக்கிறது.



வெளிரத்து: கோவிந்தான்

இனவாதம்

“**இனவாதம் ஒழிக்**” என்று ஆங்கிலத்தில் கோவை போட்டுக் கொண்டு, இனவாதத்தை எதிர்த்துச் சமத்துவத்தைக் கூறும் ஒரு ஆங்கிலப் பதாதையைக் கையில் ஏந்திக் கொண்டு பல்லின மக்களோடும் சேர்ந்து வீர நடை போட்டுக் கொண்டிருந்தான் கோவிந்தன். அவன் பக்கத்தில் சிறியவளானாலும் அப்பாவைப் போலவே பிள்ளை என்பதைப் பிரகடனப் படுத்துவது போல கோவிந்தனின் பதினெந்து வயது மகள் தமிழரசியும் இனவாதத்தை எதிர்த்து “இனவாதம் ஒழிக்” என்று கோவை போட்டபடி கையில் ஒரு பதாதையோடு வீர நடை போட்டுக் கொண்டிருந்தாள். இவர்கள் கலந்து கொண்ட இந்த ஆர்ப்பாட்டம், அமெரிக்காவில் அண்மையில் ஏற்பட்ட கறுப்பு இன மக்களின் எழுச்சி வேறு நாடுகளிலும் பரவ, லண்டனிலும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட பல்லின மக்களும் கலந்து கொண்ட ஒரு அமைதிப் போராட்டம் கோவிந்தனுக்கும்

தமிழரசிக்கும் இது ஒரு புதிய அனுபவமல்ல. இது போன்ற பல விதமான சமூக நலகாரியங்கள், ஆர்ப்பாட்டங்களில் இருவரும் பல தடவை

ந. ஜயங்கலிங்கம்

பங்கேற்றிருக்கிறார்கள்.

கோவிந்தன் பல்கலைக்கழகத்தில் படிக்கும் காலத் திலேயே இடதுசாரி அரசியல் புத்தகங்கள் பல ஆர்வமுடன் படித்தவன். வாழ்க்கை என்பது நமக்காக மட்டும் இருக்கக் கூடாது சமூகத்துக்காகவும் இருக்க வேண்டும் எனும் கொள்கையுடன் வாழ்வன். தனது வருமானத்தில் ஒரு பகுதியை மாதாமாதம் தொண்டு நிறுவனங்களுக்கு அன்பளிப்பாக வழங்குவதோடு மட்டும் நிற்காது தன்னாலியன்ற சர்ர உதவிகளும் ஒரு தொண்டனாக வார இறுதி நாட்களில் வழங்குபவன். ஆறு வயதிலிருந்தே அப்பா செய்யும் தொண்டு நிறுவனப் பணிகளில் தமிழரசி ஈடுபடத் தொடங்கினாள். ஆரம்பத்தில் கோவிந்தன் வார இறுதி நாட்களில் அவன் மனைவி சிந்துவுக்கு வேலை நாட்களாக இருக்கும் பட்சத்தில் தமிழரசியை வீட்டில் விட்டு விட்டுப் போக முடியாத காரணத்துக்காகத் தான் தன்னுடன் அழைத்துச் சென்றான். அவன் அக்காலத்தில் ஒரு சிறுவர்களுக்கான தொண்டு நிறுவனம் வசதியற்ற சிறு வர்களின் குடும்பங்கள் பங்கேற்கும் ஒரிரு மணி நேர நிகழ்வுகளை நடத்த உதவி செய்யும் தொண்டனாகப் பணி புரிந்தான். தமிழரசிக்கு அங்கு போவது மிகவும் பிடித்துக் கொண்டதால் சிந்து வீட்டிலிருக்கும் போது கூட அப்பாவுடன் போகிறேன் என்று அடம் பிடித்துச் சென்றாள்.

காலப் போக்கில் இடம் மாற்றங்கள் வேலை சம்பந்தமாக ஏற்படும் போது கோவிந்தன் செய்யும் தொண்டு வேலைகளும் மாறியது. ஆனால் தமிழரசி அவனுடன் போவது மட்டும் மாறவில்லை. வளரும் போது ஏன் அப்பா இப்படித் தனது நேரத்தை மற்றவர்களுக்காகச் செலவளிக்கிறார் என ஆர்வத் துடன் கேள்வி மேல் கேள்வி கேட்டு அறிவும் மன முதிர்ச்சியும் வயதோடு சேர்ந்து வளர, அவளும் சமுதாயத்தில் இருக்கும் ஏற்றத் தாழ்வுகளையும் பிரச்சினைகளையும் அறிந்து கொண்டாள். உலகில் வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளும் சரி, வளரும் நாடுகளும் சரி அனைத்து நாடுகளிலும் பொதுவாக இருப்பது சமுதாய ஏற்றத்தாழ்வுகள் தான் என்பதைப் புரிந்து

கொண்டாள். சமூக அந்திகளை எதிர்த்து நிற்க வேண்டும், எல்லா மனிதர்களையும் மனிதர்களாக மதிக்க வேண்டும் எனும் சமத்துவக் கொள்கைகளைத் தனக்குள் வளர்த்துக் கொண்டாள்.

ஆர்ப்பாட்டம் முடிந்து புகையிரத நிலையத்திலிருந்து வீடு நோக்கி நடந்து கொண்டிருக்கும் போது தெருவால் போன காரிலிருந்து ஒரு வெள்ளைக்கார இளைஞருன் ஜன்னல் கண்ணாடியை இறக்கி “பாக்கி! உன் ஊருக்குப் போ” என ஆங்கிலத்தில் இவர்களைப் பார்த்துக் கத்தி விட்டுச் சிரித்தான்.

“எப்பதான் இந்தப் பரதேசிகளுக்குப் பிறவுண் நிறத் தோல் என்றால் பாகிஸ்தானி என்று மட்டுமில்லை இந்தியன், இலங்கையனாகவும் இருக்கலாம் என்று விளங்கப் போகுதோ!” கோவிந்தன் புறுபுறுத்தான்.

“அப்பா, இலங்கையனே உன் ஊருக்குப் போடா என்று சொல்லி விட்டுப் போனால், அவனிடம் மிகக் கந்திரி நண்பா, என்று பதில் சொல்லியிருப்பீங்களோ?” நக்கல் கலந்த கேள்வி தமிழரசி வாயிலிருந்து உதிர்ந்தது.

“அப்படி இல்லை தமிழ் பொதுப்படையாக எல்லோரையும் அப்படிச் சொல்கிறார்களே என்பதைச் சொல்ல வந்தேன்.”

“அப்பா, அவன் ஒரு இனவாதி. உங்களை என்ன பெயர் சொல்லி அழைத்தாலும் அவன் சொல்ல வரும் விஷயம் ஒன்றுதான். இதை எல்லாம் எதிர்த்து நடக்கும் போராட்டத்தில் கலந்து விட்டு வரும் வழியிலேயே நாங்கள் ஏன் இப்படிப் போராட்டங்களில் கலந்து கொள்ள வேண்டிய தேவை இருக்கிறது என்பதை அந்த இளைஞருன் உறுதி செய்து விட்டுப் போகிறான் பாருங்கள்.” வயதுக்கு மீறிய அறிவு முதிர்ச்சியோடு சொன்னாள் தமிழரசி.

பதின்ம் வயதில் ஆண் நண்பர்களைத் தேடுவதும், சமூகவலைத் தளங்களில் போட்டி போட்டுக் கொண்டு விதவிதமாகப் படங்கள் பதிவு செய்து பொழுதைப் போக்கும் இளையவர்கள் போலல்லாது இனவாதம் போன்ற சமூக அந்திகள் பற்றி அறிவதில் ஆர்வம் காட்டுவது மட்டுமல்லாமல், தன்னோடு சேர்ந்து செயல் முறையில் காரியங்களில் முழு மனதோடு ஈடுபடும் தனது மகளின் போக்கு கோவிந்தனுக்குப் பெருமை அளித்தது.

வீட்டு வாசலுக்கு வந்து தமிழரசி அழைப்பு மனி அடித்தாள்.

“தான் போறது காணாதென்று படிக்கிற பிள்ளையையும் ஊர்த் துளவாரம் பார்க்கக் கூடிக் கொண்டு போயிட்டு வாறார். அப்பனும் மகனும் போய்க் கோட்டு

போடுகிறதால் உலகத்தில் இனவாதம் ஒழிந்து விடப் போகுதாக்கும்.” என்று கோவிந்தனின் தர்மபத்தினி சிந்து காதில் தொலைபேசியுடன், யாரிடமோ தந்தை மகள் இருவரது புகழும் பாடிக் கொண்டு கதவைத் திறந்ததிலிருந்து, அவள் சொல்லாமலே அவர்கள் இருவருக்கும் புரிந்தது சிந்து தனது சகோதரியோடு கதைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள் என்பது.

அவள் கையிலிருந்த தொலைபேசியைப் பறித்த தமிழரசி

“பெரியம்மா, அம்மாவை மாதிரி எல்லாரும் தன் தன் வேலையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் மட்டும் உலகத்தில் உள்ளவர்கள் எல்லாரும் தாங்களாகவே திருந்தி விடுவார்களாக்கும். இப்ப வாறு வழியில் கூட ஒரு வெள்ளைக்காரக் காவாலி காரிலிருந்து கொண்டு எங்களைப் பார்த்து போற்றிப் புகழ்ந்து சொல்லிக் கொண்டு போனவன். அவன் பொழுதுபோகாமல் சுத்தம் போட்டு விட்டுப் போனான் என்பது தான் உண்மை, ஆனாலும் இனவாதம் இந்த ஊரில் இன்னும் இருக்கிறது என்பதைத் தெட்டத் தெளிவாகக் காட்டியது அவனது செயல். யாராவது செய்வார்கள் என்று பார்த்துக் கொண்டிருக்காமல் நம்மாலியன்றதை நாங்களும் செய்ய வேண்டும் என்று உங்க அருமைத் தங்கைச்சியின் மரமண்டையில் உறைக்கிற மாதிரிப் புத்திமதி சொல்லுங்கோ.” பாதி தமிழ், பாதி ஆங்கிலம் கலந்த ஒரு பிரசங்கம் செய்தாள்.

“அவர் கிடக்கிறாள் விடு. நீ எப்படி அம்மா இருக்கிறாய்?” புத்திசாலித்தனமாகப் பேச்சை மாற்றுகிறாள் பெரியம்மா என அறிந்தாலும் சிரித்துக் கொண்டே பதில் சொல்லி உரையாடலைத் தொடர்ந்தாள் தமிழரசி.

அடுத்த நாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை கோவிந்தனின் நெருங்கிய நண்பன் அருண் குடும்பத்தோடு கோவிந்தன் வீட்டுக்கு மதியச் சாப்பாட்டுக்கு வந்திருந்தான். நெருங்கிய நண்பர்களாக இருந்த போதிலும் அவர்களுக்கு அடிக்கடி நேரில் சந்திக்க வாய்ப்புக்கள் அதிகம் கிடைப்பதில்லை. காரணம் அருண் இருப்பது வேல்ஸ் நாட்டின் தலைநகரமான கார்ட்டி.ப எனும் நகரில். அவர்கள் ஸ்லாந்டன் பக்கம் அவனது சகோதரனிடம் வர நேரிட்டால் ஒரு சில மணி நேரமாவது கோவிந்தன் வீட்டில் செலவழித்து விட்டுப் போவது வழக்கம். இம்முறையும் அப்படித்தான். சனிக்கிழமை ஸ்லாந்டன் வந்த அருண் இன்று கோவிந்தனிடம் மதிய உணவுக்கு வந்து விட்டு அப்படியே மீண்டும் வீடு திரும்புகிறான். “ஹலோ தமிழ், நான் ஒவ்வொரு தடவை பார்க்கும் போதும் நீ முன்னர் பார்த்தது போலல்லாமல் வித்தியாசமாகவே தெரிகிறாய். நீ கிட்டத்தட்ட என்

உயர்த்துக்கு வளர்ந்து விட்டாய்!” என்று சொல்லிக் கொண்டே உள்ளே வந்தான்.

“ஓம் அங்கிள், நானும் பார்க்கிறேன் ஒவ்வொரு தடவை பார்க்கும் போதும் நீங்களும் கொஞ்சம் மாறிக் கொண்டே போகிறீங்கள்.” என்று சிரித்தபடியே பதில் சொன்னாள்.

“அப்படி என்ன வித்தியாசம் கண்டாய் என்னிடம்?”

“இரண்டு வித்தியாசங்கள் சொல்லலாம். என் கண்ணுக்கு உங்கள் உயரம் குறைந்து கொண்டு வருகிறது. முந்தி நான் தலையை நிமிர்த்தித் தான் உங்களைப் பார்க்க வேண்டும். இப்போ அந்தத் தேவை இல்லை. இரண்டாவது ஆண்ட்டி அடிக்கடி உங்கள் தலை முடியைப் பிடித்து இழுக்கிறா போல, உங்கள் தலை முடி என்னிக்கை வேகமாகக் குறைந்து கொண்டே வருகிறது.”

“தமிழ், இப்படியா பெரியவர்களிடம் கதைக்கிறது” சிந்து கடும் குரலில் மகளைக் கண்டித்தாள்.

“சிந்து, அவள் விளையாட்டாக என் கூடக் கதைக்கிறாள். அதிலொரு தப்பும் இல்லை” என்று முதலில் தமிழர் சிக்காகச் சிந்துவிடம் வக்காலத்து வாங்கிய அருண், தமிழைப் பார்த்துப் பதில் சொன்னான்.

“நீ சொல்வது சரிதானம்மா. கயல் தினமும் என் தலையைப் பிடித்து இழுத்து அராஜகம் பண்ணுகிறாள். கேள்வி கேட்க யாருமில்லை.”

“தமிழ், இவர் பரம்பரையில் இருக்கும் ஆண்களில் நாற்பது வயது தாண்டிக் கொஞ்சமாவது தலையில் கண்ணுக்குத் தெரியுமளவு முடி இருப்பது இவருக்கு மட்டும் தான். என்னில் குறை சொல்ல வராதே. நீ சொல்கிறதைப் பார்த்தால் உன்னை கல்யாணம் கட்ட வருபவன் தலையில் பாதுகாப்புக்காக ஹெல்மட் போட்டுக் கொண்டு தான் உன்னோட குடும்பம் நடத்த வேணும் போல.” என்று கதையை தமிழின் பக்கம் திருப்பினாள் அருணின் மனைவி கயல்.

“நான் சொல்வது போலக் கேட்டு நடந்தால் ஒரு பிரச்சினையுமிருக்காது. ஹெல்மட்டும் தேவையில்லை.” சிரித்துக் கொண்டே பதில் சொன்னாள் தமிழரசி.

அருணுக்கு மூன்று பிள்ளைகள். மூத்தவள் தமிழரசியை விட ஒரு வயது குறைந்தவள். அதன் பின்னால் பத்து வயதிலும் எட்டு வயதிலும் ஆண் குழந்தைகள். நண்பர்கள் இருவரும் கையில் ஒரு கிளாஸ் சியர்ஸ் ரீக்லோடு நண்பர்களுக்கே உரித்தான உரையாடல்களில் முன் வரவேற்பறையில் ஆழ்ந்து கலக்க, குடும்பத் தலைவிகள் தங்கள் பிள்ளைகளினதும் கணவன்மாரினதும் குற்றம் குறைகளை டைனிங் ரூமில் இருந்து அலசி ஆராய், தமிழரசி சிறுவர்களைத் தனது அறைக்குக்

சூட்டிச் சென்று அவர்களுடன் சேர்ந்து விளையாடிச் சந்தோஷமாகப் பொழுதைப் போக்கினாள்.

நான்கு மணி நேரம் போனதே தெரியாதளவு இரு குடும்பங்களும் சந்தோஷமாகப் பொழுதைக் கழித்தனர். போகும் போது கயலும் அருணும் தங்களுடன் வந்து ஒரு சில நாட்களைச் செலவிடும்படி அழைப்பு விடுத்துச் சென்றனர். “நிச்சயமாக!” என்று கோவிந்தன் வாயால் சொன்னாலும் அது எப்போ நடக்கும் என்பது கடவுளுக்குத்தான் வெளிச்சம் என்பது தமிழுக்குத் தெரியும். எப்படியாவது இந்தக் கோடை கால விடுமுறை நாட்களில் அப்பாவை நச்சரித்து ஒரு சில நாட்கள் வேல்சுக்குப் போய் அருண் மாமா குடும்பத்துடன் பொழுது போக்க வேண்டும் என்று மனதுக்குள் நினைத்துக் கொண்டாள் தமிழரசி.

அவர்கள் போனதும் “அம்மா, எனக்கு ஒரு கோப்பி போட்டுக் கூறுங்களா?” தமிழரசி தன் செல்லக் குரலில் கேட்டாள்.

“பதினைஞ்சு வயதாகிறது உனக்குக் கோப்பி போட அம்மா வேணுமே?”

“நான் போடும் கோப்பி அம்மா போடுவது போல நல்லா இல்லைம்மா” தலையில் ஐஸ் வைத்தாள் தமிழ். சிரித்துக் கொண்டே சிந்து சமையலறைப் பக்கம் போக “எனக்கும் ஒரு கோப்பி” என்று கோவிந்தனும் குரல் எழுப்பினான்.

“கயல் சொன்னவள் அருணோட அண்ணாவின் மகளுக்கு மாப்பிள்ளை பார்க்கிறார்களாம். உங்கட அக்காவின் மகன் ராஜோக்கு ஏதாவது பார்க்கிறீங்களா என்று கேட்டாள். நேராகச் சொல்லாவிட்டாலும் அதன் அர்த்தம் எனக்கு விளங்கி விட்டது. நான் “தெரியவில்லை விசாரித்துச் சொல்கிறேன்” என்று சொல்லியிருக்கிறேன்.

“அது சரி வராது”

“என்னுடைய கண்ணுக்கு அவர்கள் இருவரும் பொருத்தமான ஜோடி. அவள் வடிவான பிள்ளை, படித்து நல்ல வேலையிலும் இருக்கிறாள். அதை விட இரண்டு பேரும் இங்கேயே பிறந்து வளர்ந்த பிள்ளைகள். ஆளுக்காள் புரிந்துணரவும் இருக்கும். என் கேட்டவுடனேயே சரி வராது என்று மொட்டையாகச் சொல்கிறீங்க? அவனுக்கு ஏதாவது கேர்ஸ் :ப்ரெண்ட் இருக்குதென்று அக்கா சொன்னவொ? எனக்கெள்ளவோ போன மாதும் சூட அவனுக்கு பொம்பினை தேடுவதாகச் சொன்னதாகத் தான் ஞாபகம்.”

“இல்லை சிந்து. எனக்குத் தெரிய அவனுக்கு அப்படி ஒரு கேர்ஸ் :ப்ரெண்டும் இல்லை. அக்கா இன்னும் தேடிக் கொண்டுதான் இருக்கிறா. ஆனாலும் அது சரிவராது.”

“சரி வராது என்று சொல்லிக் கொண்டேயிருக்காமல், ஏனென்று சொல்லுங்கோவன்?” கொஞ்சம் ஏரிச்சல் கலந்த குரலில் கேட்டாள் சிந்து.

“உனக்கு என் அக்காவைப் பற்றித் தெரியும் தானே. அருண் குடும்பத்தில் அவ சம்பந்தம் செய்ய மாட்டா.”

“என்? அவர்கள் குடும்பத்துக்கு என்ன குறை. உங்களுக்குத் தான் அருண் ஆறாம் வகுப்புப் படிக்கிற காலத்திலிருந்தே இணை பிரியா நண்பாக இருக்கிறார். உங்க அக்காவுக்கு நன்றாகத் தெரிந்த குடும்பம் தானே.”

“நன்றாகத் தெரிந்த குடும்பம் என்ற படியால்தான் உடனேயே சரி வராது என்று கொல்கிறேன்.”

“சரி அப்படி என்றால் என்ன தான் பிரச்சினை என்று சொல்லலாம் தானே” சிந்துவின் குரலில் பொறுமை இழப்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது.

“சிந்து, அக்கா தெளிவாகச் சொன்னவ வேளாளர் குடும்பத்தில் தான் மருமகள் தேடுகிறா என்பதை. அருண் குடும்பம் அப்படி இல்லை என்பது எனக்கும் தெரியும் அக்காவுக்கும் நல்லாவே தெரியும். அதனால் தான் சரி வராது என்று சொன்னேன்.”

“அப்படியா!”

“அப்பா, வேளாளர் என்றால் என்னப்பா?” கோப்பி குடித்துக் கொண்டு அப்பாவும் அம்மாவும் கதைப்பதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த தமிழரசிக்குப் புரியாத வார்த்தை வந்தவுடன் அறியும் ஆவலுடன் கேட்டாள். தமிழரசிக்கு இலக்கியம் படிக்குமளவு தமிழ் மொழியில் பாண்டித்யம் இல்லாவிட்டாலும், பேச்சு வழக்குத் தமிழ் நன்றாகவே தெரியும். எழுத்துக்களும் தெரியும் ஆனாலும் வாசிப்பதென்றால் கொஞ்சம் சிரமப்பட்டு எழுத்துக் கூட்டித்தான் வாசிப்பாள். இங்கிலாந்தில் பிறந்து வளர்ந்த பிள்ளைக்கு இவ்வளவு தமிழ் அறிவு இருப்பது பெரிய விஷயம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

“அது நம்ம ஊரில் சொல்கிற சாதிப் பெயர்”

“சாதி என்றால் என்னப்பா?”

“அந்தக் காலத்தில் நம் முன்னோர்கள் வகுத்தது. எனக்கு விளக்கமாகத் தெரியாது ஆனாலும் நான் அறிந்த வரையில் தொழில் ரீதியாக சாதிகள் வரையறுக்கப் பட்டன என்று நினைக்கிறேன். எங்கள் முன்னோர்கள் விவசாய நிலங்களுக்குச் சொந்தக் காரர்கள், விவசாயம் தான் அவர்களது பிரதானத் தொழில். அதனால் நாங்கள் வேளாளர்கள். கொல்லர் வேலை செய்பவர்கள், தச்ச வேலை செய்பவர்கள் என அவர்களது தொழில் நிமித்தம் நம் ஊரில் சாதிப் பிரிவினைகள் உருவாக்கப் பட்டன என்று நினைக்கிறேன்.”

“அதாவது நீங்க சொல்கிறீங்க அருண் அங்கினோடு

முப்பாட்டனின் முப்பாட்டன் செய்த தொழிலை வைத்து அவர் கள் உங்களைவிடச் சமூக அந்தஸ்து குறைந்தவர்கள். அதனால் அவர்கள் குடும்பத்தில் கல்யாணம் செய்யக் கூடாது. அப்படியா?”

“கிட்டத்தட்ட அப்படித்தான்.”

“நீங்களும் மாமி சொல்வது சரிதான் என்று சொல்கிறீர்களா? அருண் அங்கில் உங்கள் பெஸ்ட் :ப்ரெண்ட் அல்லவா?”

“நான் இதுகள் பற்றிக் கவலைப் படுவதில்லையம்மா. ஆனாலும் நட்பு வேறு கல்யாண பந்தம் என்பது வேறு. அக்கா அப்படித் தேடினால் அது அவவின்ர விருப்பம்.”

“அப்பா நேரடியாகப் பதில் சொல்லுங்க. உங்கள் அக்காவின் கொள்கை சரியா? பிழையா? நீங்களும் அதை ஏற்றுக் கொள்கிறீங்களா?”

“தமிழரி, இதெல்லாம் தொன்று தொட்ட காலத்திலிருந்து வரும் கலாச்சாரப் பழக்க வழக்கங்கள். அதுபற்றி சரி, பிழை என்று நான் எப்படிச் சொல்ல முடியும்?”

“அப்பா, நீங்களும் அருண் அங்கினும் பிறந்தது ஒரே ஊரில், உங்கள் இருவருக்கும் தாய் மொழி தமிழ், இருவரும் வேறு இனம் என அடையாளம் காட்ட ஒரு வித்தியாசமும் இல்லை. அத்தோடு சிறு வயதிலிருந்தே நீங்கள் இருவரும் நெருங்கிய நண்பர்கள். ஆனாலும், மாமியோ, முப்பாட்டனுக்கு முப்பாட்டன் செய்த தொழில் வைத்து, அருண் அங்கில் பரம்பரையே வேறு இனம் என்று சொல்கிறா. நீங்களும் உங்கள் அக்காவின் கருத்துக்கு முன்னோர்கள், கலாச்சாரம் என்று சொல்லி நேரடியாக இல்லாவிட்டாலும் மறைமுக மாகவாவது நியாயப்படுத்துகிறீங்க. எனக்கென்னமோ நாங்கள் வரும்போது எங்களைப் பார்த்து நேற்று “பாக்கி” என்று கத்தி விட்டுப் போன வெள்ளைக்காரனாவது நம்மைப் பார்த்தவுடன் தெரியும் வித்தியாசத்தை வைத்துத் தான் எங்களை வேற்று இனம் எங்கிறான். இப்போ எனக்கொரு சந்தேகம் அந்த வெள்ளைக்காரனா அல்லது உங்கள் அக்காவா பெரிய இனவாதி?”

அமைதியான குரலில் தமிழரசி கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல முடியாமல் தவித்தான் கோவிந்தன்.

**சமூக நோக்கோடு எழுதப்படும்
படைப்புகளே வெற்றியின் கதவைத்
திறக்கும் சாவிகளாகின்றன.**



வரைநூல்: கைவளமாசுதான்

விஷயம் தக்கிய வீரியன்

ஆக்தார் சந்தி. சூரியன் நேற்கு நோக்கிப் பயணமாகிக் கொண்டிருந்தான். நில அளவையாளர் சரவணனும். உதவியாளர் கருணாகரனும் பேருந்திலிருந்து இறங்கி. இடமும் வலமும் பார்வையைச் செலுத்தினார்கள். அது ஒரு காடு செறிந்த இடம். சுற்றுத் தள்ளி ஒரு சிறிய தேநீர்க்கடை தென்பட்டது. தாம் கொண்டு வந்த சில உபகரணங்களைச் சமந்தபடி கடையை நோக்கி நடந்தார்கள்.

அங்கு உள்ளுமழுந்தபோது, ஒரு ஆளும். அவரது மனைவியும் சிறிய குழந்தை யொன்றைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு சிற்றுண்டி அருந்திக் கொண்டிருந்தார்கள். இருவரும் கண்ணாடிப் பெட்டிக் குள்ளிருந்த உளுந்து வடையை ஆளுக்கொன்றாக எடுத்து கழித்துக்கொண்டு. 'ஒக்கு ஓட்டர் செய்தார்கள். கடை முதலாளி அவர்களை கேள்விக்குறியோடு நோக்கியைடு. 'நீங்கள் யார் புதிதாக இந்தப்பக்கம்?' என வினவினார். சரவணன், 'நாங்கள் அரசாங்க நில அளவையாளர்கள். இங்கு மூன்று நாள் வேலை. ஆத்தார் பள்ளிக்கூடத்தில் தங்க ஏற்பாடு' என்றார்.

"ஆத்தாருங்கு நீங்கள் போவதற்கு ரெண்டு மைல் நடக்க வேண்டும் வாகனம் கிடையாது". இருவரும் தலையைச் சொறிந்தார்கள். இதற்குள் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த அந்த ஒள் தலையைத் திருப்பி. "நம்ம வண்டியில் போவோம்" என்றார். சாப்பிட்டு முழுந்து கிளம்பியபோது முதலாளி. "வேலா! மெதுவா போ. கிவங்க டவுன்ல உள்ளவங்க வண்டியில் போய் பழக்கம் இருக்காது" என்றார். வேலன் என்ற அந்த ஆள் மனைவியையும். குழந்தையையும் தன் பக்கத்தில்

வைத்துக்கொண்டு. வந்தவர்களை பின்னால் அமரச் சொன்னான். அவர்கள் கொண்டு வந்த உபகரணங்களை வண்டியில் நடுப்பகுதியில் வைத்துவிட்டு. கால்களைத் தொங்க விட்டபடி பின் பகுதியில் அமர்ந்தார்கள். நகரத்தில் ஓட்டோவிலும். காரிலும் 'மெத்'தென சொகுசாகச் சென்றவர்களுக்கு. இது வித்தியாசமாக இருந்தது. வேலன் மாட்டை 'ஹய்' என்றும் வண்டி புறப்பட்டது. அந்தக் கரடு முரடான பாதையில் தடுத்தவென இவர்களைத் தூக்கித் தூக்கிப் போட்டது. பற்றைக் காடுகள் தென்பட்டன. உண் மையில் இந்த ஊர் கருணாகரனுக்குப் புதிதல்ல. அவன் இங்கேதான் பிறந்தான். ஏழு வயது வரை இங்கேதான் வளர்ந்தான். ஒரு முற்றிலும் எதிர்பாராத சம்பவத்தினால் நிலைகுலைவந்து ஒரு படு பாதக ஸிடிரின்து தப்பி ஊரை விட்டே ஓடியவன் பதினெட்டு வருடங்கள் கடந்த நிலையில். ஒரு வாலிப்பாகத் திரும்பி வருகிறான். ஆனால். அவன் தன்னை யாரென்று வெளிப்படுத்திக் கொள்ள விரும்ப வில்லை. தெரியவந்தான். அந்தப் பாதகன் நிச்சயமாக அவனைக் கொண்டு விடுவான். மூன்று நாட்கள் பல்லைக் கழித்துக்கொண்டு வேலையை முடித்துவிட்டுப் போய்விட்டால்

நிம் மதி! வேலனை யாரென்று சுலபமாகவே அடையாளம் கண்டு கொள்ள முழுந்தது. அவன் பயர் வேலாயுதம். இருவரும் பால்ய வயது நண்பர்கள். இருவரும் சேர்ந்து மற்ற நண்பர்களுடன் நொண்டிக் கோடும். கிளித்தட்டும் விளையாடியவர்கள். இப்போது மனைவியாக இருக்கும் இந்திரா. விளையாடும்போது கருணாகரன் முதுகில் குத்திவிட்டு ஓடி விடுவாள் ஆனால். இப்போது இருவருமே இவனை அடையாளம் கண்டு கொள்ளவில்லை. காடுகள் கடந்ததும். வயல்கள் வெளிப்பட்டன. இடமும். வலமும் கண்ணனுக் கெட்டிய தூரமெங்கும் வயல்களே தெரிந்தன. நெற்க தீர்கள் முத்து சாய்த் தொடங்கியிருந்தன. அங்கிருந்து கிளம்பிய நறுமணாம் காற்றில் கலந்து வந்து அவர்களுக்குக் கிளஞ்கினுப் புட்டியது. இவைகளைக் கண்ணும் இருவருக்கும் 'தட தட' வென்ற வெண்டிக் கல்லம் காதுகளை விட்டும் அகன்றுவிட்டது. சரவணன் வயல்களைப் பார்த்து விட்டு.

"தம்பி அக்காலக் கவிஞர்கள் இந்த நெல் வயல்களைப் பார்த்து எத்தனை எத்தனை பாடல்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள் தெரியுமா?"

"எனக்குத் தெரியும் ஜயா! நானும் பழைய பாடல்களை விரும்புவன்தான். பாரம் தாங்க முழியாமல் முற்றிய நெற்கதிர்கள் வளைந்து போவதைப் பார்த்துவிட்டு. நாமென்றால் பேசாமல் போய் விடுவோம். ஆனால் ஒரு கவிஞர் சொன்னான்: 'வளர்ந்து விட்ட பருவம்

ஏ. என். எஸ். நியாஸ்

பெண் போல் உனக்கு வெட்கமா? “தலை வளைந்து சும்மா பார்க்கிறே, தரையின் பக்கமா... அற்புதமான அடிகள் ஜயா!”

“ஆமாம் தம்பி. பட்டுக்கோட்டை கல்யாண சுந்தரம் என்ற பொதுநலக் கவிஞர் சொன்னான்: ‘செங்கதிரும் சாய்து, ஆனாலும் மக்கள் வயிறு காய்து’ என்று. அவனேதான் ‘சும்மா கெடந்த நெலத்தைக் கொத்தி. சோம்பவில்லாமல் ஏர் நடத்தி. கம்மா கரையை ஒசுத்திக் கட்டி. கரும்பு கொல்லையில் வாய்க்கால் வெட்டி. காடு வெளஞ்சிருக்கு’ என்று அருமையான வரிகள் அக்காலத்தில்..”

வேலன் திரும்பி. “ஜயா ரெண்டு பேருக்கும் பழைய பாடனா ரொப் ஆஸ் போல்.” என்றான். கருணாகரன் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டான் தன்னை ‘டேய்’ என்று சொல்ல வேண்டியவன். ‘ஜயா’ எனக் கூறியதைக் கேட்டு! அறுவடைக் காலமாதலால், ஒவ்வொரு வயலிலும் கூட்டமாக வேலை செய்து கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு வயலில் தோளில் சால்வையைப் போட்டுக்கொண்டு. பின்னால் கை கட்டிக்கொண்டு மணி மாமா நின்று கொண்டிருந்தார். மணி மாமா. கருணாகரனின் வாழ்க்கையில் மிக முக்கியமானவர். ஓழிப் போய் அவரைத் தழுவிக் கொள்ளலாம் போலிருந்தது. ஆனால், அவனது இப்போதைய நிலை அவனை விடவில்லை. சரவணன் தொடர்ந்தார்.

“தம்பி! ஒரு அருமையான கவிஞர் இருந்தார். அவர் வயலைப் பற்றி ஒரு பாடல் எழுதியிருந்தார்: ‘மணப்பாரை மாடுகட்டி, மாயவரம் ஏர் பூட்டி..’ உழுது. அப்புறம் ‘ஆத்தாரு கிச்சு சம்பா’ விதைத்து. பின்பு அறுவடை செய்து, எங்கே விற்க வேண்டும் என்று கூறி கடைசியில், ‘சேர்த்த பணத்தை சிக்கனமா செலவு பண்ண பக்குவமா அம்மா கையில கொடுத்துப்போடு சின்னக்கண்ணு... அவங்க ஆறை நூறு ஆக்குவாங்க செல்லக்கண்ணு..’” என்று விட்டு கருணாகரனைப் பார்த்தார். அவன் முகத்தில் மகிழ்ச்சியில்லை. மாறாக அவனது கண்கள் கலங்கியிருந்தன. ஓரத்தில் கண்ணீர் துளிர்த்திருந்தன. அவருக்கு என்னவென்றே விளக்கவில்லை. அப்படியே அவரும் அமைதியானார்.

அவர்கள் தங்கியிருக்க வேண்டிய கிராமப் பள்ளிக் கூடத்தை நெருங்கியபோது, தலைமை ஆசிரியர் விவர்களது வருகையை ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டு இருப்பது விளங்கியது. வேலன் அவர்களைச் சரியாகக் கொண்டு போய் இறக்கவிட்டு. அவர்களது நன்றியையும் ஏற்றுக்கொண்டு பூர்ப்படான். ஆசிரியர் அவர்களை அழைத்துச் சென்று, தங்க வேண்டிய அறை, சாப்பாடு, குளிப்பு பற்றிய விபரங்களைக் கூறி விளக்கினார். பள்ளிக்கூடத்திற்கு அண்மையில் உள்ள ஒரு வயதான மாதுவின் வீட்டில் மூவேளை உணவு ஏற்பாடாகியிருந்தது.

இரவு சாப்பாட்டுக்குப் பிறகு அறைக்கு வந்தவர்கள். சற்று நேரம் மௌனமாக இருந்தார்கள். பின்னர், சரவணன் மௌனவாகப் பேச்சை ஆரம்பித்தார்: “தம்பி! வண்டியில் வரும் போது நன்றாகக் கதைத்துக்கொண்டு வரும் போது ‘அம்மா கையில கொடுத்துப்போடு..’ என்று நா சொன்ன போது உன் முகம் திடீர்னு இருண் டெட்டே. கண் கலங்கிச்சிது. அம்மா நென்பு வந்திரிச்சா? உன் அம்மாவுக்கு

என்ன் நடந்திச்சி” என்று கேட்டார். “உங்களிட சொல்லனும்னுதான் ஜயா நான் நெனச்சேன். இப்பதான் அதுக்கு நேரம் வந்திருக்குது” என்று தன் கதையைச் சொல்ல ஆரம்பித்தான். அது சரவணனின் உள்ளத்தில் திரைப்படமாக ஓட ஆரம்பித்தது.

.....

ரங்கநாயகி அம்மாள் அவ்வூரின் செல்வாக்கு மிகுந்த பெண்மனியாக வாழ்ந்தார். ஏராளமான மாடுகளும், வயல்களும் இருந்தன. அத்துடன் நந்துகணமும், பொறுமையும் வாய்ந்தவராகத் திகழ்ந்தார். கணவர் செல்வராஜன் நகரத்தில் பலசர்க்குக் கடை வைத்திருந்தார். அங்கு நண்புகள் பலர் இருந்தும், அருகில் ஜவுளிக்கடை வைத்திருந்த பிப்ராஹிம் ஹாஜி அவரது ஆத்ம நண்பாரக விளங்கினார். ரங்கநாயகி தன் மகள் கருணாகரனையும் அழைத்துக்கொண்டு நகரத்துக்குச் சென்றால், பிப்ராஹிம் ஹாஜியின் கடைக்குச் சென்று, தனக்குத் தேவையான துணிமனிகளை வாங்கிக் கொள்வார். ஒரு நாள் திடீரென செல்வராஜன் மாரடைப்பு ஏற்பட்டு உயிர் நீத்தார். ஆறு வயது கருணாவையும் அணைத்தபடி கணவரின் இழப்பை மறக்க முடியாமல் கண்ணீருடன் காலத்தைக் கழித்து வந்தார். அவ்வூர்க் கோழியில் விக்கிரமன் என்று ஒருவன் சிறு கடை யொன்றை நடாத்தி வந்தான். அவன் ஏற்கனவே வேற்றுப் பெண் ஒருத்தியோடு வாழ்க்கை நடாத்தி வந்தவன். ஆனால் அவனது இம்சை பொறுக்க முடியாமல், அவள் விட்டு விலகி ஊரை விட்டுச் சென்றுவிட்டாள். இந்நிலையில் தனித்திருந்த அவன், சொத்து பத்துக்களோடு விதவையாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்த ரங்கநாயகியை எப்படி அடையலாம், என நெடு நாட்களாகத் திட்டமிட்டு வந்தான். அவன் ராணுவத்தில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த பார்த்தாரு, அவன் நடத்தை சரியில்லாததாலும், கடமையைச் சரிவரச் செய்யாததாலும் அங்கிருந்து விலக்கப்பட்டவன். ஊருக்குள் எப்படியோ நாடகமாடி, நல்லவனாக நடித்து, ஊர்ப் பெரியவர்களை கைக்குள் போட்டுக் கொண்டு, பலத்த சலசலப்புக்கு மத்தியில் ரங்கநாயகியை மணமுழுத்துக் கொண்டான். ரங்கநாயகிக்கு தீதிலே கீக்டமில்லாவிட்டாலும், சூழ்நிலைக் கைதியானாள். கருணாகரனுக்கு அறவே பிடிக்கவில்லை. அம்மாவுக்காக பொறுத்துக்கொண்டான். சிறிது காலம் விக்கிரமன் பெட்டிப் பாம்பாக இருந்தான். ரங்கநாயகிக்குக் கூட அவன் மீது கொஞ்சம் நல்லவைண்ணம் வர ஆரம்பித் திருந்தது. ஆனால், அவன் உள் மனதில் வேறொரு திட்டம் உருவாகியிருந்ததை யாரும் அறிந்திருக்கவில்லை. எல்லா சொத்துக்களையும் தானே அடைந்து விட வேண்டும் என்பதே அவன் உள்ளநோக்கம். கீழ்ந்திசையில் மலைப்பக்கமிருந்து ஊற்றுக்கு ஒடிவரும் ஆறு, சிற்றமெடுத்துக் கரைப்புறன்டோடியது. ஒரு காலை நேரம் ஆற்றங்கரையில் ஒரு மாமர். கருணா அதில் ஏறி இருந்து கொண்டு சில முற்றிய மாங்காய்களைப் பறித்துக் கொண்டிருந்தான். விக்கிரமனை அவனுக்குக் கட்டோடு பிடிக்காததால் அவன் அநேகமாக வீட்டில் தங்குவதில்லை.. அவனது துரதிக்டம் எதிர்பாராதவிதமாக விக்கிரமன் அங்கே அம்மாவோடு வந்து சேர்ந்தான். ‘கப்ஸிப்’ என்று சப்தம் போடாமல் மரத்தின் மீது

உட்கார்ந்திருந்தான்.

அம்மா அழக்குத் துணிகளை எடுத்து வழுமை போல் கறையில் இருந்த கல்லுக்கருகில் போட்டாள். குனிந்து சோப்பை எடுக்கும் போது சற்றும் எதிர்பாரத விதமாக பின்னால் வந்த விக்கிரமன் அவனை இழுத்து, சுழித்து ஓடும் காட்டாற்று வெள்ளத்துக்குள் இழுத்து வீசினான். அவன் சுதாரிப்பதற்குள், வெள்ளாம் அவனை புரட்டி புரட்டி எடுத்துக்கொண்டு சென்றது. சற்றும் நிலைத்துப் பார்க்காத இச்சப்பவத்தைக் கண்ட கருணா, “அப்பா..!!” எனக் கூடே அதிருப்படி கத்தினான். இதை சற்றும் எதிர்பாராத விக்கிரமன் ‘சட்டென்று திரும்பினான். வீரியம் கொண்டெழுந்த காட்டெருமை நீரிலிருந்து மூர்க்கத்துடன் வருவது போன்று அவன் தன் நெடிய கால்களுடன் அவனை நோக்கி பூற்பட்டு வருந்தான். ‘தான் இத்தோடு தொலைவுதேன்! என்பதை உணர்ந்த கருணா ஒரே நொடியில் மரத்தில் இருந்து இறங்கி சிட்டாகப் பறந்தான். ஓடிச் சென்றவன் நேராக மணி மாமாவை தேடிச் சென்றான். நல்ல வேலை அவர் வீட்டிலேயே இருந்தார். நடந்ததையல்லாம் விபரமாக அவரிடம் மூச்சிரைக்கக் கூறி முடித்தான். அதிர்ந்து போன அவர், தன் சட்டையை தாக்கிப் போட்டார். “வா.. வா.. உடனே புறப்படு. இந்த ஊரில் ஒரு நிமிக்கும் கூட இருக்காதே. நடந்தது எதையும் யாரிடமும் சொல்லிடாதே. அவன் நிச்சயமாக உன்னைக் கொண்டே போடுவான்” என்று கூறியவர், உடனே அவனைக் கூட்டிக்கொண்டு பேருந்து போகும் சந்தியை நோக்கி, அவனை இழுத்துக்கொண்டு ஓடினார். நகர்ந்தில் இப்ராஹிம் ஹாஜியிடம் கூட்டிச் சென்றவர் அவரிடம் காதோடு காதாக விழாங்களைக் கூறி, கருணாவை அவரிடம் ஓட்டப்படைத்தார். “இன்றிலிருந்து அவன் என் மகன்” என்று பாரமெடுத்தவர், பதினெட்டு வருடங்கள் அவனைப் பராமரித்து ஆளாக்கினார்.

.....

திகில் படமொன்றைப் பார்த்த பயுத்தோடு சரவணன் வெல்லவைத்துப் போயிருந்தார். சரவணன் பேசத் தொடங்கினார் அந்தப்பாடின் முடிவில் “சேர்த்த பணத்தை சிக்கனமா செலவு பண்ண பக்குவமா அம்மா கையில் கொடுத்துப்போடு என்று நான் சொன்னதும் உன் முகம் முகம் மாறி சோகமயமாகி வெளிறிப் போனதுக்கான காரணம் இப்பதான் எனக்கு விளாங்குது. எனக்குத் தெரிஞ்சிருந்தா உன்னை இங்கே கூட்டியே வந்திருக்கமாட்டேன். சரி! நாம மூன்றுநாள் வேலையை ரண்டு நாள் முடிக்கப் பார்ப்போம்.” பேசிக்கொண்டே இருவரும் தூங்கிப் போனார்கள். மறு நாள் காலை விரைவாகக் காலைக் கடன்களை முழுதுவிட்டு, வேலையைத் தொடங்கினார்கள். இவர்கள் வேலை செய்வதை, அங்கும் இங்கும் வேலைகளுக்குச் செல்வப்வர்கள் பார்த்துவிட்டுச் சென்றார்கள். கொஞ்ச நேரத்தில், தோளில் தூபாக் கிழைச் சமர்த்தபடி அவன் எதிர்பார்த்தபடி விக்கிரமன் வயலை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தன். அவன் இன்னமும் உடலாரோக்கியத்தோடு, திடகாத்திரமாக இருந்தான். கருணா, சரவணனின் காதுக்குள் மெதுவாக முனைமுனைத்தான். விக்கிரமன் போனவன் சற்று நேரம் கழித்து அவ்வழியால் திரும்பி வந்தான்.

அவன் கையில் . சட்டு வேட்டையாடிய ஒரு பறவை தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. சென்று கொண்டிருந்தவன். கருணாவைக் கடைக் கண்களால் நோட்டமிட்டபடியே நடந்தான். தன்னை அவன் அடையாளம் கண்டு கொள்வாணோ என்ற அச்சம் கருணாவுக்குள் தலை தாக்கியது.. கருணாவுக்கு சிறு வயதிலிருந்தே வலது நாடியில் கீற்றுப் போன்ற ஒரு தழும்பு இருந்தது. எப்படியாவது அந்தப் பாதகன் அனுமானித்து விடுவான் என்ற பயம் அவனைக் கண்ட நேரம் முதலே. அவன் நெஞ்சில் குடைந்து கொண்டிருந்தது.

மறு நாள் மாலை நேரம், விக்கிரமன் வழுமை போல் துப்பாக்கியைத் தோளில் சமர்த்தவாறு வந்து கொண்டிருந்தான். சரவணன், அளவிடும் கருவியைத் தயார் செய்து கொண்டு, ஜம்பது அடிக்கு அப்பால் நிற்கும் கருணாவைவத் ‘தழையை அங்கே நடு. இங்கே நடு என்று ஏவிக் கொண்டிருந்தார். விக்கிரமனின் பார்வையே சரியில்லை. அருகில் வந்தவன், குனிந்து சரவணனின் காதில் ஆவேசமாகக் கத்தி ஏதோ விசாரித்தான். பயத்தால் விழித்து சரவணனின் கண்களே கருணாவை அடையாளம் காட்டிவிட்டன. அவ்வளவுதான்! வெகுண்டெடும்ந்த வேங்கையாய் சீறிப் பாய்ந்து விரைந்தான் விக்கிரமன். கருணாவுக்கு கையும் ஓடவில்லை. காலும் ஓடவில்லை. விக்கிரமன் வந்த வேகத்திலேயே சற்றும் எதிர்பாராமல் தன் நெடிய காலை உயர்த்தி ஓங்கி ஒரு உடை விட்டான். கருணா நிலை தடுமோறி, எங்கோ போய் விழுந்தான். துப்பாக்கியை புல் வெளியில் வைத்துவிட்டு ‘எழும்படா!’ என்றான். நிலத்தை அழுத்திப் பிழித்துக்கொண்டு சிரமத்துடன் எழுந்த கருணா, இவனிடமிருந்து இனி தப்ப முடியாது என்பதை உணர்ந்து கொண்டான். எழும்பியவன் வெறுங்கையடுன் எழும்பவில்லை. கையில் பொத்தியிருந்து ஒரு பிடி மண்ணை அவன் கண்களில் ஓங்கியிட்டதான். விக்கிரமன் இதை சற்றும் எதிர்பார்க்க வில்லை. நிலை குலைந்து போனான். இந்த ஒரு சில கணங்களைப் பயன்படுத்திக்கொண்ட கருணா, தான் நட்ட கட்டையையே பிடுங்கி விக்கிரமனை முகத்திலும், முதக்கிலுமாக வெளுத்து எடுத்துவிட்டான். விக்கிரமன் ஓலமிட்டபடியே கீழே விழுந்து அங்குமிங்கும் புரள், பேருந்து வரும் சந்தியை நோக்கி வேகமாக ஓட்டமெடுத்தான். கருணாகரன். சரவணனும் தாமதிக்கவில்லை. நிலைமை கை மீறியதை உணர்ந்து கொண்டு, தான் கொண்டு வந்த உபகரணங்களைத் தூக்கிக்கொண்டு தப்பினோம் பிழைத்தோம் என்று கருணாவைப் பின் தொடர்ந்து ஓடினார். ஓட்டமோ ஓட்டம்! மூச்சைப் பிழித்துக்கொண்டு ஓடினார்கள். பேருந்து வருகிற சந்திக்கு எப்படி வந்து சேர்ந்தர்கள் என்றே தெரியவில்லை. கீழே புரண்டிருந்த விக்கிரமன் சுதாரித்து, ‘என்ன நடந்தது?!’ என்பதை உய்துணர்வ தற்குள்ளாகவே. அவர்கள் ஏறியிருந்த பேருந்து ஊர் எல்லையைத் தாண்டியிருந்தது.

450 கோடி ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பூமி உருவாகியது. 380 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு உயிரினங்கள் தோன்றி உயிரியல்



மங்சரி சிறுகதைகள்: ஒரு பார்வை

மங்சரி 13

பேராசிரியர் செ. யோகராசா

பதவி- பவானி

துகள் அளவிலான வித்தியாசமான வேறுபாடுகள் தவிர எழுதப்படும் சிறுகதைகள் பெருமபாலானவை ஏதோ ஒருவிதத்தில் முன்பு எழுதப்பட்டவைதாம். பதவி என்ற சிறுகதை குடும்ப வாழ்க்கையில் ஏற்படும் விவாகரத்தினைக் கருவாகக் கொண்டிருப்பினும் ஆணொருவனையே மையமாகக் கொண்டுள்ளது. மனைவியைத் துன்பறுத்துவதும் அதனால் மனைவி விலகிச் செல்லுவதும் விவாகரத்திற்கு முயற்சிப்பதும் தந்தை அதனை விரும்பாது கடிதம் எழுதுவதும் அவன் அதனை விரும்பாது விவாகரத்துப் பத்திரத்தில் கையொப்பமிடுவதுமான பல தளங்களில் கதை நகர்கிறது. இதனால் இக்கதையின் மையப்பொருள் பற்றிய சிரத்தை சிதறிவிடுகின்றது. முற்குறிப்பிட்ட ஏதோ ஒன்றைப் பற்றியே கதை நகர்ந்திருக்க வேண்டும். ஆகவே இக்கதை மறுபடி திருத்தி எழுதியிருந்திருப்பின் கவனத்திற்குரியதாக இருந்திருக்கும்.

கெத்து - நடராசா பார்த்தீபன்

காலம் மாறிய குழலில் உயர் சாதியைச் சேர்ந்த ஒருவர் வண்ணார் சாதியைச் சேர்ந்த ஒருவரிடம் மரண அடிக்குள்ளாவதை இச் சிறுகதை வெளிப்படுத் துகிறது. மரண அடியால் கண்ணே அதிர்ச்சிக்குள்ளானாலும் அந்த அதிர்ச்சி வாசகருக்கும் ஏற்படும்படி அமைத்தி ருந்தால் கதை மேலும் நல்ல படைப்பாக உருவாகி யிருக்கும். இறுதிப்பந்தியில் இறுதி நிகழ்வின்போது அவரது மனநிலைபற்றி வேறு ஏதாவது விபரித்திருக்க வேண்டும். அவ்வாறிருந்திருப்பின் இச் சிறுகதையின்தரம் மேலும் உயர்ச்சி கண்டிருக்கும்.

சைக்கிள் புராணம் அல்லது ...

குப்பிளான் ஐ. சண்முகன்

வெறும் செய்தியாக வெளிப்படக் கூடிய பேசு பொருள் சிறுகதையாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது என்ற விதத்திலும் முற்றிலும் வித்தியாசமான பாத்திரங்கள் (அதாவது உயிரற்ற அஃறினைப் பொருள்களான இரு சைக்கிள் களை மனிதப் பாத்திரங்கள் எனும்படியாக உருமாற்றி யுள்ள எழுத்தாற்றல்) சிருஸ்டிக்கப்பட்டுள்ளன என்ற வித்திலும் இச் சிறுகதை ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற் றிற்குப் பங்களிப்புச் செய்துள்ளது என்பதில் தவறில்லை.

இச் சிறுகதையில் வரும் திருநாவும் கதை சொல்லியும் தமது சைக்கிள்களில் வைத்திருக்கும் பாசம் அளப்பியது. (இலட்சுமி எனும் சீமாட்டி எனக் கூறுவது. இவர்களி ருவரும் நோய் காரணமாக முடங்கிப் போயிருப்பதுபோல் இவர்களது சைக்கிள்களும் முடங்கிப்போயிருப்பது கவனத்திற்குரியது. இரு பாத்திரங்களின் குண இயல்புகளுக்குள்ளும் இரு சைக்கிள்களின் சேவை மனப்பான்மைக்குமிடையில் ஊடாட்டமிருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. சைக்கிள் புராணம் என்ற பெயரும் அர்த்த புஸ்தி உடையது. ஈழத்து இலக்கி வரலாற்றையும் ஈழத்து நவின இலக்கிய வரலாற்றையும் நன்கு அறிந்தோர் புரிந்து கொள்ளுவர். முத்த தலைமுறை எழுத்தாளருள் சிலரே முதிர்ச்சியுடையவராக இருப்பர் என்பதை இச் சிறுகதையூடாக உணர்த்தியுள்ளார். இச் சிறுகதை சிறுகதை மஞ்சரியில் வந்தமை பயனுடையதே.

என் அம்மாவும் சலித்துவிட்டாள் - தீபதிலகை

தமிழிச் சமூகத்திலே பல்வேறு காரணங்களால் பேசி வந்த வரன்களைத் தட்டிக் கழித்து வந்தமை உட்பட திருமறஞ் செய்யாத முதிர்கள்னியர்கள் பலர் இருந்து வருகின்றனர். அவர்கள் பற்றிய சிறுகதைகளும் பல வெளிவந்துள்ளன. எனினும் இச் சிறுகதை கூற முற்பட்ட விடயம் அதாவது தட்டிக் கழித்து வந்தவர்களிலொருவரின் தாய் கூட வரன் பேசி வந்த சலிப்பினால் மகள் எவரையாவது காதலித்தால் செய்து வைக்கலாம் என்று கூறும் நிலைக்குள்ளானமை என்பது - வித்தியாசமானது எனினும் அவ்விடயம் நோக்கிக் கதை நகரவில்லை. அநாவசியமாக தேவையற்ற பல விடயங்கள் எடுத்துக்காட்டாக மயில்வாகனத்தாரின் பூர்வீக் வரலாறு முன் காணி குடியிருப்பாளர் வரலாறு அடிமைத்தனம் பற்றிய விளக்கம் மயில் வாகனத்தார் பேத் திபற்றிய விளக்கம் வீடுகட்டிய வரலாறு வெண்ணிலாவின் அழகு பற்றிய வரண்ணை புலம் பெயர்ந்தோர் வரலாறு பேசப்படுகின்றன. மகள் திருமணம் செய்யாமை அம்மாவிற்குச் சலிப்புத் தந்திருப்பதுபோன்று இத்தியாதி விடயங்களை எழுதியிருப்பதும் சலிப்புத்தரும் என்பதில் ஜயமில்லை. சிறுகதையின் இயல்புகள்பற்றிய பிரக்ஞங்குயோடு அனுப்புபவர்கள் தமது படைப்பினை தாழே பல

தடவை வாசித்துப் பார்ப்பது அவசியமானது என்பதை இவ்விடத்தில் வலியுறுத்தவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டுள்ளது.

வெகு நிதானமாக வாசிக்கின்றபோது எடுத்துரைப்பு முறையில் நுட்பமான தவறு ஒன்று ஏற்பட்டிருப்பதும் புலனாகிறது. படர்க்கை இடத்தில் எழுதப்பட்டுவந்த சிறுகதை இறுதிப்பகுதிகளில் தன்மை இடத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளது என்பதே அத் தவறாகும்.

தோசை சுடுவதற்கு ஊற் வைப்பர்கள் கூட அடுத்தநாள் தோசை சுடுவதற்கு முதல் கையில் ஊற்றி வாயில் வைத்துப் பதம் பார்ப்பது வழக்கமல்லவா? இவ் உதாணத்தை இக்கதைக்கும் பயன்படுத்தலாம்!.

கொரோனா கற்றுத்தந்த பாடங்கள்-

கண்ணதாஸ்

இச் சிறுகதையின் தலைப்பு கட்டுரைக்குரிய தலைப்பாக இருப்பதை முதலில் சொல்லி யாக வேண்டும். தலைப்பில் தவறில்லை என வைத்துக் கொண்டாலும் அது கொரோனா தந்த பாடம் என்றமைவதே பொருத்தமானது. ஏனெனில் ஒரு சிறுகதை ஒரு விடயம்பற்றியல்லவா பேசவேண்டும். இச் சிறுகதையில் பேசப்படும் விடயமொன்றினை - தனிமைப்படுத்தவின்போது சாப்பாடு வழங்கப்படுவதைக் கருவாகக் கொண்டு சமூக நோக்குடன் உருக்கமானதொரு சிறுகதையை தாட்சாயின் அண்மையில் எழுதியிருப்பது நினைவிற்கு வருகிறது. ஞானம் இதழில் பார்க்கலாம்.

சொல்லாத கதை - சம்பூர் சமரன்

பாட்டிமார் கதை சொல்லிவரும் பாரமபரியம் இன்றைய உலகில் சரிவு கண்டிருக்கின்ற சூழ்நிலைபற்றி மிக வித்தியாசமான முறையில் இச் சிறு கதையில் எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருப்பது பாராட்டப்பட வேண்டியதாகின்றது. மேலும் இச் சிறுகதையின் முடிவும் எதிரபாராமுறையில் அமைந்திருப்பதும் கவனத்திற்குரியது. எனினும் இச் சிறுகதையை மேலும் செதுக்குவதற்கு வாய்ப்பிருப்பதும் குறிப்பிடவேண்டும்.

வேடிக்கை மனிதர்கள் (கவிதைச் சிறுகதை)

- கர்ணன் சின்னத்தம்பி

வசன வடிவிலமைந்த நாடகம் தற்காலத்தில் கவிதை நாடகமாக பரிணமித்திருப்பது நாமறிந்ததே. இச் சிறுஸ்தி உருவாக்க முறைமையையும் கவிதைச் சிறுகதை என்பதை அந்தப் பின்னணியிலேயே புரிந்து கொள்ள வேண்டும். புகலிட நாட்டுச் சூழலில் இத்தகைய பிரச்சினை நடைமுறையில் இருப்பினும் புகலிட எழுத்தாளர்கள் இவைபற்றி எழுதுவது அரிதாகவுள்ளது

என்றே கூறவேண்டும். இப் பின்னணியில் இச் சிறுஸ்தியின் பேச பொருள் முக்கியம் பெறுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. வசன ஊடகத்தினைப் பயன்படுத்தாமல் கவிதை ஊடகத்தினைப் பயன்படுத்தி காத்திரமான தன்னுணர்ச்சி வெளிப்பாடும் தான் நினைப்பன அனைத்தையும் கூறக்கூடியதாகவிருப்பதும் முழுமையான நடையமைவதும் இக் கவிதைச் சிறுகதையில் கை கூடியள்ளமை கவனத்திற்குரியது. பரிசோதனை முயற்சிக்கு விசேட பாராட்டுகள்.

சிறப்புச் சிறுகதை - ஊற்று கோல்

தெளிவத்தை ஜோசப்

நாடறிந்த எழுத்தாளர் தெளிவத்தை ஜோசப்பின் இச் சிறுகதையின் களம் - பேச பொருள் - வழமையான பாணியிலிருந்து விலகி நீண்டகாலம் தாம்பத்ய வாழ்க்கையிலீடுபட்ட தம்பதிகள்பற்றி அவர்களிலோ நுவரான மனைவி தனது கணவரது நாள்களை நினைவு கூர்வதுபற்றி மன உணர்ச்சிகளை நுட்பமாக வெளிப்ப நூத்தும் விதத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளமை சிறப்பாகும். இக்கதையின் நுட்பமான விரிவான எடுத்துரைப்பு காரணமாக புதுமைப்பித்தனின் செல்லம்மாளை விஞ்சி நிற்கிறது. இத்தகு பேச பொருள்பற்றி எழுத முற்படும் இளந் தலைமுறையினர் பல தடவை இச் சிறுகதையைப் படிக்கவேண்டும்.

சிறுகதை என்பது ஒரு சம்பவத்தோடு

நகரவேண்டும். நோக்கும் திட்டமிடலும் சிறுகதைக்கு அவசியமாகிறது. ஒடையில் பாய்ந்து செல்லும் நீரோடைபோல் அமைதியாகச் சிறுகதை நகர்ந்து செல்லல் வேண்டும். சிறுகதையின் முடிவு நோக்கினைத் தொடவேண்டும். தேவையற்ற விளக்கங்களும் வர்ணனைகளும் சிறுகதையின் கூவையை மறைத்துவிடும்.

ஒரு நேர்கோட்டில் சிறுகதை

பெண்ணைப்போல் அசைந்து செல்லல் வேண்டும்



எழுத்தன்

அனுபவங்கள்.....

நந்தினிசெவியர்



“கடலோரத்துக் குடிசைகள்”

சிந்தாமணி, வீரகேசரி, சுதந்திரன், ஈழநாடு ஆகிய தேசிய பத்திரிகைகளில் என்கதைகள் பிரசரமாகியிருந்தன.

“புரியாத புத்தகம்” என்ற எனது சிந்தாமணிக் கதை பலரது பாராட்டைப் பெற்றிருந்தது. அது உண்மையில் ஒரு சாதாரணமான கதை. வீரகேசரியில் பிரசரமான “திருவிழா” கதையும் அத்தகைய ஒன்றே. தினகரன் பத்திரிகையில் அங்கு கடமையாற்றிக்கொண்டிருந்த பதுளை மு.நித்தியானந்தன் கேட்டுக்கொண்டதற்கு இணங்க ஒரு சீவல் தொழிலாளியைப் பேட்டி கண்டு எழுதினேன். அது பிரசரமாகியிருந்தது. அப்பேட்டி ஒரு சிறுகதை வடிவில் அமைந்திருந்ததாகப் பின்னர் பலர் பாராட்டினார்கள். நான் பின்னர் தேசிய பத்திரிகைகளுக்கு எழுத முனையவில்லை. பேராதனை குறுநாவல் பரிசு பெற்ற சமயத்தில். “கடலோரத்துக் குடிசைகள்” என்றொரு கதையை எழுதினேன். அதனை வீரகேசரிக்கு அனுப்பி வைத்தேன். ஒரு மாதம் சென்றபின்னர் கொழும்புக்குப் போகும் சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிட்டிற்று. வீரகேசரி காரியால யத்திற்கும் சென்றிருந்தேன். வாரமலர் ஆசிரியர் ராஜகோபால் எனது கதை அடுத்தவாரம் பிரசரமாக இருப்பதாகவும் அக்கதைக்காக மொராயஸ் கீறிய படத்தையும் காண்பித்தார். வாரங்கள் பல கடந்தன. கடலோரத்துக் குடிசைகள் வீரகேசரியில் பிரசரமாகவில்லை. என்ன காரணமோ இதுவரை அக் கதை பிரசரமாகாத காரணம் எனக்கு விளங்கவில்லை. அக் கதை எங்கும் பிரசரமாகாமல் என்னிடம் இருந்தது. மேலைப்பலோலி சுதாவதானம் கதிரைவேற்பின்னை சனசஸ்ருக நிலையம் வைத்த சிறுகதைப் போட்டிக்கு அக்கதையை அனுப்பி வைத்தேன். மூன்றாவது பரிசு கிடைத்தது. கதை பிரசரமாகவில்லை. 20 பது வருடங்களின் பிறகு, வகிமா பண்பாட்டலுவல்கள் தினைக்களம் வெளியிட்ட “பரிசுக்கதைகள்” தொகுப்பில் அக்கதை பிரசரமாகியது. இந்த அனுபவம் என்னை பாதித்த முக்கிய ஒரு அனுபவமாகும்.

74ஆம் ஆண்டு.

நான் தீவிரமாக எழுத்துத்துறையில் இயங்கிய காலம் தாயகம், அவை ஆகிய இதழ்களில் என் கதைகள் பிரசரமாகிய வருடம். ஏலவே எழுதிவைத்த கதைகள் அல்ல அந்தக் கதைகள். இதழ்களின் ஆசிரியர்களின் விருப்புக்கமைய அக்கதைகள் என்னால் எழுதப்பட்டன. அப்போது நான் கஸ்தூரியார் வீதியிலுள்ள ஒரு வாணொலித் திருத்தகத்தில் முகாமையாளராக இருந்தேன். தாயகத்தில் பிரசரமான “நீண்ட இரவுக்குப் பின்.” கதை யாழிப்பான அச்சகத்தில் பயிலுனாக இருந்தபோது அங்குவைத்து எழுத எழுத அச்சக் கோர்க்கப்பட்டது. சிலபந்திகளை நானே அச்சக் கோர்த்தேன். அலையில் வந்த “பயணத் தீன் முடிவில்” கதையும் வேலை தேடும் இளைஞர் பற்றியதே. அனுபவத்தில் பிறந்த அந்தக் கதைகளை நான் வலிந்து எழுதவில்லை. இயல்பாகவே எழுதினேன். பயணத்தின் முடிவில் கதை பின்னர் வேறு இதழ்களில் மறுபிரசரம் செய்யப்பட்டுள்ளது. சமீபத்தில் ஏன் உடன்பாடில்லாத இதழில் எழுதினாய் என்று கேள்வி கேட்கப்பட்ட கதை அது. கிட்டத்தட்ட 46.வருடங்களின் பின்...இப்படி ஒரு மனவருத்தமான அனுபவம் பிற எழுத்தாளர்களுக்கு நிச்சயம் ஏற்பட்டி ருக்காது.

எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. இரண்டு கதைகளினதும் பாத்திரம் நானேதான். 74 ம் ஆண்டு கால அரசியல் சூழலில் வேலைக்காக அவலப்பட்ட இளைஞர்களில் நானும் ஒருவன். அதனால் என் இந்தக் கதைகள் இடுக்கட்டப்பட்டவையாக இருக்கவில்லை. உண்மை!

**எழுத்தாளன் எப்பொழுதும் தனக்கு நேர்மையாக இருத்தல்வேண்டும்.
நியாயத்தின் பக்கம் எவனொருவன் நின்று படைப்புகளைத் தருகிறானோ அவனே சிறந்த படைப்பாளியுமாகிறான்.**



**SKM
BOOKS**

COMING SOON!

WWW.SKMBOOKS.COM

BUY & SELL YOUR BOOKS ONLINE





ADMISSIONS OPEN

UNLOCK YOUR POTENTIAL

WHY CHOOSE US?

- Qualified and Experienced teachers
- 20+ Years Experience
- Covid Friendly Classes
- Leading Online lessons
- Offering:
 - Maths
 - Science
 - English
 - Physics
 - Chemistry
 - Biology

REACH US AT:

Email: info@leconline.co.uk
Tel: 0208 573 0368
Mob: 07852 810285
Website: www.leconline.co.uk
101A Blyth Road, Hayes, Middlesex, UB3 1DB

COURSES

11+,
YEAR 2, YEAR 3, YEAR 4,
YEAR 5, YEAR 6,
YEAR 7, YEAR 8, YEAR 9,
YEAR 10, YEAR 11,
YEAR 12 AND YEAR 13



OFFERING
ONLINE CLASSES
ENROL NOW!